

HAKİKATİN SIRRINA ERENLER 1

**(ÖNDERLİĞİN ŞEHİTLERİMİZE VE
ŞEHİTLİĞE DAİR ÇÖZÜMLEMELERİ)**

Basım Tarihi: 2015
Basım Yeri: Azadi Matbaası
HAKİKATİN SIRRINA ERENLER-1
PKK ŞEHİTLER KOMİTESİ YAYINLARI-1

İÇİNDEKİLER

Tarihsel Davalara Farklı İki Yaklaşım	11
Şehitlerimiz Eylemimizin Gerçek Komutanlarıdır	25
Şehitlerimiz, İnsanlığın En Unutulan Halkını, En Onurlu Bir Biçimde Çağa Yaklaştırmaya Değerleridir	37
Kahramanların Birleşik Etkisi Kazanan PKK'dır	49
Kahramanlık Dönemi Şehitlerine Bağlılık, Savaşan Halk Kahramanlığı Gerçekliğine Ulaşmakla Mümkündür	57
14 Temmuz Direniş Kararlılığı Başarımızın Teminatıdır	63
Newroz Şehitlerinin Anısı Özgür Vatan Çağrısıdır	85
Kazanılmış Şehitler Partisinin Doğru Savaşçıları Olalım	95
Şehitler Haftasında Söylenebilecek En Temel Söz, Kolay Ölmeyi Artık Kabul Etmemektir	109
Kızıldere Şehitlerine Bağlılığımızı Türkiye Devrimi'ne Yeniden Sarılarak Gösterelim	117
Şehitlerimizin Anısı Ölümle Yaşam Arasındaki Köprüdür	125
14 Temmuz Direniş Partinin En Büyük Gerçeğidir	131
Zilan Ufuk Olmuştur, İnsanımızın Beynini, Yüreğini Açmıştır	141
Halkların Direniş Tarihinde Kahramanlık Dönemleri	159
Doğru Yaşam Şehitlerin Kendileridir	163
Şahadetin Gereklerine Göre Yaşayabilmek Yaşamların En Zorudur	165
Şehitlerimiz Güzel Yaşamın Gerçek Sahipleri Ve Ölümsüzleridirler	169
Sonsöz Yerine	199

“Büyük kişilikler,
şahadetlerin kızıll kaynağından ortaya çıkarlar.
Onu kendi gelişim kaynağı haline getirenler,
Bu büyüklüğü,
Dürüstlüğü gösterenler asla yenilmezler...”

SUNUM:

Parti Önderliğimiz:

“PKK hareketinin ciddiyeti, amaçlarının tutarlılığından, mensuplarının gözünü kırpmadan en değerli varlıkları olan canlarını bu yüce amaçların başarısı için her zaman feda etmeye hazır olmalarından kaynaklanır. Bir örgütün ne kadar tutarlı olduğunu öğrenmek istiyorsak, o örgütün üyelerinin ister rahat, ister zor koşullarda her türlü güçlüğü karşılamaya ve gerektiği yerde bunun için ölmeye hazır olup olmadıklarına bakmalıyız.

Biz her zaman şunu söyledik; eğer görevlerimize biraz böyle bağlı kalabilmişsek ve eğer halen direnişten vazgeçmiyorsak, burada rol oynayan en temel husus, kesinlikle bütün direnişçilerin ve özellikle de direniş şehitlerinin anısına gösterdiğimiz bağlılıktır” demektedir.

HAKİKATIN SIRINA ERENLER-1 çalışmamızı Parti Önderliğimizin çeşitli tarihte Kürdistan Özgürlük Mücadelesinde canlarını dışlerine takarak, üstü betonlanmış olan halk gerçekliğini gün yüzüne çıkararak insanlıkla buluşturan şehitlerimize ve şehitlik gerçeğine ilişkin yaptığı çözümlemelerden derledik.

Parti Önderliğimizin şehitlere dönük yaptığı çözümlemelerini ilk kez ciltler halinde kitaplaştırarak halkımıza, insanlığa ve arkadaş yapımıza buluşturmanın gururu, onuru ve heyecanını yaşadığımızı belirtiyor ve bu temelde önemli bir boşluğun doldurulduğuna olan inancımızla.

Devrimci Selam ve Saygılarımızla

PKK Şehit Çalışmaları Komitesi

9 Ocak 2015

ÖNSÖZ

Sözlerimiz bağılılığımızın kanıtıdır ki, bu bir gerçekliği ifade eder; Bu sözlerin sahipleri olarak en zor anlarda ve muazzam bir güçsüzlük ortamında, adeta vahşetin kol gezdiği, insanların sadece yüreklerine dayanmaktan başka savaşım araçlarına sahip olmadıkları bir zeminde, gerçeklerin en büyük temsilcileri şehitlerdir. Bazıları bu gerçeği ne kadar eksik ve yanılgılı göstermek isterlerse istesinler, bu konuda ne kadar eksik yaklaşımların sahipleri olursa olsunlar, gerçeğin kendisi böyledir. Eğer şehitler için bir tanım yapmak istenirse onlar, böyle bir dönemde -en azından daha sonra kazanılan birçok zaferde- varlıklarında zaferin simgeleştiği olaylardır. Onları kişiler olarak da görmemek gerekir, onlar bir kurumdur. Çünkü onlar milyonların en yanılgılı bir yaşamın kurbanı oldukları bir anda ve ihanetin her biçiminin alabildiğine yaşandığı bir dönemde gerçeğin sözcüsü olmak ve tek başına gerekirse bunları haykırarak yaşamak durumunda olan şahsiyetlerdir. Böyle davranmak bir çoğunun zannettiği gibi kolay bir iş değildir. Bugün birçok kişi bunu böyle anlamakta veya böyle olduğu yanılgısına sık sık düşmektedir.

Bu tanımların en başında da bu mücadelenin doruk noktası olanların, adeta varlıklarını adayarak hakikat budur diye haykıranların bulunacağı ve kendilerinden daha başka göz kamaştırıcı, gelişmeleri daha çok fetheden bir değer, bir kurumun ve savaşımın olmayacağı çok açıktır. Dolayısıyla bir davanın ilk şehitleri, o davanın tutarlılığını ve zafere gidişini kanıtlar. Yine bu davanın temel harcının konulduğunu, başlangıçtaki güç dengesizliği ve demagojik ortamın gerçekleri örtbas eden karakteri ne kadar gelişkin, güçlü olursa olsun, ters orantılı olarak bizim savaşım değerlerimizin de o kadar geliştiğini gösterir. Bütün bu yükselmenin zirvesini oluşturan şehitler, işte bu güç dengesizliğini aşmak, bu ortamı yıkmak ve gerçeğin ardıcı zaferinin gittikçe karşı durulmaz gelişim hakkını elde etmek için en büyük olaydır. Burada ne adam vurmakla, ne çok söz söylemekle ve ne de bildiğimiz çeşitli etkinlik sağlama yöntemleriyle sonuç almak mümkün değildir.

Demek ki, şehitlik olayına doğru yaklaşım, nasıl zaferin temel bir ölçütü ise, ona yanılgılı, eksik ve yılgın bir biçimde yaklaşım göstermek de ihanetin ve yenilginin başlangıcıdır. Bu nedenle diyoruz ki, şehitlerimiz yaşayan gerçek değerlerimizdir. Bizler ise sadece onların yüce komutu altında hareket halinde olan savaşçılarıyız.

ABDULLAH ÖCALAN

TARİHSEL DAVALARA FARKLI İKİ YAKLAŞIM

Tarihte en çok üzerinde oynanan ve özellikle de devrimci süreçlerde saptırılan bir konu şehitler ve şehitlik kurumu olmuştur. Anılarından onların uğruna savaştıkları amaçlara ters düşen, sonuçlar çıkaran ve böylelikle onları kendi çıkarlarının malzemesi haline getirenler az değildir. Şehitlik kurumunun, bütün insanlık tarihinde ve önemli alışım süreçlerinde ortaya çıkan bu değerlerin anılması, hikaye edilmesi, hatta sık sık yıldönümlerinde bağlılık andlarının içilmesi boşuna değildir. Bu bir kavga gerekçesidir. Bu, anlamına daha çok yaklaşmak ve onu saptıranlarla mücadeleyi bir kez daha yakalamak içindir. Tabii sınıf mücadelesinin ve halkların savaşımalarının her anında görüldüğü gibi, burada da yaygın bir biçimde karşıtlarının savaşı yaşanır. Onlara kendi gerici, kişisel, ailesel, hatta dar ve bencil sınıfsal çıkarları için yaklaşanlar bulunduğu gibi, onlardan tüm insanlık için sonuçlar çıkaran ve onları böylelikle insanlığın, eşitliğin ve adaletin hizmetine sokanlar da vardır. Bu kurumu daha dikkatle incelediğimizde gerçekten göreceğiz ki, yaşamlarını önemli amaçlar uğruna feda edenlerin bu anıları, mücadelenin bir doruk noktasıdır. Dolayısıyla onları gerici bir tarzda anma yerine devrimci bir tarzda anmanın mücadelenin bir gereği olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bir hareketin ciddiyeti ve amaçlarının tutarlılığı, mensuplarının, gözünü kırpmadan en değerli varlıkları olan canlarını bu yüce amaçların başarısı için her zaman feda etmeye hazır olmalarından kaynaklanır. Bir örgütün ne kadar tutarlı olduğunu öğrenmek istiyorsak; o zaman, o örgütün üyelerinin, ister rahat, ister zor koşullarda her türlü güçlüğü karşılamaya ve gerektiği yerde bunun için ölmeye hazır olup olmadıklarına bakmalıyız. Eğer bu, gerçekten böyle anlaşıyorsa ve uygulamalar da bu yönde ise, o zaman böyle bir örgüt çok ciddi bir örgüttür. Yok eğer, ikbal ve rahatlık günlerinde değerlerin üzerine hızla üşüşenlerden, zor günlerde ve ufak bir baskı karşısında çil yavrusu gibi dağılanlardansa; söyledikleri ne olursa olsun bunların tehlikeli oldukları, halkların davası gibi yüce savaşımarda bunların eline güven duyulacak hiçbir şeyin verilmemesi gerektiği ve bunun gereklerini yerine getirmeyecekleri kesinlikle belirtilebilir. **Eğer bir dava, uğruna ölenler varsa, o zaman yüceltmeye layıktır. Hele bunun zorunluluk karşısında değil, gerçekten zorunlu bir görevin, büyük bir gönül rahatlığıyla yerine getirilmesi ve böylelikle ucunda ölüm bile olsa seve seve yü-**

rünmesi, sadece o hareketin ve kişinin gerçek büyüklük ölçütüdür. Ve bunun kanıtlanması olmaktadır.

Bu, uluslar için de böyledir. Hatta enternasyonalizm için de böyle olduğunu kanıtlayan sayısız örnekler vardır. Bir ulus saldırıya uğradığında ve çözümlü doğru gittiğinde, onun mensupları öne atılamıyor, hesap soramıyor, sadece mırıltılar halinde gözyaşlarıyla yetmiyorsa ve tam da bu biçimde kölelere yaraşır sürünme türünden bir yaşamı yeterli görüyorsa, bu ulus ve mensupları lanetlenmeyi hak etmiştir. Böyle ulusları hiç kimse ne ciddiye alır ve ne de onlara saygı duyar. Üzerlerinde uygulanan baskının şiddeti ne olursa olsun, kendi özgürlükleri için ayağa kalkmaktan çekinenler, her zaman köleler ordusu olarak anılmaya ve iğrenç bir biçimde gözlemlenmeye müstahaktır. Dolayısıyla burada çok açık bir ayırım yapmak gerekmektedir. Ulusal kurtuluşçuluk adına bol bol laf edip de gerçekten ona verecek bir damla kanı olmayanların da lanetle anılmaları, bu nedenle insanlık arasına çıkmamaları ve utançlarıyla her gün bin defa ölmeleri bunlara yakıştırılacak en doğru sıfattır. Bu böyle olmakla birlikte, bol bol ulusal baskıdan bahsedip haksızlıkların ne denli fazla olduğunu söyleyerek gözyaşı dökmekten ve demagojik laflar üretmekten öteye gitmeyenlerin, sanki birer özgürlük savaşçılarıymış gibi halk arasına çıkmaları kadar iğrenç bir şey olamaz. Bunların bu demagojilerine aldanmak kadar başka türlü tehlikeli bir yanılgı içine düşülemez.

Bu nedenle, ulusal davalar gibi önemli tarihsel davalarda, gerçekten ulusların kurtuluşuna sadece daha fazla kölelik getiren, daha fazla yenilgi psikolojisi yaşatan ve daha fazla çürümeye elverişli bir ortam hazırlayan bu yaklaşımlar ve sahipleriyle: Bir ulusun kudretinin onun özgürlük savaşımına gözünü kırpmadan kendini feda etmekle orantılı olduğunu bilerek, başlangıçta ister bir kişi ve isterse sonuçta milyonlar biçiminde olsun, savaşa katılmaya karar verenlerin yaklaşımları ve pratikleri arasında büyük farklar vardır. Eğer sonuç alınması gereken bir davaya katkı sunulmak isteniyorsa, bu konuda ikircikliğe düşmemek ve karşı tarafın demagojisini yerle bir etmekten daha onurlu bir görev düşünülemez. Tarihe karşı soylu bir yaklaşım içinde bulunanların değerlendirmeleri böyle olmak zorundadır. Gerek bunların pratikleri ve gerekse tarihte yaşanan sayısız örnekler, bizden böyle bir davranış içinde bulunmamızı istemekte ve bunu, bağlı kalınması gereken ahlaki bir değer olarak bize sunmaktadır. Tarih, zafere ulaşan tüm halklar ve

sınıfların bu temelde hareket ettiklerini sayısız örneklerle bize öğretmektedir.

İnsanlık ailesinin ilk gelişim evrelerinden günümüze kadar sürekli gelişme ve yücelme mücadelesinin temelinde yatan savaşın kurallarıdır. Böyle anlamak yerine, gerçek ile söz arasındaki kopukluğu en aşırı ölçülere varıran, sözü gerçekleri gizlemede kullanan, böylece mensup olduğu aşireti, halkı ve ulusu aldatmak isteyen, bunu o dönemin dar çıkarlarını ve basit yaşamını kurtarmak için yapanlarla, bunların karşıtları arasındaki ayrımı çok güçlü yapmak, birinci durumda olanların yarattığı tehlikelere dikkat çekmek, baskıyı uygulayan ve haksızlığı geliştiren güçler karşısında olduğu kadar bunlar karşısında da duyarlı olmak, değerli varlığımızı kattığımız davanın geliştirilmesi için şarttır. Bu konularda tarihi öyle uzun uzadı ya incelememize gerek yoktur. Bu bir gelişme kuralıdır; hiçbir gücün çarpıtması, bu tür gelişmelerin varlığını ortadan kaldıramaz.

Çeşitli dinlerden kaynaklanan pasifizm ve kurtuluşu öte dünyada aramanın, son derece sınırlı bazı güncel yaşam olanaklarını kurtarmak için her türlü işbirlikçilik ve yaltaklanmanın, karşı-devrimin mensupları tarafından bir öğreti haline getirilmesinden tutalım, bir karakter olarak karşımıza çıkarılmasına varana kadar çeşitli biçimlerde yaşatılmaya çalışıldığı bilinmektedir. Bu eğilim, en az doğru yönelim kadar insanlığın gelişimine egemen olmak isteyen bir yaklaşımdır. Buna aldanmamak ve doğruyu bulmak, sadece kişiliğin gerçekçi, dürüst ve erdem sahibi olduğunu gösterir. Sözüünü ettiğimiz çevreler, her zaman gerçekleri başka türlü göstermek isteyeceklerdir. Bunların çıkan, tarihsel gerçekleri bu şekilde göz ardı etmekte yatmaktadır. Bu nedenle, her zaman bunları iyi tanımak ve bunlarla ayrımı çok güçlü yapmak gerekmektedir.

Bu ayrımı sürekli kılmadan, çokça eleştirdiğimiz baskı ve haksızlığa karşı eşitlik için mücadeleyi fazla ilerletemeyiz. Bizde de büyük kişiliklerin ortaya çıkmasını istiyorsak, içinde bulunduğumuz gerçeklerin bunlar tarafından karartılmasına ve örtbas edilmesine karşı muazzam bir mücadele vermek büyük bir öneme haizdir. Kendi gerçekliğimizi aydınlatmaya çalışırken, bu ana yaklaşım içinde kalmak kaydıyla daha doğruya yaklaşacak ve akışımızı daha sağlam yürütebileceğiz.

Kendi tarihimizde de bu kesimden olanları görmekteyiz. Bunlar, açık baskı, sömürü ve zulmü uygulayanlarla baştan beri işbirlikçilik içerisine giren, özgür gelişmeyi görmek yerine yüreklerine ve beyinle-

rine bağımlılığı yerleştiren, giderek bunu bir kültür ve yaşam felsefesi haline getiren, yüzyılların ardarda devrilmesi ile bu özelliği daha da ilerleterek günümüze kadar sürdüren kesimlerdir. Yine bunların, bu gelişim sürecinde, işbirlikçiliğin dayandığı tarihi zemin ve her zaman buldukları efendilere bağlılıktan aldıkları güçle güçlenmiş olarak günümüze kadar geldikleri açıktır. Bu nedenle tarihimiz yalanla dolu, sözle gerçek arasındaki kopukluğu gösteren, sözün yalan lehine tanıklık yaptığı ve bunun "gerçektir" diye kanıtlanmaya çalışıldığı bir tarihtir. Günümüz toplumuna gelindiğinde, ortada duran gerçeklerimizi başka türlü göstermek için kendisini toplumun en saygı değer sözcüleri gibi gösteren, sömürgeciler nezdinde en iyi sözü söyleyen ve sözüm ona toplumun efendisi geçinen bu güçler kadar dikkatle ele alınması gereken başka bir olgu yoktur. Gerçekler her yönüyle kavranıp ortaya çıkarılmak ve dolayısıyla toplumun gelişimi ilerletilmek, yaşanabilir bir duruma getirilmek ve toplum özgürlüğe kavuşturulmak isteniyorsa, bu kesimlerin tasfiyesinden daha önemli bir işin olmadığı çok açık olarak görülecektir. Çünkü; bu kesimler, bizde, her zaman açık baskı ve sömürü kadar, toplumun gelişimi, kendi gerçekliğine ulaşması ve tarihin emrettiği bir doğrultu içerisine girmesi önünde engel olacak niteliktedir.

Bu kesimlerin yarattığı ve topluma dayattıkları, gerçekleri görmeyi adeta tıkamak için toplumun gözeneklerini kapattıkları, bunu sürekli bir şekilde günlük yaşamları ile sürdürdükleri çok açıktır. Biz bunlara Türkiye açısından bir örnek verirsek, durumları daha iyi anlaşılır Nasıl ki, Türk egemen sınıfları bizzat kendi halkının özgün çıkarlarını gerçekleştirmemek için birçok oyuna başvurmuş, bunun için nasıl davranmışlarsa, Kürt işbirlikçi egemenleri de yıllardan beri bağımsızlık ve özgürlük diye bir değer tanımamışlardır. Bu değerler için hiçbir çaba harcamamışlardır. Bu yönlü çabalar içinde olduklarını göstermeye çalıştıklarında ise, bunu, çıkarlarını sürdürmenin bir maskesi olarak kullanmışlardır. Bizde, bir başka ulustan daha çok böylesi bir işbirlikçilik gelişmiştir. Bu işbirlikçiliği yalnız siyasal düzeyde sürdürmek değil, topluma da bir alışkanlık ve gelenek olarak dayatmak, bunu herkesin doğal yaşamının bir gereğiymiş gibi de geliştirmek esas alınmıştır. Bu, aynı zamanda bütün halka, hatta bütün ailelere varana kadar herkese empoze edilmek istenmiştir. Bunun sonucunda, yakın döneme kadar, gerçeklerin silinmesi ve üzerinde muazzam bir yalan egemenliğinin gelişmesi söz konusuydu.

Böyle bir sonucun ortaya çıkmasında tek tek kişilerin sorumlulukları nedir? Hangi kuşaktan, hangi yüzyılda kimler ne kadar suç işledi? İşte bu sorulara yeterli bir cevap vermek olanaksızdır.

Burada mühim olan, şu kuşak veya kişiliklerin yaptıkları değildir. Bu durum bütün kuşaklar boyunca adeta bir zincirleme olay gibi gelişti; yüzyıllar boyunca etkileri iç içe karışarak ve yoğunlaşarak devam etti ve günümüzde giderek tüm toplumun bağrını sardı, nefes almakta bile topluma büyük güçlükler yaşattı. Toplum öyle bir noktaya getirildi ki, kendi saygınlığını yitirmekle kalmadı, kendi öz hakları için iki laf söyleme zahmetine bile katlanmayacak bir düzeye düşürüldü. Toplumda öyle bir yapı ortaya çıkarıldı ki, iki kişinin bir araya gelerek kafa kafaya verip saygı değer bir iş üzerine anlaşma imkanı bulamadığı, herkesin adeta bir başkasının kuyusunu kazmaya çalıştığı, gemisini kurtarmak isteyenin çığnemeyeceği onurlu hiçbir değer kalmadığı ve böylesi bir yaşamın da kişileri iliklerine kadar kuşattığı bir ortama varıldı. Hele günümüzde, en çapulcu ve insanı sonuna kadar soymayı marifet bilen bir gelişmenin yaşandığı bilinmektedir. İşte böylesi bir duruma karşı sıradan tepkilerden tutalım bunların böyle gelişmesinin tarihi kökenlerini yakalamaya ve buradan yeni anlayışı, yeni yaklaşımı ve çabayı üretmeye verilmesi gereken büyük önemi belirtirken, bunun tamda PKK'nin tarih sahnesine çıkışının tanımı olarak değerlendirilebileceğini belirtiyoruz.

Gerçeklerin en büyük temsilcileri şehitlerdir.

PKK'nin gerçeği bulma gücü, toplumun saygılı davranışlarını temsil etmesi ve bu uğurda değerli varlıklarını feda etmek isteyenler varsa onları kucaklamasıdır. Buna bazı özellikleri daha eklemek mümkündür. PKK, sadece gerçeği görmekle yetinmeyen, bunları haklı olanın lehine değiştiren ve yalnız söz ve araştırma ile yetinmeyerek daha güçlü savaşım silahları ile ortaya çıkanların bağrında toplandığı bir akım ve bir gelişme olarak da görülmelidir.

Hepinizin şu veya bu düzeyde bu akımın içine girmesi, başlangıçta son derece gelişmiş bilinç öğelerine dayanmaktan ziyade, şu veya bu haksızlığa ve düşkünlüğe kendini düşürmeden bazı doğruları savunmak, bir adım daha ileri giderek maddi bir güç olma gereğine karar vermek, böylelikle saflarını sıklaştırmak, kendini daha iyi tanımlamak, giderek kendisinde kendi halkını çözümlemek ve bu çözümlemeyle birlikte gereken güce ulaşmak isteyenlerin topluluğuna katılmak anlamına gelmektedir.

Birçok ülkede ister sınıflar, ister halklar adına olsun ortaya çıkan gruplaşmalarda yalın bir darlık vardır. Bunlar güncel olandan hareket ederler. PKK kadar başka hiçbir hareketin kendi çıkış temellerini tarihte aramak, günceli ise doğrultulmuş tarih temeli üzerinde doğru tespit etmek gibi bir çalışması olmamıştır. Tarihe bu kadar önem vermemizin nedeni, bizde tarihin oldukça saptırılmış olmasıdır. Bizim tarihi bu şekilde doğru temelde ele almamız, geleceği devrimci bir tarzda kazanma şartını da yerine getirmek anlamını taşımaktadır. Bizim doğruyu arayış kavgamızın özü böyledir.

Eğer kişiler duyarsız değillerse, özüne ters düşmemek ve kendine saygıyı yitirmemek anlamında gerçeğe sarılma durumları varsa, bu arayışın kendilerini karşı karşıya getireceği gerçekler daha sonra söylenirse de, başlangıçta buna cesaret etmek son derece önemli bir olaydır; kişinin bu gerçekleri kabul etmesi ölçüsünde ise başladığı iyi bilinmektedir. Gerçekler çoğu kimse tarafından bilinmeyen bir şey değildir. Gerçekleri ortaya çıkarmak için birçok araştırma yapılmaktadır. Fakat kişinin kendisinin bunların sonucunu özümsemesi gereklidir. Bu hangi anlama gelir? Gerçeklerin çarpıtılması ve bu çarpıtmanın halkların aleyhine büyük haksızlıklar biçiminde ve de görülmemiş bir zorbalıkla dayatılması varsa, bu durumda kişi, hayatı pahasına da olsa, olsun, gerektirdiği bir sözü söylemekten asla geri durmaz. Böylesi bir tavır takınmak, gerçeklerin adını söylemenin kişinin hayatına mal olduğu bir ortamda hiç de basit bir şey değildir. Dolayısıyla daha işin başlangıcında gerçeklerin sözcüsü olmak ve gerektiğinde bütün varlığını ortaya koyarak bunu savunmak gerekir. Böyle bir düşünceye ulaşmış olan bir kişi çok ciddi bir başlangıç da yapmış demektir. Eğer böyle bir gelişim yoksa, basit bir baskı karşısında gerçekleri tersyüz etmeye, başka bir şekilde göstermeye ve buna ihanet etmeye hazır kişilikler varsa, bu kişiliklerin gerçekleri görmelerinin veya zaman zaman söylemelerinin hiçbir anlamı yoktur. Gerçeğe en büyük hakaretin ve en büyük tehlikenin bunlardan geleceğini hemen belirtmek gerekiyor.

1970'lerde olanca gücümüzle gerçeğe yaklaşırken bizim takındığımız tutumla, bizden daha fazla gerçekleri görme durumunda olanların gerçeğe bu sahte yaklaşımları arasında Ağrı Dağı kadar bir fark vardı. Onların gerçeklere yaklaşımı, sömürgeciliğin ufak çekiş darbelerini kanserli bir hale getirmeye kadar hastalıklı bir yapı arz etmekte ve kendilerini yitirme noktasına kadar varmaktaydı. Biz bu örneklerden

önemli sonuçlar çıkardık. Çıkardığımız en önemli sonuç ise, gerçeğin sahibinin halk olduğuydu. Bu ise, halkın emeğinin değerlerine sahip çıkmayı, ulusal değerleri geliştirmeyi hedefler. Bunları böyle görmek, böyle savunmak önem taşıyordu. Başlangıçta ikirciksiz ve son derece kararlı bir biçimde elde bulunan bütün araçlarla bunları etrafa hakim kılmak, en az savaşın sıcak cephesindeki mücadele kadar gerekli ve anlamlı bir çıkıştır. Savaşı, başlangıçta gerçekleri yakalama düzeyinde böyle ele almak, daha sonrasını belirlemek ve sağlıklı gelişimini sağlamak açısından büyük bir öneme sahiptir. Bu, aynı zamanda daha sonraki gelişmelerin belirlenmesi açısından da önemli bir başlangıcı oluşturmaktaydı. İşte, diğerleriyle aramızdaki kavganın büyük önemi burada ortaya çıkıyordu. Gerçekleri gören ve her an ona ihanet etmek durumunda olan tutumla, onu görmek kadar savunmanın da gereğini yerine getiren tutumun arasına bir fark koymak, başlangıçta elde edilen bir zafer olduğu için, devrimde zaferi yakalamak kadar önemlidir.

Bu tanımlamaları yaptıktan sonra, bu görüşümüzün kanıtlanması olan şehitlerin rollerine bakacağız. **Sözlerimiz bağlılığımızın kanıtıdır ki, bu bir gerçekliği ifade eder; bu sözlerin sahipleri olarak en zor anlarda ve muazzam bir güçsüzlük ortamında, adeta vahşetin kol gezdiği, insanların sadece yüreklerine dayanmaktan başka savaşım araçlarına sahip olmadıkları bir zeminde, gerçeklerin en büyük temsilcileri şehitlerdir. Bazıları bu gerçeği ne kadar eksik ve yanılgılı göstermek isterlerse istesinler, bu konuda ne kadar eksik yaklaşımların sahipleri olursa olsunlar, gerçeğin kendisi böyledir. Eğer şehitler için bir tanım yapmak istenirse onlar, böyle bir dönemde -en azından daha sonra kazanılan birçok zaferde- varlıklarında zaferin simgeleştiği olaylardır. Onları kişiler olarak da görmemek gerekir, onlar bir kurumdur. Çünkü onlar milyonların en yanılgılı bir yaşamın kurbanı oldukları bir anda ve ihanetin her biçiminin alabildiğine yaşandığı bir dönemde gerçeğin sözcüsü olmak ve tek başına gerekirse bunları haykırarak yaşamak durumunda olan şahsiyetlerdir. Böyle davranmak bir çoğunun zannettiği gibi kolay bir iş değildir. Bugün birçok kişi bunu böyle anlamakta veya böyle olduğu yanılgısına sık sık düşmektedir.**

Hemen belirtelim ki, bu en zor yaşamlardan birisidir. Eğer bugün her sahada yürütülen direnişlerimize bir anlam biçmek istiyorsak, sadece dünyadaki örneklerinde olduğu gibi örneklemelere baş vurmak yetmeyecektir. Bu anlamayı kendi özgür tarihsel konumumuz içinde

ele aldığımızda, günümüze doğru gerçekleşenin ne olduğunu kavramaya çalıştığımızda ve doğrulardan yana tavır aldığımızda, bütün değerlerimize bir anlam verebileceğiz ve doğru bir tanıma ulaşabileceğiz.

Bu tanımların en başında da bu mücadelenin doruk noktası olanların, adeta varlıklarını adayarak hakikat budur diye haykıranların bulunacağı ve kendilerinden daha başka göz kamaştırıcı, gelişmeleri daha çok fetheden bir değer, bir kurumun ve savaşımın olmayacağı çok açıktır. Dolayısıyla bir davanın ilk şehitleri, o davanın tutarlılığını ve zafere gidişini kanıtlar. Yine bu davanın temel harcının konulduğunu, başlangıçtaki güç dengesizliği ve demagojik ortamın gerçekleri örtbas eden karakteri ne kadar gelişkin, güçlü olursa olsun, ters orantılı olarak bizim savaşım değerlerimizin de o kadar geliştiğini gösterir. Bütün bu yükselmenin zirvesini oluşturan şehitler, işte bu güç dengesizliğini aşmak, bu ortamı yıkmak ve gerçeğin ardıcı zafesinin gittikçe karşı durulmaz gelişim hakkını elde etmek için en büyük olaydır. Burada ne adam vurmakla, ne çok söz söylemekle ve ne de bildiğimiz çeşitli etkinlik sağlama yöntemleriyle sonuç almak mümkün değildir.

Burada halklar için çok belirgin olan bir şey yapılmak durumundadır. O da şudur; Koşullar ne kadar aleyhte olursa olsun, halkın temel haklarını kazanmak için bazı insanlar kaçınılmaz olarak hayatlarını feda edeceklerdir. Böylesi bir adım her türlü etkinlik araçlarının sağlayabileceğinden bin kat daha fazla halkları uyandırmaya ve ayağa kaldırmaya kadar götürür. Bunlar şehitlerin gerçekleştirdiği büyük bir hamle gücüdür. Bugün tarihsel davalar incelendiğinde, bu davaların ilk çıkışlarında kendilerini adayanların sürekli anıldıkları ve bu davaların daha sonraki gelişmeyi koşullandırdığı görülecektir. Partimizin bu ilk şehitleri, hiçbir araçla halkı bilinçlendirmeye ve uyandırmaya gücümüzün yetmeyeceği kadar büyük bir gücü elimizde yoğunlaştıran, bizde yü-rüme takatini yaratan, gerçeklerimizi daha sıkı savunmaya götüren ve mücadeleye devam komutunu veren hakiki savaş değerlerimizdir. Eğer bunların izleyicileri ve sözcüleri, bu büyük olay karşısında yılgınlığa düşmemişler ve bunlara sıkı bağlılıklarını sağlamışlarsa, bu böyledir. Eğer onların yol arkadaşları, daha dökülen ilk kanı gördüklerinde, bu kanın kendisinde düşmanın gücünü abarttıklarında ve neden düşmana karşı durulamayacağının demogojisini yaptıklarında, hele birde bunu kendi nefislerine yedirdiklerinde ihanet başlamış demektir. Dolayısıyla burada yenilgi de başlamıştır. Demek ki, şehitlik olayına

doğru yaklaşım, nasıl zaferin temel bir ölçütü ise, ona yanılgılı, eksik ve yılgın bir biçimde yaklaşım göstermek de ihanetin ve yenilginin başlangıcıdır.

Başta Haki KARER yoldaş olmak üzere, biz ilk şehitlerimizin anılarına bağlılık sözünü verirken, gerçekleri bu biçimde anlamaya ve açıklamaya çalıştık. Şehitlerimizin anısına en anlamlı bağlılığın, onların davalarını daha da yüceltmek ve görevlerimizi ertelemeksizin yerine getirmek biçiminde olacağını bilerek böyle bir anlayışla görevlere sarıldık. Bu temelde PKK'nin ilanına ve inşasına cesaret edebildik. Unutulmamalıdır ki, bu ilk şehitlerimizin büyük anısı altında ezici bir durumla karşılaşmamak, onlara yanılgılı bir yaklaşımın getireceği ahlaki çöküntüyü ve yılgınlığı kabul etmemek için, yan etki ve koşulu göz ardı etmeden atılması gereken en doğru devrimci adımın ne olduğunu görek buna yöneldik. Bunun sonucunda parti programımız ortaya çıktı. Bu adım ne anlama gelir? Bu anıya bağlılığın bir parti ilanına dönüştürülmesi anlamına gelmektedir. Bunun için yoğun bir pratik faaliyet yürüttük. Program yazımının üzerinden daha bir yıl gibi bir zaman bile geçmeden, parti ilanını gerçekleştirdik. İşte bu olay şehitliğin ne kadar kudretli bir olay olduğunu ortaya çıkardığı gibi, bu anılara doğru bir karşılık vermenin sağlam yolunun böyle olduğunu da ortaya koymaktadır.

PKK'nin ilanına yönelirken, bilinç düzeyimiz gelişmiştir. Bilincimizi Manifestoya dökerek kadar keskinleştirmiştir ve mensuplarımız çoğalmıştır. Ama bütün bunların kendi başına bizi bir parti ilanına götürecektir ağırlıkta olmadığını, bütün bunların etkisini yoğunlaştırmanın, sağlam bir yapıya dönüştürmenin temel aracının yine bu şehitlerin kanı olduğunu, onları göz ardı etmeden ve onlara ters düşmeden yapılması gerekenin kendisi olduğunu, sürekli bir biçimde belirtmek gerekmektedir. Böyle yüce bir ilana gittikten sonra, artık şehitlerin yolunda isteyenler istedikleri kadar kan dökülebilir, istedikleri kadar gelişebilir ve bu uğurda her türlü çabayı sergileyebilirler. Çünkü bu gelişmelerin hepsi, anlamını burada bulmakta, yine yeni yaşamın yolunu buradan açmaktadır. Bütün bunlar ne anlama gelir? Anılar tazelenmiş ve bunlara doğru bir temelde sahip çıkmıştır. Ne kadar zorluk olursa olsun, ne kadar zorbalık uygulanırsa uygulansın ve ortam ne kadar demagojiye boğulmak istenirse istensin, bir teoremin ve görüşün geliştirileceği ölçüde sonuna kadar bağlı kalınacak değerler ortaya çıkarılmıştır. Bunun ise, bizim gelişmemizin anahtarı olmasının yanı sıra, daha sonra PKK'nin

tarafhtarlarının ve öncülerinin artmasında, kitlelerin ayağa kaldırılmasında temel belirleyici özellikte bir değer olduğu ortaya çıkacak ve bunun bu rolü kabul edilecektir.

Şehitlere başka türlü yaklaşımların anlamsızlığını ister kendi pratiğimizde olsun, ister başka pratiklerde olsun çok iyi gördük. Şehitleri biraz gözü yaşlı anmak ve yakınlarına biraz daha kolaylıklar sağlamakla yetinmek hiçbir işe yaramaz. Bu tarz yaklaşım, bizim toplumumuzda yaygındır. Bu tip olayların sahiplerine maddi değer verilir, hediyeler sunarlar, kendileriyle birlikte gözyaşı dökerler. Bu ancak günceli kurtarmak içindir, yoksa şehitlere bağlılığın anlamını kurtarmak için değildir. Biz bu tür yaklaşımlara baştan beri iltifat etmedik. Bu tutumumuzu daha sonraki tüm şehitlik olaylarımızda da sürdürdük. **Şehitliği, öyle ölümlere bir gözyaşı dökme, onların yakınlarının gönlünü alma işi gibi görmedik. Çünkü şehitlerimiz bizim yaşayan gerçek değerlerimizdir. Her ne kadar fiziksel varlıklarıyla aramızda olmasalar da ruhları ve bilinçleriyle kurumlaşmış, yaşayan bir savaşçı ordu haline gelmişlerdir.**

Bu nedenle diyoruz ki, **şehitlerimiz yaşayan gerçek değerlerimizdir. Bizler ise sadece onların yüce komutu altında hareket halinde olan savaşçılarımız.** Bu tanım bir abartma değildir. Eğer biz yaşamı doğru devrimci düşüncelerin -ki bunlar önemli gerçeklere tekabül etmektedir- yoğunlaşması olarak anlıyorsak, diğer türlü bir yaşamın ne anlamı olabilir? Fiziksel varlığımızın canlılığını korumasının, kollarımızın ve bacaklarımızın hareket etmesinin, duygularımızın çalışmasının hiçbir anlamı yoktur. Eğer biz yaşamı bu kadar alt düzeyde bir kavrayışa götürmüyorsak ve bir toplumu yeniden yaratmak, devrimci bir tarzda üretmek gibi bir amaçla yola çıkmışsak, işte bu amaçların içinde en değerli varlığın şehitler ve dolayısıyla da gerçek yaşayanlar olduklarını kabul edeceğiz. Yaşamı daha da yüceltmenin anlamını, aslında şehitleri daha da çoğaltmak olarak, bunun ise ilk şehitlerin kendilerini bir ordu haline getirmesi tarzında anlayacağız. Bu aynı zamanda ordulaşmada tek doğru ve zafere giden yolun seçilmesi anlamına gelmektedir.

Bütün halkların ve ulusların verdikleri savaşlara bakalım; onlar kendi gerçeklerine böyle yaklaşmışlar ve şehitlerini çoğalttıkça zaferi de görmüşlerdir. Aksi halde, hep yenilmiş, ezilmiş ve lanetlenmişlerdir. O halde, bizim şehitler hamlemizin giderek zincirleme bir biçimde artması, şehitlerimizin kendi kendilerini bir ordu haline getirmesinden başka bir şey değildir. Bizim yaptığımız ise, sadece onların taleplerinin sözcü-

sü olmaktadır. Dikkat edilirse, bugün hepimizin geldiği nokta budur. Bizim şehitleri anmamızın gerçekliği ve yaşanırılığı burada ortaya çıkmaktadır. **Burada bazı kişiler parti karşısında çok alt düzeylerde bir yaşamı savunabilir. Fakat nerede olursa olsun, PKK bünyesinde yer alan ve şehitlerin anısına gerçekten bağlı olanlar, kendilerini yaşamazlar ve hayatını her an bu mücadeleye feda etmeye hazırdırlar.**

Partimizin şehitlerin anısına bağlılık temelinde oluştuğunun kesin kanıtı yaşadığımız pratiktir. Bu aynı zamanda tümüyle gerçeklerimize doğru yaklaşmak, gerçeklerimizi ilerici ve devrimci yönde değiştirmek, bunun için örgüt olmak, bu örgütün gözü pek militanları haline gelmek, fikren derinleşmek ve pratikte keskinleşmek anlamına da gelmektedir. Bunun etkilerinin sürekli yoğunlaşmasının, ulusal direnişin gelişmesi olduğunu biliyoruz. Bu, PKK'nin çekirdeğinin yetkinleşmesidir. Bütün bunlar da halkın siyasal ve askeri ordulaşması demektir. İşte şehitlerin ordulaşması derken; onların kıvılcık bir şerit, bir ana damar ve bir bel kemiği gibi bütün varlığımızı baştan sona kadar eklemlendiren, bağlayan ve hayat veren değerler olduklarını vurgulamak istiyoruz.

Bizde hep yaşayan şehitlerdir, onların kendileridir.

Eğer şehitlere bağlılığı, “şöyle bir parçamız koptu, vücudumuz parça parça oldu, bir daha dirilmesi olanaksızdır” biçiminde anlarsak ve onlara böyle yaklaşırsak, herhalde düşmandan önce kendilerine en büyük hakaretlerden birisini biz yapmış olacağız. Buna cesaret etmenin bile başlı başına bir ahlaksızlık olduğunu söylemek gerekir. Gerçekten şehitlerimizle en yoğun yaşayanların ve onlarla iç içe olanların, şehitlerin anılarında zaferi ve yaşamı görmeleri, bizim anmamızın ne kadar doğru olduğunu da açıkça ortaya koymaktadır. Çok basit değerlerin kaybında bile, halkımızın ne kadar teessüre ve üzüntüye kapıldığını çok iyi biliyoruz. Ama PKK’de bunca şehit verilirken, halkımızın sadece “daha dikkatli hareket edemezler miydi, kendilerini daha fazla yayararak mücadeleye katkılarını çoğaltamazlar mıydı” biçimindeki eleştirilerine de tanık oluyoruz. Halkımız, hiçbir biçimde başka bir yaşamı kabul etmiyor. Yalnız bu yüce amaçlar uğruna gidişi kabulleniyor. Şehitlerimizin anıları karşısında halkımızın böyle davrandığı bugün netçe ortaya çıkmıştır ve bu da bize önemli oranda cesaret veren diğer bir gelişmemizdir. Halkımız gibi, en değerli varlıklarını hiçbir koşul altında terk etmemek için her şeyini vermeye hazır bir halkın, bizim koşullarımızda gelişen şahadet olaylarına büyük bir saygı, bağlılık ve daha çok fedakarlık anlayışıyla yaklaştığı ve destek gösterdiği açıktır. Bu da

şehitlerimizin, halkımızın gerçek yaşamını dile getirdiklerinin, onu dilttiklerinin ve bunun kendi yankısını halkta bulduğunun kanıtlanmasıdır.

O halde, eğer şehitlik olayında dar düşünmüyorsak, işte sadece kişilerin fiziksel varlığı ve anıları biçiminde bakmıyorsak, eğer şahadete bir siyasal olay ve gerçeklerin açığa çıkarılması olarak, bir sınıfsal ve ulusal savaşım sorunu tarzında yaklaşıyorsak, göreceğiz ki aslında bizde hep yaşayan şehitlerdir, onların kendileridir. Daha alt düzeyde yaşayanların, hatta bu konuda ister parti içinde, ister parti dışında olsun yaşamı dar, yüzeysel ve günceli kurtarma biçiminde anlayanların, kendi gerçeklerini yüz bin defa inkar etmiş olanların en kokuşmuş ölümler olduğu ortaya çıkmaktadır. Daha doğru bir yaklaşımla şehitlerin etrafında yoğunlaşan gerçek yaşamken, diğerlerinin nefeslerinde ve beyinlerinde üreyenin ise, bir kanserleşme olayı olduğu ve ölümlerin en kötüsünün bu olduğu görülecektir.

Biz yaşamı, düşmanın bugün dayattığı gibi ele almıyoruz. Düşmanın dayattığı faşizmdir. Yaşam olarak sunulan esasında ölümün kendisidir. Bu dayatma karşısında kişi biraz nefesini körelttiğinde, bunu biraz orta düzeyde yaptığı anda, böyle bir şeyi iyi bir orta sınıf yaşamına kavuşma biçiminde anlamaktadır. Böylesi bir tutum sadece faşizmin kabul görmesi demektir. Ama bunun yanında kendimizi yoğunlaştırıp gerçeklere baktığımızda görüyoruz ki, toplumun içine düşürüldüğü yaşam, yaşam olarak şurada kalsın, gerçekten ölümlerin en kötüsüdür. Denilebilir ki, böylesi bir yaşam bin defa ölümden daha beterdir. Faşizmin damgasını yiyen yaşam, kanserli bir yaşamdır. Bugün gerçekten toplumda kanser etkilerine benzer etkilerin geliştiği yaygınca söylenmektedir. Bu özellik ne kadar gelişirse gelişsin, bununla mücadele de kanseri ortadan kaldırma mücadelesidir. İşte bizim yaşayan değerlerimizin bu kansere karşı en iyi bir aşı olduğu da ortaya çıkmaktadır. **Demek ki, bu anlamda şehitlerimiz toplumun içine düşürüldüğü en hastalıklı hallerin tedavisi için bir aşı niteliğindedir. Bu ne demektir? Bu, toplumun gerçek özgür yaşamına kavuşturulmasının ilacının ortaya çıkarılması demektir. Bütün toplum için bizim şehitlerimizin ifade ettiği anlam budur.**

Bugün bütün toplumu demokratik bir yaşama doğru ilerletmeye çalışırken, insanlığın faşizmin istediği gibi yaşamak mecburiyetinde olmadığını, kendi üstünlüğünü haykırabilecek kadar yüce bir varlık olduğunu ve bunun PKK'de somutlaştığını, hem de bunun en yakından ve gerektiğinde tek başına en zor koşullarda böyle temsil edildiğini gös-

termekle büyük bir tarihsel hakikatin, insanlık adına büyük bir kazanımın mevcut olduğunu da ortaya koyuyoruz. Bunlar öyle basit gerçekler ve temsilcilikler değildir. Yine bunlar sadece faşizmin günümüzdeki dayatmalarının boşa çıkarılması anlamında temsilcilikler olarak da değerlendirilemez. Bunlar, etkileri yüzyılları kuşatacak olan değerlerdir. İşte şehitlerimizin mücadelemizdeki gerçek değeri böyledir.

Aralık 1987

ŞEHİTLERİMİZ EYLEMİMİZİN GERÇEK KOMUTANLARIDIR...

Yeni ve büyük yürüyüşümüze başlamadan önce şehitleri anmak gerekir. Çünkü yeni bir sürece giriyoruz. Yıllardır kapsamlı değerlendirmeler yapma gereğini duymadık. Bunun en belli başlı nedeni de şehitlerin yolunda yürüyüşün sağlama alınmasıdır. **Bizim ilk şehitlerimizden başta Haki Karer olmak üzere, yine Mazlum Doğan, Hayri Durmuş, Kemal Pir, Ferhat Kurtay, Mahsum Korkmaz, Mehmet Karasungur yoldaşların anısına yaptığımız kapsamlı değerlendirmeler vardı ki, bunlar 1986'ya kadar ki şahadetlere genelde nasıl yaklaşım gösterilmesine ilişkindir. Tarihte de buna benzer değerlendirmeler vardır, ilk şehitler kapsamlı değerlendirmeye tabi tutulurlar. Neden? Çünkü, bir davayı hayatlarıyla karşılama ve bedelini ödeme gibi bir durumları vardır. İlk şahadetler derken, henüz dava yaygınlaşmamıştır, partililere, halka, insanlara mal olmamıştır ve çoğu insan bunun anlamını bile bilmez ve hatta irkilme tehlikesi vardır. Bir şahadet eğer bütün yönleriyle iyi ortaya konulmazsa, gerekleri nedir ve ne yapılmalıdır, sorusuna cevap verilmezse o zaman dönemlik tehlikesi ortaya çıkabilir. Ayrıca, ilk şehitlerin ardılları, şehide layık bir yürüyüş sahibi olmaya bilirler. Bu nedenle ilk şehitler üzerine kapsamlı değerlendirmeler yapmak ve görevleri belirlemek yerindedir.**

Biz de bu nedenle ilk şehitlerimize ilişkin oldukça kapsamlı ve halen geçerliliğini sürdüren değerlendirmeler yaptık. Haki'nin anısı üzerine yapılan değerlendirmeler; neden bir parti hareketine ulaşmak neden bir PKK olayına cesaret etmek, neden PKK'yi en fedakar bir hareket yapmak, neden enternasyonalist veya insani yönü güçlü bir hareket yapmak, neden salt bir hareket olarak görmemek ve neden mutlaka yürümek gerekir sorularına cevap vermek için yapılmıştır.

Mazlum'un değerlendirilmesinde esas olan nokta şuydu: O zaman 12 Eylül faşizminin yaydığı dehşet ve korku söz konusuydu. Ya teslim olma, ya da direnmenin büyük sınavı ile karşı karşıyaydı. Parti hareketinin, ulusal var olmanın, insani olarak var olmanın en çetin bir imtihanı yaşanıyordu. Burada içine girilecek ufak bir tereddüt, sadece bir kişinin dönemliğine değil, bir partinin, bir halkın ve de insanlığın tümüyle faşizmin karanlığına teslim olmasına yol açabilirdi. Dolayısıyla yapılması

gereken, artık kesin ve tek çare olarak yaşamı bu temelde sağlamaktı. Tek bilinç, insani ideoloji, asla teslimiyete hiç yer vermeyen ideoloji partiydi. Artık bundan başka bir yolla kurtarılamayacaktı. İşte tamı tamına bu temelde kendini feda etmeyi bilmenin şahadetidir. Nereden bakılırsa bakılsın yerinde bir şahadettir.

Ve biz buna şöyle bir değerlendirme ile karşılık verdik: **En kötü ölüm ile yaşam arasında bulunması gereken bir köprüdür bu şahadet. Vahşetin, ölümün korkusundan kurtuluşa atılması gereken en temel köprü. Bu köprüden geçenler korkuyu yenmiştir. Bu köprüden geçenler teslimiyeti yenmiştir. Bu köprüden geçenler yeniden var olmanın, dirilmenin imkanını yakalamıştır.** Ve zaten Newroz gibi bir günün seçilmesinin, böyle bir dirilişle alakası vardır. Bu anlamda Newroz için de gerekli olan bu temelde yapılmıştır. Bu şahadetleri her zaman zorbarların ve zalimlerin terörüne ve bundan kaynaklanan korkuya yenik düşmemek ve daha cesaretli bazı adımlarla üzerlerine yürüyebilmek biçiminde ele aldık ve böyle değerlendirdik; anıya böyle karşılık vermek istedik.

Sonuçta bildiğiniz gibi, kesintisiz ve bitmez büyük direnişler gerçekleştirdik. Bizim bu şahadetlere karşılık verme tarzımız, Mazlum ve Kemallerin önceden kararlaştırdıkları gibi, mücadeleyi kesintisiz kılmaktır. Bu kararın başarısı diğer bazı kararlardan geçer. Süreci kesinleştirmek, imha, teslimiyet ve her türlü düşmeye karşı can siperane direnebilmehtir. Bu direnme ve şahadetle kurtarılan ve kesinleştirilen, parti hareketinin, bu insani hareketin ve bu halkın yaşamasıdır, işte adına zafer denilecek bir gelişme varsa böyle ifadesini bulur. Ve bunun da gerekleri, böyle önderlere yaraşır bir biçimde yerine getirilmiştir. Biliyor, Mazlum'dan sonra zindan direnme yolundadır ve zindan dışı da buna layık olmanın, ülkeye yeniden dönüşün kararlılığı yolundadır. Parti adına bu şehitlerin anısına layık olmanın gerekleri, daha 1982 sonlarında ülkeye yaygınca yönelme, ülkeye dönüşün ideolojik-politik ve pratik tedbirlerini almaktır. Böylece "anıya layık olma sağlanmışır" diyoruz. Bir gerilla aşaması yaptık 15 Ağustos'ta. Bu atılıma oldukça kendini yetersiz katanlar vardı. 1985'lerin sonunda yenilgiyi normal görenler ve kendine yedirenler vardı. Hayli çaresiz duruma düşenler vardı. Bu işlerin daha fazla ilerlemeyeceğine dair kuşku geliyordu, işte Agit'in şahadetine de bu günlerde yaklaştık. Yüksek kararlılık, inanç, gelişmelerden kuşku duymama, bu dönemin yerinde bir adımı ve tavrıdır. Bu temelde ortaya çıkan bir şahadettir. 15 Ağustos Atılı-

mı'nın sonuçlarını, tehlikeye sokabilecek gelişmelere örnek düzeyde bir karşılık vermedir. Onun sürdürülmesi, inancın ve kararlılığın güçlü kılınması gerekiyordu. Anısının anlamı buydu ve bu temelde biz de bu anıya karşılık verdik. Gerillayı, daha bir yıl geçmeden, elli kişiyi aşan gruplar halinde ve çok sayıda ülke sathına yaydık. Doğru değerlendirme ve bununla birlikte pratik adımlar atma sağlanarak anının gerekleri yerine getirilmiştir.

1987'den itibaren büyük bir atılım, peş peşe gruplarla müdahale ve ülkeyi daha fazla gerillaya kavuşturma sağlanmıştır.

Her şahadetin sonuçları böyle karşılanmıştır. Yerindedir ve gerekenler yapılmıştır. Bundan sonra kapsamlı değerlendirmelere yönelme gereğini duymadık. Zaman zaman bazı militanların şahadetlerine ilişkin değerlendirmeler yaptık; fakat kapsamlı değil. Bunun nedeni, bu şahadetlerin önemi olmadığından veya rollerini kavrayamamadan ötürü değil, aksine, her şey şehitlerin anılarına bağlı yürüyor, bunun teminatı vardır. Dolayısıyla çok söylem yerine, çok yapmak bir tutum olarak kendisini dayatmıştır.

Bir de 1990 şehitleri vardır. Bu konuda kısa bir değerlendirme yaptık. Hamza'nın şahadeti, örgüt içi birçok kuşkulu, (ister bilinçli, ister bilinçsiz) tedbirsiz, dost mu vuruyor, düşman mı vuruyor belirsiz ve ülkede rahatlıkla canice uygulamalara başvuruabilecek kadar bazı tehlikeli öğelerin parti içinde partinin başına bela olmaları gibi bir durumun ortaya çıktığı, kuşkulu hal ve hareketlerin yüze vurduğu bir dönemin şahadetidir. Parti adına bazıları çığırından çıkmış, kurala uymayan, disipline gelmeyen, kendini konuşuran tipler var ve en son uygulama, en dikkat edilmesi gereken bir alanımızda, beklenmedik bir biçimde şehit olma durumu idi. Ve bunu da, iç gericiliğin hesabını tamamen görmenin, örgüt içinde kurala uymayan, tedbir almayan, kendini müthiş konuşuran, değerler üzerinde müthiş tasarruf eden, yönetim ilkesini ve yetki ilkesini kötü kullanan tutuma son vermenin ve özellikle bunu giderek daha da derinleştirmenin anısı olarak değerlendirdik. Özellikle parti içi bu tip oluşumlara daha da yöneldik. Bu anının bir gereği olarak, parti içinde belli bir netleşme, giderek yeniden düzenleme, partinin ruhuna ve partinin kişiliğine ulaşma sağlandı. Şahadet bu temelde değerlendirildi ve gerekleri yerine getirildi.

Dolayısıyla şahadet çizgisindeki değerlendirmeler, önemli yetmezliklere karşı önemli tavırlar kendini ortaya çıkardığında geliştiriliyor, daha çok da bir tutum olarak partiye mal ediliyor. Şehitlerin anısına

verilecek en doğru karşılık budur. Bir döneme dayatılan görev neyse, şehitlere bağlılığı da, onun gereklerini yerine getirmek, bir çizgiye verilmesi gereken karşılığı vermek ve bunu örgütlemek artık başarısın kesinleştirecek bir çabayı egemen kılmak olarak değerlendirdik. Diğerleri de tamamen bu çerçeve dahilinde ele alınır, değerlendirilir ve güç alınır. **Bir gittiye, on getirilir yerine. Bir eksiklik varsa şahadette, giderilerek anıya gereken karşılık verilir. Çünkü, ilk dönemin şehitlikleri zayıflıkların bir sonucudur; yetersizliğin, yanılmanın bir sonucudur. Dolayısıyla yetersizlik, zayıflık, yanlışlık giderildiğinde de şehide anlam verilmiş olur.**

İlk şehitliklerde örgüt biraz zayıftır, dönem hızlıdır yanılğı ve netsizlik ileri düzeydedir. Şahadetler böylesi koşulların içerisinde gerçekleşiyor. Dolayısıyla zayıflık giderilir, netsizlik açığa çıkarılır, yetersizlikler yeterli hale getirilir. Bu da şahadete verilecek en doğru bir cevap oluyor bu yönüyle. Ve bizzat bu temelde örgütü güçlendirmek, netleştirmek, birçok yetersizliğini yeterliliğe çevirmek gibi bitmez-tükenmez bir çabayla şehitlere layık olmanın gerekli olduğunu, böyle layık olunacağını ortaya koyduk. Hemen hemen her şehidin ve bu şehit grubunun anısından çıkardığımız sonuçlar bunlardır. Şehitler, bu anlamda yaşıyor, önderlik ediyor. Ve bu anlamda "PKK ve direniş hareketi eğer bu duruma gelmişse bu, şehitlerin gücü ve komutası altında gerçekleşmiştir" diyoruz.

Bir diğer şehit türü, teslim olmamak için -ki zindandakiler de, son tahlilde böyledir- bilinçli şahadete gitme eylemleridir ve bunlar, kesinlikle intihar değildir, aksine en büyük eylemlerdir. Çünkü intihar, yaşam karşısında yenilgiyi ifade eder. Her bakımdan yenilmiş kişinin eylem biçimidir. Bizim o büyük şahadet olayları ulusal direniş varlıkları, her taraftan kuşatılan ve mutlaka teslim alınmak istenen ve tek bir kurtuluş yolu kalmayan bir ortamda teslim alınmaya karşı büyük bir direnmedir; büyük bir teslim olmama hareketidir. Ruhunu teslim etmeme, fiziğini teslim etmeme hareketidir. Şahadetler bu temelde gerçekleşmiştir. Çok sayıda yoldaşımızın son bombayı, son kurşunu kendi elleriyle böylesi bir direniş eyleminde kullanması, PKK'de direnişin ve teslim olmamanın boyutlarını sergilemek açısından kapsamlıdır, ileri düzeydedir.

Biz onların hepsini tek tek ele almayacağız, hatta bilemeyiz bile. Ama gerçekten bu şahadetler çok sayıdadır ve kahramancadır. Öyle isimler var ki, anlarına bir destan yazılabilir. Yaşamla dopdolu olanlar,

yaşama karşı en ufak bir kuşkuları olmayanlar bunu yapıyor. 24 saat önce değil, bir saat önce özgürlük yaşamının sevinciyle dolu olanlar, hain bir pusuda, hain bir uykuda çepeçevre kuşatıldıklarında bir çırpıda, o büyük yaşamın onuru adına teslim olmamaya ve onun en kahrman biçimine ulaşabiliyorlar.

Daha bu sene, 1992'de teslim olmama ruhunu en iyi yansıtanlar vardır. Norşin'de Roza, Van'da Berivan ve Zekiye bunun en son halkalarıdır. Kadın olmaları itibariyle daha da özgün yanları var. Düşman kadına daha fazla hakaret eder. Cinsmen hakaret eder. Daha kolay teslim almak ister, işte buna karşı, özgür kadın ve teslim olmaz kişilik olarak PKK'de nasıl cevap verilir; sözü edilen eylemler bu tutumun ifadesi oluyor.

Yine bu yılın başında, yüzyılda bir görülebilecek kısa karşı da ayakta kalmanın, direnmenin şehitleri vardır. Gerçekten düşmandan daha etkili olmaya başlayan bir kıştı. Buna karşı da direnilmiştir. Daha rahat koşullara çekilme yapılmamış, tedbirsiz hareket edilmiş böyle bir kışın gelebileceği düşünülmemiştir. Bir de beklenmedik bir biçimde düşmanın hava saldırıları vardır. Bunların da etkisiyle çığ felaketi altında değerli yoldaşlarımızın şahadeti söz konusudur. Hayri'ler (Mehmet Salih Şahin-PKK MK Üyesi), Emin'ler (Arif Tunç), bu temelde yanlarındaki gruplarıyla birlikte şehit düşmüşlerdir. Bütün bunlar şu anlama gelir: Karda-kışta sürekli görev başında olmak. Görev her şeyden üstündür. Bunun karı-kışı ve yazı olmaz. Bunları görevi başında olmanın şehitleri olarak değerlendiriyoruz. Dağda kalınıyorsa, dağın eteğinde çığ tehlikesi de olur, donma tehlikesi de olur. Alınması gereken ders: Çok sıcak olur, çok soğuk olur, fakat en zor şartlarda bile olsa, verilen görev alanında kalınır. Bu göreve bağlılığın soylulaştırılmasına dair, onun zamanı, mekanı ve koşulu olmaz biçimindeki bir yaşamın ifadesidir. Bu temelde ders çıkaracaksın, dolayısıyla iyi üsleneceksin, üslenmede zayıflık varsa gidereceksin! Bir zaaf vardı, iyi üslenmeyle yanlış üslenme arasında. Zaten Mervan'ın (Aydın Adsay-PKK MK Üyesi) şahadeti bu çelişkinin bir sonucudur. Bunun zincirleme etkisi giderilmeye çalışıldığında, Hayri'lerin şahadeti ortaya çıkıyor.

Aynı şeyler Emin'giller için de geçerli. Uçaktan korunmak için, yeralında gerektiğinde binalar yaparak korunma biçimindeki bir üs anlayışına ulaşmak gerekli. Düşmanın darbeleri kadar, doğanın da darbelerini birlikte hesaplayarak ona göre bir üslenmeyi esas alacaksınız. Buradan da çıkarılması gereken temel ders budur.

Yine düşmanın uçak saldırılarında, bu naylon çadırlarda verdiğimiz bazı şehitler vardır. Özellikle tehlike çok somut iken, uçaklar daha o sabah yukardan geçmiş iken, çadırları değiştirmemek, hemen bir kayalık altına girmek, saklanmamak ciddi bir zayıflıktır. Komutan veya savaşçının bizzat düşünüp tedbir alması gereken, ama yapılmayıp içine düşülen bir zayıflıktır. Tedbir alınmamıştır ve Haşim'gillerin (Hasan Sevim) grubu şehit düşmüştür. Biz onu da zayıflığın ortamında gelişen bir şahadet olarak ele alıyoruz. Dolayısıyla çadır pratiğine son verilerek ve yeraltına geçilerek ciddi bir eksikliğimizin giderilmesiyle karşılık vermeye çalıştık. Sonuç başarılı olmuştur. Düşmanın yoğunca bombalamasına rağmen, bu çıkarılan derse sınırlı da olsa bağlı kalındığı için düşmanın hava saldırılan bir anlamda da olsa boşa çıkarılmıştır.

Demek ki, bir zayıflığın ortamında doğan bir şahadet, doğru bir üslenmeye, doğru bir yeraltına, doğru bir hareket tarzına götürüyor ve o da kendi içinde bir kazanmaya yol açıyor. Dikkat edilirse şahadetler, sadece vakitsiz kayıplar değil, doğru yaklaşıldığında ve mutlaka bağlı olmanın gerekleri yerine getirildiğinde önemli kazanımlara da götürebilir. PKK tarihinde şahadete yaklaşım budur ve alınan sonuçlar da, bunun doğruluğu kadar emredici bir tarzda yaklaşılması gerektiğini ortaya koyuyor.

Bu yılın 2 Şubat'ında da bir şahadet olayı vardır; biz buna da şehitlik demeliyiz. Bir Melê dostumuz vardı: Melê Abdullah. Bu kişiliğin, bu tarihi şahsiyetin özellikleri var. Doksan dokuz yaşında, ömrü Türkiye Cumhuriyeti tarihinden daha fazla. Cumhuriyet ideoloji, politika, kurum, kuruluş olarak geliştiğinde kendini bütünleştirmiyor, bir karşı koyma durumunda tutuyor. Dikkat edilirse, Cumhuriyetin 70 yıllık sürecinde boyun eğdirilmeyen aşiret reisi, ağası, din adamı kalmadı. Hatta sınıfsal düzeyde ele alırsak, bir ulusal imhayı, inkarı kabullenmeyen sosyal bir kesim kalmadı. Aydınlaşma deniliyor, bu aydınlaşma tamamen bir inkar, ihanet temelinde iliklerine kadar geliştirilen bir karanıllaşmaydı. Bir halk neredeyse ezici bir biçimde bu karanlığa gömülürken, aslını, ülkesini inkar, kişiliğini ve hatta dinini-imanını inkar biçiminde sonuna kadar gidilirken, bu kadar aşağılaşma, bu kadar düşme ve hem de hiç düşünmeden, hiç çaba harcamadan -özellikle son yıllarda neredeyse köşeyi dönme, aileyi kurtarma, kendini bir maaşa bağlama uğruna böyle karanlıkta ve düşmede bir yarışa girme ve hatta bunu yücelme biçiminde ele alma gafletine girenleri bilen insan, tek bir şey kalmamacasına ucuz yaşama durumuna karşı ayakta kalan bir kişilikli

Melê. Evet, çağdaş bir ideolojiyle kavramıyor. Milliyetçi ideolojiden fazla haberi yok, sosyalizmden de haberi yok; fakat din ideolojisiyle de olsa insanı unutmamış, şerefi unutmamış, "tek kaldım" dememiş, örgüt var mı yok mu bu tür hesapları yapmamış, "ben temiz kalacağım" şeklinde kendine göre bir ideoloji, kendine göre bir tutum almış, 70 yıl bu Cumhuriyet tarihine karşı koymuş, kişiliğini temiz tutmuş, yüreğini temiz tutmuştur. Ve bu anlamda oldukça önder gibi bir konuma -tek de olsa, zayıf ve yalnız da olsa-gelmiş bir kişilik olarak yaşamıştır.

Tabii o dönemin bu tür kişiliklerle oynayan bir örgütü vardır. KDP denilen, Barzani mollalığı denilen kurum vardır. Melê Abdullah gibilerine el atarak kendi desteği haline getiriyor. Elli yıl sürüyor sarıyorum böyle bir destek. Hatta o örgütün genel havası içinde de kalmaya çalışıyor. 12 Eylül faşizmi söz konusu olduğunda, ona doğru yönelmeye çalışıyor. Bir şeyler bekliyor. Fakat bakıyor ki, inançlarına, çabalarına ihanet edilmiştir. O zaman KDP önderliği İran'a sığınmıştır. İran, burada onları halka karşı kullanmaya çalışıyor. Buna alet olmamak için direniyor. Ayrıca çok kötü tüccarlık yapıyorlar. Tüccarlıktan vurgunlar vuruyorlar. Burada da kendisine dayatılan, bu hıyanet ve bu aşağılık yaşama alet olmamasıdır; buna karşı da direniyor. Elli yıl da geçse, emeklerinin başına çok kötü bir önderlik tarafından en büyük kötülüklerin geldiğini de görse, teslim olmuyor. "Düşmanım var", "şerefim var", "bunlardan vazgeçmem" diyor. Hatta işkenceye alınıyor 95 yaşında, yine de teslim olmuyor, satmıyor kişiliğini. Ve kala kala sağında-solunda bir PKK kıvılcımı, aydınlanması kalıyor. Onunla ilişki kurmaya çalışıyor. Çareyi onunla dostlukta buluyor, iyi dost olabiliyor. Dostluk kıymetini oldukça iyi bilen bir kişilik oluyor. Dostluktur deyip oynamıyor. Dostluktur, deyip vazgeçmiyor. İmanını koruyor, inancını koruyor ve ne yapıp edip buraya kadar geliyor.

Bu kişiliğin oğulları da vardır. DDKD'lidirler. Yani küçük-burjuva reformist, milliyetçi birtakım tutumlara girmişlerdir. Onlara hiç ilgi duymuyor. "Ben sizlerin 100 yıla yakın yaşımla babanızım, gelin babanızı bir görün, bir vasiyetim var mı alın, duyun" demiyor; bunu söyleme gereğini bile duymuyor ve bize geliyor. **Bu dağlara 98 yaşındaki vücuduyla çıktı. Bir defa çıktı geldi, 20 yaşındaki delikanlı ruhuyla kampımıza teşrif etti. Aslında şereflendirdi ve güçlendirdi.** Ben onu arkadaşlarla gördüm, dine göre kadın-erkek ayrımı yapılır ama, O bu ayrımı da yapmadı. Kadın-erkek yoldaşların elini sıktı, onlara başarı diledi. Ülkeye yönelen gruplara değme komutanın söyleyemeyeceği ve tali-

mat niteliğinde olması gereken değerlendirmeler yaptı. Şunları söylüyordu: "İyi üsleneceksiniz, örneğin benim tanıdığım bir bölge var" diyordu. Mutki, Kozluk, Sason oraları iyi bilir, oralar üslenme alanlarıdır. "Mutlaka oraları tutmalısınız" diyordu. Gerillaya duyduğu inancı çok iyi yansıtıyordu. O her türlü pasifizmin, her türlü reformizmin çok üstünde ve devrimci bir yöntemle kurtuluş savaşının peşindedir, yanındadır. Ayrıca disipline gelmek, emirlere uymak, nasıl dinde, İslamiyet'te gelişmiştir, İslam'ın komutanları, askerleri nedir? Bunun da verdiği bir bilinçle oldukça kapsamlı yapıyordu. Yine emre, yani önderliğe uymanın neden çok önemli olduğunu, kendisinin de bir asker olduğunu, önderliğin emrinde olduğunu tüm davranışlarıyla gösteriyordu ve gerçekten de bir emir eri gibiydi. Ona "98 yaşındaki asker" diyordum ben.

Öyle emir ve talimat dahilinde olmaya büyük özen gösteren ve dakikası dakikasına uyan bir asker olması anlamlıydı. Bu temeldeki katılımı, dostluktan da öteye PKK içinde yaşamaya ve son günlerini militanca vermeye inanmış ve karar vermişti. Halk içine geçti. Çok sayıda toplantı yaptı. Suriye sahası içindeki Kürt halkından onu tanımayan yoktu. Ve çok kutsalca bağlanmayan da yok gibidir. Büyük bir etki sahibi olmayı bildiği gibi, bir yerde kalmanın önemini de biliyordu. Suriye sahasında PKK'nin biraz serbest hareket etmesine büyük bir değer biçiyordu. Bu temelde buranın önderliğinin iyi olduğunu, iyi değerlendirilmesi gerektiğini, tarihi tecrübesinden ötürü, burada rahat kalmanın büyük gelişmelere yol açacağını düşünüyordu. Öyle değerlendiriyordu. Bu temelde kaldı. Amacı 1992 Newroz'una ulaşabilmektir. Biz, "2000'e doğru kurtuluşa gidilirse" dediğimizde, O, "hayır, 1995'e doğru olursa daha uygun olur" diyordu. 1995, biraz da gözüne kestirdiği ve o döneme kadar yaşamayı umduğu bir yıldır.

Halkımızın böyle çok sayıda ihtiyarı vardır. Birkaç yıllık bir ömrü kalmıştır. "Bununla kurtuluşu görmek istiyorum" diyen çoktur. Bu umutla yaşıyorlar. 15 Ağustos Atılımı başladığında, sanırım Botan'da da öyle ihtiyarlar vardı. "Ne mutlu bu günleri de gördük. Ölümümüze iki üç gün kalmışsa da, artık biz bugünleri gördük, ölüm gam getirmez" diyebilmişlerdir. Yine şimdi bazı ihtiyarlarımız, "birkaç yıl ömrümüz kaldı, artık bu işin zaferini görelim" diye bir tutum içindedirler.

İşte o tarihi kişiliğin de öyle bir umudu vardı. Fakat göremeyecekmiş gibi bir endişeyi de yaşıyordu. Tabii yüz yaşına gelmiş bir kalp her an durabilir. Ama yine de çok genç kalmayı, kalbi dururken bile elinde ibrik ayakta yürüyebilmeyi başarması, ne kadar direngen, ne kadar

kimsenin başına yük olmadığını gösteriyordu. Tek başına bir odada yaşama gücünü göstermesi, militanca yaşadığını ortaya koyuyor. En belli başlı vasiyetlerinden birisi, ilkel milliyetçi önderliğin affedilmemesi gerektiği idi. En radikal tavrı buydu ve bunun da gereklerinin yerine getirilmesi gerektiğini söylüyordu. Bunun yanında çizgiye çok inanıyor, zaferin kesin olduğunu görerek rahatlıyordu.

Sahte mellelere ve din adamlarına karşı çok öfkeliydi. Ve hatta son günlerinde böyle uğursuz bazı mellelerle karşılaştığında çok öfkelenmesi ve bunun verdiği rahatsızlığın da onu yıpratması söz konusuydu. Bu, bir anlamda, iç dünyasında dini gericilikle, dini sahtekarlıkla ne kadar mücadele içinde olduğunu, onlara karşı nasıl bir mücadele verdiğini gösterir.

Böyle bir kişilik bu yılın başlarında yanımızdan ayrıldı. Kürdistan'ın böyle birçok ihtiyarı vardır. Teslim olmamış, temiz kalmış insanları vardır. Bu kişilik onları temsil ediyordu. Örgütlenememişlerdir, hizmetleri halka yansımamıştır. Bazen aldatılmışlardır. Biz bu kişiliğin şahsında bunlara layık olmanın, bunları da partimize mal etmenin büyük cabası içinde olduk. Böyle bir şehidin anısına, böyle temiz kalmış, hangi dinden, mezhepten, kültürden olurlarsa olsunlar, onlara uzanılması gerektiğini derinden duyduk ve gerekeni yaptık.

Bize göre bunların daha çok vurgulanması gerekiyor. Böyle teknik de olsa kalabilmiş insanlarımıza yüksek değer biçerek, onların anısını sürekli yükseltelim! PKK'nin aydınlatıcı, kurtuluşçu ideolojik, politik ve örgütsel yapısı içine taşıyarak, tarihi bir mirasımıza doğru sahip çıkacağız. Bu tarihi kişiliğin anısı, bir tarihi mirastır da. Bazen sorarız, "tarihi miras var mı" diye. Tarihi miras vardır ve o da şudur: Şeyh Sait de da-rağacında yetmiş aşkın yaşıyla sallandırıldı, Seyit Rıza da sallandırıldı. İşte bu tarihi kişilik, aynı zamanda o tarihi mirasın da devamıdır. Belki tek kişiliktir ama çok önemli bir mirastır. Ve bizi böyle canı gönülden kabul etmesi ve rahat bir biçimde nefes vermesi de bu mirasın ne denli değerli olduğunu ve PKK'nin ne denli bir mirasa sahip bulunduğunu ortaya çıkarıyor.

Demek ki, teslim olmayan bir tarih var. Demek ki, eğer bu miras sürdürülürse mutlaka doğru çizgiye ve doğru önderliğe kavuşur. Bu şahadet bunu ispatlıyor. Onun din ideolojisinde olması başka bir mezhepten olması hiç etkileyici olmuyor PKK'de. Bu da PKK'nin, aynı zamanda bağnaz, katı, kalıpcı ve kaba materyalist ölçüler içinde olmadığını, insani özü, hangi dinden, hangi mezhepten olursa olsun bünyesi-

ne kalabileceğini, bu derinlikte bir muhtevaya sahip olduğunu gösterir. Ve sosyalizmin de bu kapsamda olması gerektiğine yüksek değer biçiyoruz. PKK, başlangıçtan itibaren insanlığa çok şey veren özü yakalamakla ve onu sosyalizme taşımakla, çokça ihmal edilen ve hatta reel sosyalizmin yıkılışında çok etkili olan bir tutuma en uygun karşılığı vermekle, nasıl güçleneceği ve nasıl yenilmez bir sosyalizm temsiline gidileceğini kanıtlıyor. Tıpkı Hakilerin, başka bir ulustan olmanın en büyük fedakarlık kaynağı, direnme kaynağı olduğunu gösterdiği gibi. Burada başka bir milliyetten gelmenin nasıl soylulaşabileceğini, ezilen bir ulusun içinde şekillenen kurtuluş hareketi içine bu soyluluğun nasıl yansıtılabileceğini görüyoruz. Bu da, insani boyutun PKK içine nasıl taşırılabilceğini ve PKK'nin bu temelde nasıl gelişebileceğini göstermiştir.

PKK içinde, toplumda daha da ezilen kadın kesiminin şahadete ulaşan militanları da vardır. Bir nesne olmaktan öteye gidemeyen, fakat PKK içine taşındığında, PKK içinde başını kaldırdığında ve halk saflarına inildiğinde nasıl bir kahramanlık mertebesine ulaşılabilceğine dair kadın şehitlerin yiğitçe örnekleri vardır. Cizre'nin bugün büyük direnişinde, bu kişiliklerin rolü oldukça etkili olmuştur. Berivan arkadaşın şahadeti, en köle koşullardan PKK'de nasıl özgürlüğe ulaşılabilceği ve direnişçi bir kimliğe sahip olunabilceğini kanıtlıyor. Bu temelde kadının oldukça güçlü bir katılımı vardır. Bu da PKK'nin özgürlükte ne kadar derinleşebileceğini, ezilen cinsin kurtuluşuna da ne denli yüksek bir yer verdiğini gösteriyor.

Demek ki, tarihi mirasa doğru yaklaşım, ezilen cinsin kurtuluş sorununa doğru yaklaşım, din sorununa doğru yaklaşım, PKK şehitliğinde, büyük bir anlam kazanmıştır. PKK'de gerçekleşen sosyalizmin başarılı yürüyüşünde, bu temel şahadetlerde dile getirilen anlamın ne kadar büyük ve yerinde olduğunu göstermektedir.

Biz bu temelde şehitlerimizi yeniden anarken, tarihi mirasla doğru kaynaşmış, ezilenlerin kurtuluş sorunlarıyla, bugün halen bir bela gibi duran ezen-ezilen ulus sorunlarıyla doğru karşılaşmış ve çözümlemiş, bunu yaşama dönüştürmüştük. Böyle bir partiye ulaşmakla bu şehitlerimize en yüce karşılığı verdik diyoruz. Bu tavır ilkeseldir ve bu temelde oluşan PKK de yücedir. Bu sadece birkaç şehidin anısının sıradan anılması değildir; bir yaşam biçimine, bu yaşama dayanan yüce ilkelere yol açma ve giderek bunun sürekli olması ve bu temelde insanlığa da katlanmasıdır. İnsanlık tarihi kadar eski insani değerler ve insanlığın bütün

gelecek ufkunu tutması gereken değerler, PKK'de somut bir ifadeye, onun yaşam biçimine, ilkesi ve pratiğine kavuşmuştur.

Bir kez daha şehitlerimizin anısına bu temelde bağlıyız. PKK'nin sonuna kadar, halkımızın ve bölge halklarımızın ulusal kurtuluşunda, özgürlüğünde ve giderek insanlığın kurtuluşunda yerini pekiştirmesi ve rolünü tam oynaması için onun ilkelerine sürekli bağlı kalacağız, pratiği sürekli geliştireceğiz ve bu temelde kesintisiz zaferlerle, başarılarla dolu kılarak karşılık vereceğiz. Ve bu anlamda diyoruz ki: şehitlerimizin anısı sürekli yanan bir meşaledir ve onlar eylemimizin gerçek komutanlarıdır.

11 Mart 1992

ŞEHİTLERİMİZ, İNSANLIĞIN EN UNUTULAN HALKINI, EN ONURLU BİR BİÇİMDE ÇAĞA YAKLAŞTIRMA DEĞERLERİDİR

Şehitler zincirinin değişik halkalarına, çeşitli değerlendirmelerle karşılık vermiştik. Şunu hemen belirtelim ki, parti tarihimizin başlangıcındaki halkalar, ne kadar iri halkalar özelliğini taşıyorsa, günümüzde bu halkalar belki cisim itibarıyla küçülmüşlerdir, ama anlam bakımından milyonları ayağa kaldırma itibarıyla başlangıçtakiler kadar büyük halkalardır. Başlangıçta günümüze kadar cismen gittikçe küçülen, yine günümüzden başlangıca doğru anlam itibarıyla büyüyerek ilk baştakilerin anlam büyüklüğüne ulaşabilen ve böylelikle hiçbirimizin kolay kolay kopmayı göze alamayacağı, kendileriyle eklemelerimizin kolay kolay sökülemeyecek derecede birleştiği bir noktaya gelmekten bahsedebiliriz. Hepsinin anısına en uygun karşılığının nasıl verilmesi gerektiğini de böylece ifade etmiş olmaktadır. Bir kez daha belirtelim ki, bu gelişim şehitlerin birikimi ve ordulaşmasıdır.

Hemen şunu belirtelim ki, parti ilanının, siyasal güçlenmemizin şehitlerle bağlantısı kadar, silahlı savaşının, yani askerleşmemizin gelişmesinde de şehitlerin rolü son derece yoğun ve belirleyicidir. Yine PKK'nın gelişmesinde şehitlerin ne kadar belirleyici olduğunu göz önüne getirirsek, bu özelliğin en başa alınması gerektiğini, bunu böyle ortaya koymaktan hiçbir şeyin bizi alıkoyamayacağını söyleyebiliriz. Ordulaşmak ve silahla mevcut düşmana karşı savaşmak demek, savaşın en olağanüstü, en yaman bir biçimini göze almak demektir. Teori ve siyasi faaliyet de bunu doğrudan etkilemektedir, ama bunun şehitlerin bu konudaki kesin bir emri olarak kurulması gereken bir ordu olduğu açıktır. Teorik ve siyasi faaliyetin bunun kuruluşunda şehitler kadar önemli ve belirleyici olduğunu ileri süremeyiz.

Biz bütün önemli girişimlerimizi başlatırken, daha önce verdiğimiz şehitlerin derin anıları altında hareket ettik. Bu yalnız onlara bağlılık değildir, bu aynı zamanda şehitlerde yoğunlaşan ve onların silahlarının yerde bırakılmamasını gerektiren bir olaydır. Onların ordunun inşası için verdikleri mücadelenin yarıda kalmaması demektir. Bu da düşüncelerimizin bir kuvvet haline gelmesi anlamını taşır. Düşüncenin silahla savunulması, en büyük bir savunmadır. Hala en zorba bir güce karşı bu yapıyorsa, bunun en büyük bir savunma olduğu, bir kez daha ortaya çıkar. Anılara bu şekilde bağlılık ordulaşmaktır derken, en sağlam bir

ölçüyü daha ortaya koymuş oluyoruz. Yaptığımız bu değerlendirmelerle, bu konuda başka ölçülere fazla anlam verilemeyeceğini belirtmek istedik. Yine şehitlerin bundan başka bir tanımına ulaşamayacağını da söylemek istiyoruz. Bütün bunları belirtirken de, yaşamının derinliklerinde onların var olduğunu söylüyoruz. Bir ulusun, bir halkın mevcut dayanılmaz güncel yaşamındaki zehrin öldürücü etkisini ortadan kaldırmak için, bunların gerekli olduğunu belirtiyoruz. Yoksa başka türlü bu değerlerin anılması, onların anılarını yaşatmak ve sözcüsü olmak mümkün değildir.

Daha somut olarak yaşayanların, yine sözcü durumunda olanların görevlerine gelirse; bu ana izahlara nasıl bakmamız ve nasıl olmamız gerektiğini ortaya koyuyor. Eğer gerçekten böyle yaşarsanız, hemen şunu diyelim ki, gücünüze bin katmış olursunuz. Savaşım denilen olayın üzerinden adeta güçlü biri gibi geçebilirsiniz. Karşınıza dikilen her engeli, özelliği ne olursa olsun öyle aşabilirsiniz. Biz, bu konuda önemli dönemlerde verdiğimiz şehitleri, yolumuzun önündeki engelleri kaldırarak düzenleyenler olarak değerlendirdik. 12 Eylül faşizmine karşı, zindan direnişçiliğinde bir Mazlum'un, daha sonra Hayri'nin, Kemal'in direnişçiliğini, gerçekten ölümle yaşam arasında kurulan en sağlam bir köprü; yani faşizmin dayattığı ölümle, direnişçiliğin ulaşmak istediği yaşam arasında sağlam bir köprü olduğunu belirledik. Ve bu köprüde yürümenin, gerekirse faşizme karşı art arda şehitler vermenin, başarı kazanmanın yolu olduğunu da söyledik. Köprünün sonuna kadar açılmış olduğunu da belirttik. Faşizmin alabildiğine karanlık uçurumlu ve "yaklaşırsanız yerle bir olursunuz" diye bizi korkuttuğu yola doğru giderken bize bir köprü gerekiyordu. İşte, zindan direnişçiliğinin ve şehitlerinin anlamı bu kadar büyüktür ve bu büyüklük tam da siyasi bir değerdir. Bu aynı zamanda mücadelemize büyük bir siyasi destektir de. Daha da ötesinde mücadelemizin kazandığı siyasi bir zaferdir. Birkaç kişi, düşmanın ordularıyla fiziksel olarak savaşarak onları yenmeyi başarmışlardır.

Zindan direnişçiliği, uzun süre tanık olanların peş peşe ancak izah edebilecekleri, hatta izah etmekte epey zorlanacakları bir durumdur. Belki de insanlık soyunda çok az insana nasip olan bir dayanma gücüyle o koşullarda verilen bu savaş, gerçekten çok az kişinin başarabileceği bir savaşımdır. Bu savaşım verilmiş ve başarılmıştır. Dolayısıyla bu şehitlerimizin PKK'ileşmede, PKK'yi direnişçi bir güç haline getirmede, daha sonraki direnişi belirlemedeki yerleri, her türlü değerlendirmenin

üstündedir. Ve burada gerçekten yenilen, gerçekten ölümcül darbe alan faşizmin kendisidir derken, yine daha sonraki direnişimizin de yükselişinde tanık olduğumuz yaşama bakarak bunları belirtirken, tamı tamına hakikati söylüyoruz. Buradaki gerçek **“DİRENMEK YAŞAMAK-TIR”** sloganında ifadesini buluyor. Faşizm her şeyi ile bazı insanları, bunların şahsında da bir halkı teslim almak istiyordu. Partiyi ve giderek halkı yenilgiye götürüp bunun yerine yeniden kendi kör, karanlık ve haksızlıklarla örülü geleneğini kesintisiz devam ettirmeye çalışıyordu. Böylesi bir anda, faşizmin kendine son derece güvenen ve yüzyıllardan beri de hep böyle getirdiği geleneğini, bu biçimindeki hakimiyetini zindanlarda da kendi adına zincirleme bir gelişme ile tamamlamak istediği en kritik bir anda bu direnişler gelişti.

Eğer büyük bir başarıya ulaşmak isteniliyorsa, bu durumun parçalanması gerekiyordu. Zindan direnişçilerinin anlamı işte burada ortaya çıkıyor. Bunlar gerektiği anda, TC’nin bu yapısını parçaladılar. Dolayısıyla burada yenilen, sadece TC tarihi değildir. TC’nin şahsında en son kertesine kadar yetkinleştirilmiş olan bir despotizmde can alıcı bir darbe yemesi ve bunun en temel halkasının da kopmasıdır. Tabii ki zincir en temel halkasından koptu mu, onun artık fazla bir iş görmesi, tarihte sürekliliğini sağlaması mümkün değildir.

Eğer zindan direnişçiliğinin anlamı üzerinde daha çok düşünülürse, bu direnişin geleceğe yansıtılma işinin büyük bir örgütlülük olayı olduğu da kavranır. Biz bu gelişmeyi, siyasal ve silahlı faaliyet başta olmak üzere, her türlü araçla temsil etmeyi başarırırsak göreceğiz ki, bu halkanın parçalanması, aslında bin yılı aşkın bir despotizmin ölümcül darbe almasıdır. Bu, en büyük savaşlardan birisinin, halklar ve özgürlük adına partimiz tarafından kazanılması da demektir. Bu konuda daha önce de belirttiğimiz gibi, onların sözcüleri olan bizler, bu görevi böyle anlar ve yaparsak bu böyledir.

Dönemin koşulları içinde yapmamız gereken en doğru şeyin, direnişi biraz daha yakıcı kılmak ve şehitlerle aramızı fazla açmamak olduğu, bunun için de daha fazla gücümüzü ülkeye taşımak, silahlı savaşımı daha da geliştirmek olduğu açıktır. Nitekim atılımımız, her türlü engellemelere rağmen gerçekleşmektedir. Bu atılımımız, başlangıçtaki şehitlerimiz kadar, bu zindan şehitlerinin anılarına bağlılığın da ertelememesi bir görevi, borcu olduğu biçiminde bir anlayışın ürünüdür. Diğer bütün faaliyetlerimiz bir hazırlıktan ibarettir. Yani silahlı donanım, eğitim ve diğer örgütsel görevlerin tümü, bu anıları canlı ve somut

yaşatmak için yerine getirilen görevlerdir. Yeni dönemin kendi başına bile ulusal kurtuluş için en temel öneme haiz bir aşama olduğunu görmek ve tabii ki bunu da şehitlerin anılarına temelde bağlılıkla izah etmek en doğrusudur. Zaten yapılan da budur.

Bazıları bunu çok değişik hazırlamak, yorumlamak ve uygulamak istediler. Fakat bizim olanca gücümüzle bu olayın üzerine böyle yürümemiz bağlılığın yine doğru bir örneğini verirken, gelişmelerin de önünü bir kez daha açmıştır. Eğer bu şehitlerimizi zindan karanlığında bırakıp yitirmek istemiyorsak, gerçekten çok anlamlı işlerin yapılması gerekiyordu. Yapılan anlamlı işlerden birisi de budur. Hatta zindan şehitlerinin direnişlerinin büyük anlamına değer biçmeleri ve dışarıdaki direniş hakkında içinde bulunanların bile yapamadıkları değerlendirmeleri yapmaları, bundan sonuç çıkarmaları, görevleri tespit etmeleri, yerinde eleştiriler yöneltmeleri vb. ne anlama gelir? Direnişçilerin kendi eylemlerini canlı canlı yaşadıklarını ve bunu yansıtmada ne kadar gerçeğe yakın olduklarını gösterir.

Bütün tarihinde görüldüğü gibi, TC milyonlarca insanı katletmiş, hepsinin ağzını kapatmış, tarihte hiçbir iz de bırakmamıştır. TC'nin böylesine gerçekleri örtbas etmesi karşısında yakın döneme kadar sosyalistler, ilericiler bile suskun kalmıştır. TC yaptıklarının hesabını vermemiştir. Bizim burada gerçekleştirdiğimiz, ilk defa tarihin bu biçimde faşizm lehine akışını durdurmak ve bu rejimin yaptıklarının yanına kar olarak kalmayacağını göstermektir. Böylelikle de halkların belki de yıllarca süren tarihi üzerindeki o çarpıtılmışlığı, hem de ağzını kapatarak, gözlerini kör ederek yaptıkları çarpıtmaya bir son vermek, halkların düşen evlatlarının, şehitlerinin, halkları yaşatan, asla yenilmeyen değerler olduğunu göstermek ve bunun böyle olduğunu kanıtlamaktır. Bu da en ciddi devrimci görevlerden birisinin başarılmaması anlamına geliyor. Eğer 12 Eylül faşizmi, bağlı olduğu atalarının o tarihine benzer bir başarıyı, bizim pratiğimiz karşısında da elde etmiş olsaydı, yalnız PKK adına değil, halklar adına çok büyük bir kayıp gerçekleşmiş olacaktı. Yine zindan direnişçiliği, onunla ilgili ve etkisi altında gelişen tüm çabalarda boğulmuş olsaydı, yalnız 12 Eylül faşizmi kendisini siyasi alanda başarılı kılmayacaktı, kör bir karanlık, her türlü haksızlık ve zulümden ibaret olan bir despotizm geleneği de başarıyla devam edecekti. Bu da en yakın bir örnek olarak, Türkiye'nin ilerici gençlik hareketlerinin ve bizim de gerçekten küçümsenmeyecek çabalarımızın karanlıkla yitirilmesine yol açacaktı.

Hemen bir konuyu hatırlatalım; bu devrimcilerin anıları üzerinde, hem de onların en yakınları tarafından bugün içine düşülen tasfiyecilik, geçmişine lanet getirme, “teröristler şöyle aşırı hareket ettiler, bizi zor duruma düşürdüler, yaşamı zehir ettiler” vb. deyip faşizmle aynı ağız konuşan, hatta ona alçakça teslim olmaya kadar işi vardır ve pişmanlık gösterircesine “demokrasi geliyor, biz geçmişte hata yaptık” diyecek kadar da anılara ihanet edenlerin varlığı gözü kara bir gelişme göstermektedir. Bizim faşizme başarı imkanı tanımamamız, şehitlerin anısına karşı bu tip sapkınlıklar ortaya çıktığında karşılarına dikilerek kendilerini yeşertme imkanı sağlamamamız ve bugün bunu önemli bir noktaya kadar da götürmemiz, her türlü değerlendirmenin üstünde anlamı olan büyük bir başarıdır.

Hepsinin anısına şehitlerimizi anarken, bir başka anlam vermek, büyük yüceltici değerleri olan ve kişiliği büyüten bir olaydır. Bu, bugün halkın etrafımızda yoğunlaşması, PKK’nin gerçekten büyük bir yaşamı değer haline getirmesinin diğer bir izah tarzıdır. Bugün tarihi gerçekleri her zamankinden daha fazla açıyor ve emekçilerin lehine siyasetlerin en doğrularını temsil ediyorsa, bu düşmanı bile etkileyecek bir noktaya geldiğimizi kanıtlar. Günümüzde gerçeğin en sağlam sözcüleriyiz. Bizi bu noktaya getiren bu doğru yaklaşımımızdır. Yine emekçilerin tarihine, onların katledilmelerine karşı biçtiğimiz değer PKK’de canlanması, ifade bulması ve bir güç durumuna gelmesidir.

Bunlar her zamankinden daha fazla özgürlüğü nasıl kazanmamız gerektiğinin en çarpıcı örnekleridir de.

Yakın dönemde silahlı savaşımızın değerli şehitleri vardır. Bu şehitlerimiz önemli bir kuşağı temsil ediyorlar. Bu şehitlerimiz en doğru savaşım tarzıyla, gerçekten partimizin yeni atılımlarını başarıya götürmede önemli bir rol oynadılar. Eğer bunlar böyle gelişmeseydi, büyük hakikatlerimizin daha doğuştan örtbas edileceği, bunun bütün bir ulusun bitirileceği anlamına geleceği açıktır. Kritik bir evrede devreye girmenin ve tamı tamına cesaretli yürümenin bir sonucu olarak bu şehitlerimizin ortaya çıkması, yapılması gerekenin yapılması, verilmesi gereken kanın verilmesidir. Bunun yapılmasıyla faşizmi bir daha kolay kolay altından çıkamayacağı bir duruma soktular. İşte bu direniş, ulusun en kritik bir anında, verilmesi gereken enerjinin ve kanın verilmeseydi. Ve böylelikle bu tarihin devrimci tarzda kazanılmasının en temel duraklarından veya aşamalarından birisinin gerçekleşmesidir. Böylesi bir dönemi yakalamak için, gerekirse yüz binler de kurban edilebilir.

Bizim burada birkaç yüz kişi ile bu işi başarmamız PKK'nin büyük ustalığını gösterdiği kadar, en zor olanı, en değerli evlatlarıyla yapmanın da bir ispatıdır.

Unutmayalım ki, yakın tarihimizde ulusallık adına insanlarımız yüz binlere varan bir sayıda feda edilmiştir. Fakat bugün bunların mirası üzerinde sadece kendi iğrenç ailesel, aşiretsel, kişisel çıkarlarını tatmin etmeye çalışıyorlar. Gerçekten yüz binlerin kanı üzerinde, bugün en kötü işbirlikçilerin, kendisini düşmana pazarlamak için girdiği her türlü iğrençliği siyaset diye yutturmak isteyenlerin, her türlü yalanı bu temelde üretenlerin, bu değerler üzerinde tepiştiklerini görüyoruz. Bugün bu döneme, bu biçimde yaklaşmamız, eylemimiz ve şehitlerimizi iç içe örmemiz, tekrar şehitlerimizin anıları üzerinde eylemimizi gerçekleştirmemiz, bunlara da verilen en büyük cevaptır. Aynı zamanda bunların demagojilerini, sahtekarlıklarını yerle bir eden en anlamlı karşılıktır da. Hele hele bunların, günümüzde bu direnişimizin neden mümkün olmadığını, düşmandan bin defa daha fazla haykırdıklarının anlamı üzerinde daha da durulmalıdır.

Bunlar şunu demek istiyorlar; “biz yüzyıllardan beri üyelerimizi, bedenlerimizi, kollarımızı bir hiç uğruna, daha çok da kendi çıkarlarımız uğruna katlettirmekle ve onların kanını sömürmekle bir yaşam tarzı oluşturduk. Siz buna saldırıyorsunuz, onun için büyük bir günah işliyorsunuz, vazgeçin bundan. Siz halk adına hakikati ortaya çıkaramazsanız, halkın kendi öz çıkarları uğruna şehitler vermezsiniz. Biz kendi lehçemizle bunları yaptık, siz de yapmazsanız, size karşı duracağız, işbirlikçiliği geliştireceğiz, bütün gelenekleri konuşuracağız.” Bunları söylediler ve bugün de söylediklerini yapıyorlar. İşte, şehitlerimizin bu dönemdeki büyük bir anlamı da buradadır. **Güneş kadar açık olan gerçeklerimizi, görülmemiş bir biçimde çarpıtmak için bunların çevirmedikleri dolabın, yapamadıkları iftiranın kalmadığı göz önüne getirilirse, şehitlerimizin gerçeğimizi ulus çapında haykırmasıyla ve bunun eylemle dost, düşmana dünya çapında tanıtılmasıyla ne kadar büyük tarihsel bir işin başarıldığı ve dolayısıyla değerlerinin ne kadar büyük olduğu bir kez daha görülecektir.**

Son dönem silahlı savaşımızın şehitleri de, anlamı böylesine büyük olan ve gittikçe daha sık bir biçimde gerçekleşen ordulaşma değerlerimizdir. Bu aynı zamanda ulusun bütün tarihini doğru bir temelde yakalama olayıdır. Yine güncel ve en devrimci olanı, yakıcı bir tarzda hakim kılmaktadır da. Bu anlamda şehitlerimiz, insanlığın belki en unu-

tulan bir halkını, en onurlu bir biçimde çağa yaklaştırmaya bağlama değerleridir diyoruz.

O halde, öylesine bir dönemin şehitleri, en az başlangıç şehitleri kadar tarihi önemi olan, bize büyük bir güç bırakan ve sözcüleri olmamız için bizi her düzeyde koşullandıran, doğruluğa yaklaştırmada hiçbir dönemde sahip olamadığımız avantajları ve geleceğin üzerinde yürüme gücü veren, bütün bunları yaparken de doğru savaşımın yanılğılarından, eksiklerinden alabildiğince arındırarak, nasıl verilmesi gerektiğini, bizzat yaşamlarında ispatlayan değerlerdir. Bu değerler bize sürekli olarak güç kaynaklığı yapmaktadır.

Şehitlerimizle aramızdaki mesafe kısadır. Daha dün hepsiyle birlikteydik. Kendi toplumumuzda böylesi yüce kişileri bol bol üretmekteyiz. Daha da yaygınca önümüzdeki dönemde geliştireceğiz. Hemen belirtelim ki, biz en zor dönemde, en değerli parti varlıklarımızı şahadete ulaştırırken, bunu milyonların ayağa kalkışı için yapıyoruz. Milyonlar ayağa kalktığında, temsil edeceği hakikati ve yaratacağı devrimci değışikliğı hiçbir güç temsil edemez ve yaratamaz. Kitlelerin ayağa kalkması, en büyük gerçektir ve gerçeğin en devrimci dönüşümüdür. Şehitlerimiz her zamankinden daha fazla bunu mümkün kılma, bunu gerçekleştirme konumuna da bizi getirdiler. Partiyi bugün kitleleşmeye, ordulaşmaya doğru götürürken, en temel görevlerimizin bu kurumları yaratmak olduğunu söylerken, burada şehitlerin gerçek yöneten bir güç olduğunu belirtirken, önemli bir görevimizi önemli bir aşamada gerçekleştireceğimizi de netçe vurguluyoruz.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi ve Halk Kurtuluş Ordusu olayı yaratılırken, esas güç kaynaklarımızın anlamı bu biçimdedir. Bugün oldukça güçlenmişiz, görevlerimiz netçe belirlenmiştir. Dikkat edelim, bu tarihimizde ilk defa yakaladığımız önemli bir pozisyonudur ve bunun nasıl yaratıldığını, insan sahiplerinin anılarına bağlılığın gerçek anlamını ortaya koyarak açıkladık. Biz bu görevlerin üzerine yürüyen, sözcü ve yürütücü güçler olarak, en sorumlu tutulması gereken kişiler durumundayız. Burada benlik davası, kişisellik davası artık bitmiştir. Bugün partimizin yoğunlaşmasında ifadesini bulan bir gerçek de budur. Baştan beri yaptığımız çözümlenirken, ispat edilen değerlerin bizi götürdüğü sonuç; en son şehitlerimizin de hiçbir biçimde başka türlü yorumlanamayacağıdır. Bu demek değildir ki, kişinin özgürlük haklarını dikkate almıyoruz. Hayır, kişi burada bu gerçeğe bağlı olduğu oranda öz-

gürdür. Yine halk bu gerçeğe bağlı olduğu oranda özgürdür. Bunu ne kadar merkezîyetçi yaparsak yapalım, bu özgürlüğün kendisidir. Bu değerlerle birlikte, halkı eritmek ve örgütlemek en büyük özgürlüktür. Bunu ne kadar merkezîyetçi yaparsak yapalım, bu özgürlüğün en keskin bir şekilde elde edilîşidir. Burada bir militanda partiyi yoğunlaştırmak, partiyi böyle militanlardan oluşturmak ve bunu gerektiğinden güçlü bir yönetimle tüm halkın ayağa kaldırılmasında kullanmak vardır. Bunun kadar özgürlükçü, demokratik başka bir akım yoktur.

Böylesi bir gerçek temelinde en ufak bir tereddüt bile duymadan, kişiler en doğru, en yaratıcı bir biçimde kendilerini çözümlemeli ve buna katılmalıdırlar. Bu konuda kararsızlıkları olanlar, cücelikte ayak diretenler açıkça durumlarını söylemelidirler. Yoksa partiyi kendilerinde yoğunlaştırmayı ve bütün partiyle geleceğın üzerine yürümeyi başaramazlar. Hemen belirtelim, görevleri başarma konusunda kişinin yanılığlarla dolu, ama doğruları da temsil eden yürüyüşüyle, bütünüyle partiyi gören yürüyüşü ve yaklaşımı arasında dağlar kadar fark vardır. Partiyi kendinden temsil edemeyen, ama bunu bireyselleştiren kişilik, en çok tehlike yaratan kişiliktir. Geçmişte çokça örneğı görüldüğü gibi, bunu böyle yapmayan, parti üslubu, savaşım tarzı ve kazanma tarzıyla yürüyen birisinin kendisi bile büyük bir olaydır. Bu aynı zamanda bir önderdir de. Bütün militanlarını bu biçimde yürüten bir parti de el attığı her olayı kendi amaçları doğrultusunda değiştirebilecek bir partidir. Bugün partimiz bu noktaya her zamankinden daha fazla yaklaşmıştır. Bizim böyle bir yaklaşımda payımız her zamankinden daha fazla ve daha etkin bir biçimde kesinleşmiştir.

O halde, önümüzdeki döneme yürürken hiçbir dönemde rastlanmayacak bir atılımı, bir değiştirme, görev ve yetkileri kullanma gücünü yakalamış bulunuyoruz. Şimdiye kadar ki tüm çözümlemelerimizi, bu yaklaşımın özelliğini, netliğini keskince yakalamamıza katkı da bulunmak için yaptık. Burada yine şu veya bu biçimde kişinin kendi nefisini yaşaması, kendini önemli siyasal ve savaş görevleri karşısında yalnız bırakması kadar, ters bir anlama ve yorumlama olamaz. Biz bunu önlemek için ısrarla bu gerçekleri, bu biçimde yeniden ortaya koyuyoruz. **Kişilerin önemli bir zayıflığı şudur; büyük kitlesele gelişmelerde kendilerini kaybedenler kitlelerin ruhunun esiri olurlar.** Önemli zor ve zayıf anlarında ise, tamamen kendi içine büzülürler ve bu sefer büyük bir benliği, kendiliğindenliği yaşarlar. **Biz ne kitlelerin böylesine ruhunun coşkulu olduğu bir dönemin benliğiyle ve ne de zorluklar, yalnızlıklar**

ortamında sonuna kadar içine sinmiş, içine kapanmış bir kişilikle yaşarız. Hayır, burada benliği feda edeceğimiz kadar feda ediyoruz. Kitleye bağlılığımızı onun içinde yok olmayacak, onun içinde yitirmeyecek kadar kişisel ve tarihsel etkinliğimize bağlı kalıyoruz. İşte bunlar ince ayrımlardır. Bunları yapmak, her akıllı devrimci önder militanın vazgeçilmez görevidir.

Bugün militanlarımız buna da hayli yaklaşmışlardır. Bu yaklaşma, demek değildir ki her şey hallolmuştur. Hayır, bu durum siyasal çözümlerici güç, bunu adım adım örgütlenmeyle hayata geçirici güç, son derece akıllılık, dirayet ve olgunluk ister. Biz, bu konuda da biraz katkı sunmakla güçlenebileceğimize inanıyoruz. Bunu belirtirken, uzun uzun anlatılan değerlerimize biraz daha yaklaşmanızı, onları temsil yeteneğinizi arttırmanızı istiyor ve bekliyoruz. Çokça bahsettiğimiz yanılgılı, eksik yaşama son vermek için, bunların mutlaka esas alınmaları gerektiğini söylüyoruz. En büyük değiştirici, yönlendirici ve kuvvetlendirici gücün de bu olduğunu vurguluyoruz.

Eğer biz bu değerli varlıklarımızın amansız savunucuları olursak, onları her düzeyde hiç yılmadan geçmişimize yaraşır bir biçimde, önümüzdeki dönemde de yaygınca yaşatırsak, belli ki gelişme kesindir, bu zafere dek böyle olacaktır. Son şehitlerimizin sayıları o kadar çoğalmıştır ki, tek tek hepsini anmamız fazla gerekli değildir. Bilakis onların büyüklüğünü, bütün mücadelemizin gelişkin özelliklerinde rollerini yerli yerine oturtarak anmak en doğrusudur. Bu değerlendirmelerimiz, aynı zamanda bizi bu sonuca ulaştıran gerçeklerdir. Yakın dönemlerde şüphesiz daha da çok şehitlerimiz olacaktır. Biz onları böyle bir kuvvette dönüştürdükçe hemen belirtelim ki, kitlelerimiz bu olaya daha fazla katılacaklardır. Ve bizde göreceğiz ki, bunlar bazılarında, hatta bazı dönemlerde hepinizde çokça görüldüğü gibi, bizi zorlama etkenleri yerine, güçlendirme etkenleri haline geleceklerdir. İşte bu son şehitlerimizi anarken, onları bizi güçlendirme etkenleri haline getirmek gerektiğinin sonucuna vardık. Son şehitlerimizin hem gözü pek savaşmaları, hem de en ufak bir teslimiyet belirtisi gösterilmeden büyük bir kahramanlığa yaraşır bir direnmeleri söz konusudur. Hatta bazılarının yaralı haldeyken, bu halleriyle bile teslim olmamak için, bizzat son kurşunları kendilerinin yaşamını ölümsüz kılmakta kullanmalarında, PKK'nin direnişçi ruhunun geldiği düzeyi görmek gerekir. Bunlar her zamankinden daha fazla özgürlüğü nasıl kazanmamız gerektiğinin en çarpıcı örnekleridir de. Bu örnekleri ancak bu biçimde anlar ve bu bi-

çimde sürekli bunlara bağı olursak, belli ki en anlamlı karşılığı bu anılara vermiş olacağız.

Şehitlik, bizim için de iki adım ötede ulaşacağımız bir gerçeklik olabilir. Uzun bir dönem sonra da olabilir. Ama hepsinin de anlamı böyledir. Biz burada artık kendi yetersizliklerimizi, basitliklerimizi görüp boyun eğecek, gözyaşı dökecek ve böylece kendimize kötülük yapacak yerde büyük değerlerimizi, yani şehitlerimizi böyle görmek zorundayız. Bunlar savaş çağrılarıdır, gerçeklerin kendileridir. Yine herkesin katılması ve ulaşması gereken gerçek değerlerdir.

Bütün şehitlerimizi ve özellikle de son yıl şehitlerimizi değerlendiren, içinde bulunduğumuz düşünce ve uygulama durumumuz budur. Bu şehitlerimizin sonuç raporudur da. Ve bu raporun önemli bir bölümü de geleceğe ilişkin görevlerdir. Biz bu görevleri bazı tekrarlar da bulunsun, uzun konuşmalar halinde burada koymaya çalıştık. Bu konuşmalarla şehitlerimizin anılarına bağlılığın bir gereği olarak toplu bir değerlendirme yaptık. Bu şehitlerimizin en yakın yol arkadaşlarının başında sizler gelmektedir. Onları bizim böyle anmamız şüphesiz bağlılık gücümüzü, mücadele gücümüzü ve önümüzdeki görevlere doğru yürümemizi keskin kılmaktadır.

İleriye yönelik çözümlerin gereklerini yerine getirmek, başta bu parti topluluğumuz için olmak üzere, bütün partimiz için bir katkı, bir destektir. Yine bu hepimiz için gerçekten hiçbir emirle izah edilmeyecek kadar yerine getirilmesi gereken bir görevdir. Sadece büyümeyi, güçlenmeyi sağlayacak olan üstün bir sorumlulukla yaratıcı bir çalışmayı yürütmek mümkündür. Bunlar anlaşılması gereken görevlerimizdir. Bu görevleri gerçekleştirmek, partimizin 10. yılını ve bu 10. yıla kadarki tüm şehitleri birlikte anmak ve yaşatmak için, bundan daha anlamlı bir karşılık vermek mümkün değildir. Bundan sonrası için de bunları gelişmiş mücadelelerimizde yaşatarak, her zaman vermiş olduğumuz sözün daha fazla bir gelişmeyle karşılığını yerine getireceğiz. Şehitlerimizin anıları karşısında görevlerimize bu biçimde sahip çıkma ve gerçekleştirme bizi rahatlatıyor. Açık ki, bunu önümüzdeki dönemde daha da yaygınca yerine getirerek, hepimiz aynı zamanda kendimize karşı olan saygınlığımızı da ifade etmiş olacağız. Yine bu özelliğimizi, her zamankinden daha fazla bize lazım olan bu dayanaklarımızın önümüze koyduğu önemli görevlerimizi mutlaka başarmamızla kanıtlayacağız. Bunun dışında bir kanıtlamayı hiçbir bahaneyle kabul etmemeliyiz.

Gerilla ordumuzu yetkince yarattığımızda onun sürekli yoğun savaşımını gerçekleştirdiğimizde, halkımızın siyasal cephesini küçümsemeyecek oranda inşa ettiğimizde görevler gerçekleştirilmiştir diyebiliriz. Yine böylelikle anılara da bağlı kalınmıştır denilebilir. Bunun sahipleri de ister şehit olsunlar, ister kalsınlar partimizin gerçek yaşam değerleridir diyeceğiz. Bunun dışında da partimize hiçbir biçimde sahiplik edilemeyeceğini söyleyeceğiz. Ve hiç kimsenin de başka türlü yaklaşım değerlerimizle oynama kudretinde olamayacağını tekrar belirtiyoruz. Eğer bunlar böyleyse, o halde yaptığımız bütün işler ve dökülen kanın anlamı doğru tanımlanmıştır, doğru kavranılıp doğru yerine getirilmiştir diyebiliriz.

Tüm Partimize hakim olan değerler bunlardır. Bizde kendi payımıza tüm değerlerin böyle anlam bulması için her şeyi yaptık ve bundan sonra da bütün gücümüzle yapacağımız kesindir. Bütün yoldaşlar başka bir biçimde bize yaklaşmamalı, eğer yaklaşımlarında bize güç katmak istiyorlarsa bu biçimde yaklaşmalı ve bu konuda asla kendilerini yanıltmamalı, bizi de yanıltmak isteme durumuna girmemelidirler. Çünkü, bu konuda büyük bir tecrübeye dayanarak, bu temelde devrimci gerçeklerimizi her şeyiyle buna bağlayacak kadar bir keskinliğe ve uygulama gücüne ulaşmış durumdayız. Bugün Parti Önderliği bunu yürütebilecek konumdadır. Ve bunu da tüm yönleriyle doğru kavrama ve uygulama biçiminde sunmaktadır. İçinde bulunulan düzey ne olursa olsun, bunun şart olduğunu ortaya koyuyoruz. Bunun dışındaki bir katılımın gerçekçi olmayacağını da vurguluyoruz ve mücadeleyi her zamankinden daha büyük bir dönüşüm gücü halinde tutmayı sağlayacağını belirtiyoruz. Tabii ki, hepimize düşen de buna katılımı doğru başarmaktır. Bu doğru başarmayı, hiçbir bahaneyle yanılgılı, eksik yaklaşımlarla savsaklamamızın önemini belirtiyor ve böylesi tutumlar içine girildiğinde bütün emeklerimizin anlamsızlaşacağını tekrar vurgulamaktayız.

O halde, yapılan çağrıya iyi katılalım. Bu çağrının gereklerini yerine getirmek bakımından en güçlü bir kararlılık dönemindeyiz ve bu görevlerimizi başaracağımıza da kesinlikle inanıyoruz. Hiçbir gücün bizi bu yoldan alıkoyamayacağı son derece açık ve gerçektir.

Partimizin 10. yılına girişini kutladığımız bu dönemde 1987 yılı şehitlerimizin anıları temelinde geliştirdiğimiz bu değerlendirmenin de bize yaptığı çağrı budur. O halde bir kez daha vurgulayalım; şehitlerimizin anılarına, partimizin 10. yılına gereken anlamı güçlü bir şekilde verelim

ve bu anlamın bize yüklediği görevleri büyük bir başarıyla yerine getirelim!

Aralık 1987

KAHRAMANLARIN BİRLEŞİK ETKİSİ KAZANAN PKK'DİR...

Diyarbakır zindan direnişçileri yeni dönemi görkemli bir direnişle açmış bulunuyorlar. Tutarlı sorumlu devrimcilik, en zor koşullarda da yaşansa zafer kazanmasını biliyor. Bu direnişin ispatladığı temel hakikatlerden birisi budur.

Cezaevindeki yoldaşlar, tarihin kaydettiği en amansız koşullarda ve en uzun süreli bir direnişi önemli bir başarıyla kilometre taşı döşeyerek dönülmez bir noktaya getirmişlerdir. Bu, kendiliğinden veya bazı hapishane koşullarını düzeltmek için geliştirilen bir direniş değildir. Tam tersine, şanlı halk savaşımızın önümüzdeki dönemini güçlü karşılamak, buna kendi şanlı direnişleriyle yaraşır bir katkıda bulunmak için, bilinçli ve planlı bir şekilde geliştirilmiş ve böylelikle en zor koşulların devrimciliğinin nelere kadir olabileceğini ortaya çıkarmışlardır. Bunu çok şanlı bir direniş olarak görmek gerekiyor. Çünkü bu direniş, aynı zamanda bir de ister lehte ve isterse aleyhte olsun, koşullara devrimci iradenin nasıl mücadelede bulunabileceğini bir kez daha en görkemli biçimde ortaya koymuştur. Devrimci olmanın bu temel kıstasının en güçlü karşılığını vermiştir ve aynı zamanda da bu dönemin bir sonucu olmuştur.

Onların gerçekleştirdikleri kısa vadeli son direnişleriyle ulusal kimliği resmi düzeyde düşmana itiraf ettirmeleri en üst düzeyde bizzat faşist askeri rejimin başı Evren ve Özal'ın bunu kabul etmeleri, Milli Savunma Bakanlığı'nın açıklaması ve yine muhalefet Partilerinin de en azından bunları kabul etmeleri, bütün resmi siyasi düzenin adeta başka çaresinin olmadığını bilerek kabul etmek zorunda kalması, ulusal direniş tarihinin önemli bir aşaması, onun bir sonucu ve yeni bir dönemin başlangıcıdır. Bundan öğrenilecek epey ders var. Bu, özellikle insanlığın ulusal kurtuluş için ve her türlü köleliğe karşı direnmede izlenmesi gereken yolu bunda iddialı olanların nasıl yaşaması ve neleri, nasıl yaratmaları gerektiğini ortaya koyuyor. Bu elbette buna yol açan Partinin ideolojik siyasi çizgisi kadar, onu doğru uygulamanın ne demek olduğunu da çok açık ortaya çıkarıyor.

Burada süreklilik denilen bir olay var. Şüphesiz ki onlar sekiz yılı aşkın sürekli bir direnmeyi salt kendi başlarına yürütmüyorlar. Her düzeyde faaliyetlerimizin birleşik etkisi bunda önemli rol oynuyor. Ama her şeye rağmen, yine de onlar kendi mevzilerinden sökülüyor, o

mevzileri sürekli savunuyor ve bunu giderek önemli bir başarı noktasına kadar götürebilmiş bulunuyorlar.

Şüphesiz bu direnişin tarihi uzundur. Onu burada aşama aşama değerlendirecek değiliz, ama düşmanın onlara dayattığı koşullar ve muntazam güç dengesizliği içinde onların insanlık onuru ve düşüncülerini, sadece ve sadece yüreklerine dayanarak savunma gibi bir durumları var ki, daha çok bunun anlamı üzerinde durmak istiyoruz. Onlar bu direnişleriyle tarihin tanıdığı en barbar bir rejime karşı ve Partimizin önderlik ettiği mücadelenin bu aşamasının sağlam bir cephesi olarak, adeta daha sonra sağlanacak birçok gelişmeyi, daha şimdiden belirlemişlerdir. Düşmanın tavizler politikasının nasıl ortaya çıkabileceğini kanıtlamış ve orada resmen bir taraf olarak kendilerini temsil etmişlerdir. Bunu Partinin direnişçi sloganıyla dünyaya ilan etmişlerdir.

Daha yakın bir süre önce, sömürgecilik yirmi yoldaşa idam cezası verdiğinde, cezaevindeki yoldaşlarımız yeri göğü çınlatan sloganlarıyla sömürgeciliği kahrettiler, Partiyi ve Parti Önderliği'ni yüceltmeyi başardılar. Bunlar çok önemli direnme örnekleridir. Daha o sloganlarının yankısı kulaklardan silinmeden, hemen ardından gelişen bu direnmeler var. Bununla Türkiye ortamını ve düşmanı bir kez daha kendi gerçeklerine eğilmelerine sağladılar. Doğru ve insani olanı, insan hakları ve demokrasinin gereklerine dikkat etmeyi dayattılar. Diyarbakır gibi, sömürgeciliğin en yoğunlaştığı, özel sömürge valisinin karargahı olan bir alanda, bütün dikkatlerin bir kez daha direniş üzerine çekildiği geniş bir kamuoyunun yaratılması, Partimizin en önemli bir hamlesinin gerçekleştirildiğini ve düşmanın o muazzam provakasyonlarının boşa çıkarıldığını gösteriyor.

Direnişe Diyarbakır'da bizzat yığınların katılımı, hemen hemen bütün kesimleri çekmesi ve hatta iktidarından muhalefetine kadar, bütün düzen Partilerinin bile buna ılımlı yaklaşma gereği duymaları, ne kadar bir etkiye sahip olduğunu ortaya çıkarıyor.

Tabii ki yoldaşlarımızın amacı sadece böylesine basit kazanımlar sağlamak değil, gerilla mücadelemize bir katkı sunmak ve şanlı bir dönemin öncülüğünü yapmaktır. Diğer gelişmeler kesinlikle bunu gösteriyor. Partimizin gelişmeleri sıcağı sıcağına onlara ulaşıyor ve böylelikle onlar bir görevi yerine getiriyorlar. Demek ki, devrimciler koşullar ne kadar zor ve edinilen bilgiler ne ölçüde az olursa olsun, ona gereken karşılığı verebiliyor, iradi gücü dayatabiliyor ve sonuç alabiliyorlar.

Başta Diyarbakır zindan direnişçiliği olmak üzere, bu cephedeki direnişler Partimizi epey beslemiştir. Biz, 1982 ve sonrasında ülkeye henüz fazla yönelmemişken bile, onlar en büyük direnişi gerçekleştirmişlerdir. Onların o dönemdeki direnişleri ,öncülük düzeyinde bir direnme ve çağrıdır. Dolayısıyla bizim daha sonraki atılımımız bunu tamamlar niteliktedir. İkisi de özlü ve birbirini güçlendiren direnmedir. Tüm yönleriyle doğru kavranıp uygulanması gereken bu direniş hareketlerimizi tamamen doğru kavramak ve gereken devrimci sonuçları çıkarmasını iyi bilmek gerekiyor.

Çok iyi biliyoruz ki, onlara da dayatılan provakasyonlar vardı. Bu direnmelerin mirasını tersyüz etmek için bir yandan düşman elinden gelen her şeyi yaptı, diğer yandan içerde de reformizm yönetimle her türlü işbirliğini geliştirerek, onu çarpıtmaya, ulusal kurtuluşu özünden boşaltmaya ve böylelikle etkisini alabildiğine zayıflatmaya çaba gösterdi. Ama sorumlu Parti devrimciliği her şeye rağmen bunlara iyi karşı koydu. Bizler de benzeri gelişmeleri dışarda yaşadık. Unutmayalım ki onların okuyacak bir kitapları, yazacak bir defterleri, seyredecekleri bir televizyon, dinleyecekleri bir radyoları yoktu. Ama o koşullarda doğru tahlilleri ve doğru devrimci görevleri ortaya koyabilirler. Bunun sonuçları ve belgeler elimize ulaşabilmiştir. Görüyoruz ki Partinin yaşadığı gerçek ne ise, orada da aynı muhtevada geliştirilebilmiştir. Bu PKK'nin tarihi çıkışı ve çizgisinin özelliklerine tutarlı bağlılığın bir sonucudur. Burada gerçekler budur.

Daha sonraki 1984-1985 atımları vardır. Onların bu atılımımıza da destek oldukları, hem güç alıp, hem de güç verdikleri biliniyor. Bu hamlemize dayatılan provakasyona, işbirlikçilerin oyunlarına, özden boşaltma çabalarına karşı, tutarlı direnişimize, onlar da birliklerini koruyarak leke getirmemiş, en ufak bir talepte bile bulunmadan başı dik ve en onurlu karşılığı verdiler. Bu noktada onlardan öğreneceğimiz önemli dersler vardır. Bu derslerden en başta geleni ortaya koydukları tutarlı Particiliktir. Kesinlikle en ufak bir talepleri olmadığı gibi, tam tersine yapmak istediğimize büyük bir katkıdır. "Partinin yürüttüğü mücadeleye biz de elimizden geldiğince, böyle bir çabayla karşılık vermek istiyoruz" demeleri, işte bu gerçeğin somut bir örneğidir. İstedikleri tek şey gelişmelerden daha fazla bilgilendirilmeleridir. Nitekim okuduğunuz raporları ve mektupları bu çerçevededir.

Son direniş katkılarını daha da geliştirmiştir. Hatta halk savaşımımızın yönlendirmesi doğrultusunda bir adım olduğu için, stratejik bir

düzeye kadar getirmiştir. Nitekim direnişe geniş halk güçlerini katan bir gelişme olmuştur. Tabii ki bir de kısa vadeli bir kazancı vardır. Bu ulusal kimliği resmi düzeyde itiraf ettirmesi, Türkiye içinde demokrasi mücadelesine çok güçlü bir ivme kazandırması, önderinin her türlü feryadına rağmen, bir SHP'yi bile doğru demokratik bir konuma zorlaması, adeta buna mecbur etmesi, hatta ANAP'ta dahil, düzen Partilerinin kendilerine daha anlayışlı davranılması gereğini duyma noktasına getirilmesidir. Bu direnişin büyüklüğünün Türkiye demokrasisi üzerindeki etkileridir.

Direnişe katılanların sayısı iki bin olarak veriliyor. Bu sayı daha da kabarmalıdır. Altı yüze yakın yoldaşın ölüm orucu gibi bir direnişi göze almaları söz konusudur. Bu onları ürkütüyor. İsteklerinin yerine getirilmesi kararlığıyla altı yüz kişinin ölüm orucuna devam etmesi, Çankaya merkezi de dahil olmak üzere, bütün bir rejimi sarsıyor ve onları çok erkenden böylesine beklenmedik tavizlere zorluyor. Bu kadar kişinin büyük bir çoğunlukla kararlılık içinde ölüm orucunu sürdürmesini TC kaldıramaz. TC açısından burada dünya çapında büyük bir yenilgiye uğrama tehlikesi vardır. İşte onları geri adıma zorlayan da bu gerçektir. Yoksa ılımlı olduklarından, ya da alicenaplıklarından kaynaklanmaktadır. Kaldı ki en azgın bir şoven olarak Evren'in son konuşması vardır. Kars'ta, '1988 Kış Askeri Tatbikatı' günlerindeki konuşmasında, Sarıkamış'ı hatırlatarak "cesedimizi çiğneyip geçmeden onlara bu vatanı böldürtmeyiz" demiştir. Bunun anlamı şudur; böyle bir kimliği kabul etmeyeceğiz. Ama o bu gerçeği bizzat itiraf etmek zorunda kalmıştır. Uzun barbarlık tarihinde, şoven karakterine ve faşist rejim belli bir yetkinleşmeye ulaşmış olmasına rağmen, onun böyle bir itirafta bulunması direnişin büyüklüğünü göstermektedir. Burada hayatlarını sonuna kadar ortaya koyan devrimcilerin kararlılıklarını kanıtlamaları vardır. Bu itiraf, bunun üzerinden sağlanmıştır.

Ciddi bir dönem yaşanmaktadır. Kürdistan alabildiğine korkular çemberi içine alınmış, provakasyon yöntemleri alabildiğine uygulanmakta, tavizler, satın alma ve bilinen bir çok yöntem devrededir. Böyle bir ortamda ve her türlü yozluğun, suistimalin, toplum dışılığın yaşandığı Diyarbakır gibi bir zeminde gerçekleştirilmiş olması, bu direnişin değerini daha da büyütmektedir. En zor dönemde, en hayati konularda, en çok cesaret ve fedakârlık isteyen bir eylemin gerçekleştirilmesi her türlü değerlendirmenin üstündedir. Elbette ki, böyle bir direnişin etkileri de aynı biçimde büyük olacaktır.

Demek ki **tutarlı devrimcilik direniyor ve kazanıyor**. Bu gelişmelerin altında kesinlikle bu gerçek vardır. Bizim de yoğun bir biçimde üzerinde durduğumuz alanlar, koşullar ve zaman lehimize, ya da aleyhimize nasıl olursa olsun, her zaman gelişme kaydetmek mümkündür. Ulusal Kurtuluş ve devrimci demokrasinin artık yaşamının zorunlu bir aşaması olduğu yerde, bunun gerçeği mutlaka yapılı, sorumlu devrimcilik bunda başarı kaydeder. Eksiklik ve olumsuzlukları mesele yapamaz.

Bugün halen içte ve dışta Partiye dayatılan her türlü tasfiyeci, bozguncu birlikten uzak çabaları hatırlayalım. Savaşa gönülsüz, ikircikli yaklaşma, hatta bunun üzerinde sayısız kişisel yaşam hesapları içinde olma, bireyselliğin bir eğilim haline getirilmesi, bu gelişmelerle tamamen çelişmektedir. Bunların kabul edilemeyeceği çok açıktır. Direnişçilerin neyi nasıl söyleyip, neyi nasıl yapacakları ortadayken, esas alınması gereken ölçüler başka ne olabilir? Öyle adamlar var ki, son derece elverişli alan ve koşullarda bile doğru dürüst bir Parti çalışmasını yürütmüyorlar, kendilerine sevdalanarak rahat koşulların etkisi altında yozlaşıyorlar. Biz buna PKK faaliyeti ve yoldaşlık diyebilir miyiz? Bu örneklerin PKK'deki yoldaşlığın gereklerine son derecede uzak oldukları çok açıktır. Bunlar direnişin gelişim özellikleri ve amaçlarının ne olduğunu bilerek kendilerine çekidüzen vermek zorundadırlar. Ve açık ki bu durumlar teorik izahlarla bazı gerçekler ileri sürülerek geçiştirilemez. Bütün bu gelişmeleri bu tiplere tek bir söz hakkı dahi vermemek için ortaya koyuyoruz.

Bu direnişte bir yoldaşın şehit düştüğü haberini aldığımız M. Emin Yavuz yoldaşı iyi tanırım. Bizim ilk grup faaliyetlerimize ilkokul düzeyindeki bir eğitim seviyesine sahip olduğu halde, ama tam bir emekçi olarak en canlı biçimde katılan biriydi. Hilvan'daki çalışmaların en önünde yer aldı. Taşocaklarında ve diğer en zor işlerde çalışıyordu. Fakat çok canlıydı. Toplantılarımıza gelirken hiçbir şey esirgemezdi. Çok fedakâr ve cesurdu. Ağalığa karşı çok büyük bir kını vardı. Kesinlikle anti-feodal, demokratik bir çıkışla mücadeleye gelmişti. Nefret ettiği ağalığa ve faşist güçlere karşı halk kişiliğini dayatmak ve halkın özgürlüğünü temsil etmek için, çok azimli ve kararlıydı. Tüm toplantılara çok yüksek bir ilgiyle katılıyordu. Oysa geniş aile sorunları vardı, bakmakla mükellef olduğu çocukları vardı, yoksuldu. Sürekli feodal baskılarla yüz yüze idi. Buna rağmen katılımını esirgemezdi.

En az donanımla zindana girdiğinde uzun süre direnebildi. Bu direniş bugün dokuz yılı geride bırakıyor. M. Emin Yavuz yoldaş, PKK'nin ilk kitleselleştiği dönemden başlayarak kavgalı yumruklu direnişlerden silahlı gösterilere kadar ve her türlü zorluk altında bütün direnişlere katılmış en son olarak da TC egemenliğine karşı böylesine bir direnişte sonuna kadar direnebilmiştir. Bu bir gerçeği kanıtlamaktadır ki, o da şudur; baştan itibaren PKK'nin direnişinde bu kişiliklerin imzası vardır.

Bazıları bugün PKK adına çok şey söyleyip kendilerini çok şeye sahip görebilirler, ama bunlar önemli yanılgılarla doludur. Özellikle bu dış zeminlerde bu tip yanılgıları yaşayanlar az değildir. Oysa **PKK'yi PKK yapan en baştan günümüze kadar bu tip çalışmalar ve bunların sahipleridirler. Büyük Parti yüreği, Partinin büyük direnişçi, tutkulu kişiliği, bu kahramanların omuzunda yükseliyor. Belki çok laf yapmasını bilmemişlerdir, ama bütün önemli direnişlere de vardılar. Bu kahramanların birleşik etkisi kazanan PKK'dir.**

Biz, her zaman yaşayan özü görmek gerektiğinden söz ettik. Esas alacağımız budur. Kendine sevdalı ve son derece de demagojik bazı tipler ortaya çıkıyor. Belki bir iki laf etmesini becerip küçük bir kaç çalışma yürütüyor, ama kariyerizmi dayatıyor, kendince talepler ileri sürüyor. Adeta insanlar yanlarından bile geçemiyor. Tek kelimeyle bunlar terbiyesizlik yapıyorlar. Kendi gerçeği konusunda bu kadar habersiz, bu kadar gafil yaşayanlar için en basitinden ancak bu söylenebilir. PKK'nin çıkışı ve gelişiminin ana esaslarını kavramak ve bağlı olmak gerekir. Bu gerçek kulak ardı edilip değişik ölçüler ve kendine sevdalı kişiliklerin ortaya konulması ve üstelik bir de bunun Partiyi aldatmaya kadar götürülmesi doğru değildir.

Tekrar belirtmek gerekirse, bizim direnişçi değerlerimizi her yönüyle anlamak gerekir. Biz, bu insanlara direneceğimize dair söz verdik. Onlar da söz vermiş ve şereflice direnmişlerdir. Bir çoğunun çocukları vardı, ekmek bulamayacak kadar yoksullardı, donanımları çok zayıftı, çok vahşi koşullarda yaşıyorlardı, ama bu noktaya kadar gelebildiler. O zaman kim bunu temel almayıp da, başka şeylerle gününü gün etmeye çalışacak ve Parti içinde de böyle bekleyecek? Bu büyük bir ahlaksızlık, büyük bir bozulma ve oportünistleşmeye ortam hazırlamak anlamına gelir. Bizim buna onay vermemiz onlara ters düşmemiz ve bu değerleri savunamayacak duruma girmemiz demektir.

Demek ki, Emin yoldaşın yaşamı Partimizin şanlı doğuşuna ve direnişçi tarihine denk gelen bir yaşamdır. Baştan sona kadar, Partimizin

ana atardamarlarından birisidir. Onun yaşamı ve kişiliği kendi önderlerinin şahsında bir halkın özgürlüğe nasıl kalkışacağının kanıtlanması, halk kişiliğinin nasıl yaşayıp ortaya çıkarılacağının gösterilmesidir. Aynı zamanda bizimle sağlam yoldaşlık içinde kalmak isteyenlerin nasıl bağlı kalmaları gerektiğinin ortaya konulmasıdır.

Gördükleri bütün eğitime rağmen, kendilerini halen sağlıklı bir devrimci pratiğe veremeyenlerin durumlarını göstermek açısından belirtiyoruz. Bu tipler en az bir bilgi donanımı ve en az teknik tecrübeyle direnişi yükseltenlerle, kendi konumlarını karşılaştırmalıdır. Onlar donanımsızlardır, ama Partiye bağlılık kesin, direnişe bağlılık kesindir. Madem ki, onlar bunu gerçekleştirebilmektedirler, o halde bunca donanım ve en geniş özgür direnme olanaklarında kimse başka dayatmalarda bulunmamalıdır, başka önderlik sevdaları içine girmemelidir. Bazıları "Parti sözcüsü oldum, imkanlar geniştir" diyerek Parti değerleri üzerinde oynamamalı, bu tip düşkünlükleri Partiye dayatmamalıdır.

İster hapishaneden çıkmış, ister ülke dışında katılmış olsunlar, gerçek direniş hattını temsil etmeyenler, onu kavramak istemeyenler, başımıza neler getirmek istediler? Zindan direnişçilerinin anılarıyla uyumlu yaşamak, her türlü soysuz yaşamı Parti yaşamının yerine koymak mıdır? Yine her türlü mücadele ve gelişme imkanı olmasına rağmen, iki insanla doğru dürüst ilgilenmeme ve birde en popöler önderlik sıfatlarını, kişinin kendisine yakıştırması mıdır? PKK'nin militan kişiliğiyle bunlar arasında hangi bağlardan bahsedilebilir?

Partimizin gerçek militan kişiliğini şahsında temsil eden M. Emin Yavuz yoldaşın, bunu çok güçlü bir direniş içinde şehitlere kadar ulaştırmasıyla Partimiz fiziksel olarak büyük bir evladını kaybetmekle birlikte, tarihi bir halk kişiliğini önderliğini de kazanmış olmaktadır. Rus devriminde tüm dünya halklarının tanıdığı Babuşkin vardı. Bizde bu yoldaş böyle değerlendirdik. O kendisine verilen böyle bir isme layık olduğunu ortaya koymuştur. Partimiz ve halkımız için de böyle kişilikler vardır ve daha da çıkacaktır. Bu Partimizin şanındandır.

Partiye ve şehitlerin anısına kesin bağlılık, bugün yüzlerce ve binlercesini ortaya çıkarmıştır. Böyle yüzlerce şehit vardır. Adsız bir Parti emekçisi, bir direniş kahramanı olarak gösterişsiz, ama derinden bir katılımıla ilk günden son nefes anına kadar Parti ve halkın çıkarlarını esas alan M. Emin Yoldaş, en eski bir yoldaş olması itibarıyla da bu gerçeği en güçlü bir anı olarak bize hatırlatırken, boş yaşamadığını,

önemli direnişlerde büyük etkisinin olabileceğini ortaya koyuyor. Onu ve onun şahsında bütün direniş şehitleri ve direniş kahramanlarını bu temelde selamlıyoruz.

PKK Genel Sekreterliği-Şubat 1988

KAHRAMANLIK DÖNEMİ ŞEHİTLERİNE BAĞLILIK, SAVAŞAN HALK KAHRAMANLIĞI GERÇEKLİĞİNE ULAŞMAKLA MÜMKÜNDÜR

Kahramanlık dönemi şehitlerine bağlılık, savaşan halk kahramanlığı gerçekliğine ulaşmakla mümkündür. Partimiz'in tarihi, aynı zamanda kahramanca direniş ve bu direniş şehitlerini destansı gelişim tarihidir.

Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nde bunun anlamını tüm yönleriyle kavrayabilmek; bugün kitleleşen kurtuluş savaşımızın gelişimini de daha iyi anlamak, başarıya götürecek militanca tavrın sahibi olmak, yeni toplumsal kurtuluşa yol açacak kişiliği, toplumun her düzeyde yenilenmesini mümkün kılacak tavrı bulmak demektir. Bu ahlakı gerçekleştirmektir. **Şehitlik gerçeği kadar bir halkı etkileyecek, onu hayati çıkarları konusunda bilince ulaştıracak, tarihi yaşamında yer edecek, başka bir gerçek yoktur.** Bunun kadar değerli bir olguyu düşünmek mümkün değildir. Bir hareket açısından onun ne kadar ciddi olup olmadığını kanıtlayan şey; bir yandan şehitleri olduğu kadar, diğer yandan da ona doğru temelde bağlılığı hayata geçirmektir, onu bütün değer yargılarının temeline oturtmaktır.

Ulusal direniş tarihimizin gelişiminde Parti öncülüğünün rolü belirleyicidir. Parti öncülüğünün oluşumunda da Parti şehitlerinin rolü esastır. Bugün, öncülüğün savaşımında başarıyla çıkmış ve halk savaşımının her yönüyle gelişme dolu bir dönemine girerken, bu gerçeklerimizin derin bilinciyle hareket etmek, geçmişin doğru değerlendirilmesi kadar, geleceğin sağlam inşasının da temel görevlerimizdendir. **Sürekli muhtaç olduğumuz, hareketimizi besleyen ana kaynakları kurutmamak, bunu boşa akıtmamak, ulusal kurtuluşun beslenmesine sürekli akıtmaktır. Burada en başta gelen kaynak da şehitlik olgusudur. Belki de hiçbir hareketin tarihinde görülmediği kadar Parti tarihimizde hem uzun bir süreyi kapsaması, hem de yücelik olarak artan sayıda bir şehitler listesine sahibiz.**

Çok az hareketin cesaret ettiği bir savaş türünü, öncünün somutunda yürüttük. Bunun neden böyle olduğu Kürdistan tarihinin gerçeklerinden aranmalıdır. Bu tarih eğer zifiri karanlığa gömülmüşse, direnmenin en sıradan emareleri bile köreltilmişse, böylesine bir karanlıkta yaşama kaçınılmaz bir kader olarak benimsetilmişse yapılması gereken bu uğursuz zemini parçalamak ve yaşam gözeneklerini açmaktır. Buna denk gelen mücadele, öncünün savaşımı biçiminde karşımıza çıkar.

Tarihi baş aşağı gidişten özgürlüğe yönelmek, toplumu çürümüş ve nefes alamaz duruma getirmiş ularından temizlemek, ancak bu mücadeleyle mümkündür. Her halkın tarihinde değişik düzeyde benzer bir somut gerçeklik söz konusuysa, orada bazı önderler ortaya çıkar ve bazı halk kahramanları belirir. Bu kahramanlar ilerde bir halkın savaşımla gerçekleştirilecek olan başarı yolunu, kendi şahıslarında büyük fedakârlıklarıyla temellendirmeye çalışırlar.

Bu noktada bireyler eylemleriyle bireycilik anlamında değil de, daha çok birey olarak tarihin gerektirdiği rolü üstlenme durumundadırlar. Bu noktada bireyler kaçınılmaz olarak rolünü oynamak zorundadır. Eğer bu rolü oynamazsa, daha sonraki kapsamlı harekete ulaşmaları mümkün değildir. Bu rol her zaman böylesi bireylerin ortaya çıkışını zorunlu kılar. Bu durumu, bireyin konumunu örgüt yerine koyan, halkı bireylerin kuyruğuna takan özelliklerden iyi ayırt etmek gerekir. Kendi kendine direnebilen, örgütleyebilen, yine bunu sağlam örgütlerle yürütebilen toplumlar, uluslar söz konusu olduğunda, bireycilikle eleştirilmesi gereken ve çoğunlukla da maceracılık denilebilecek çıkışlardır. Fazla anılmaz durumları da olmaz. Ama tarihin bir döneminde kahramanca çıkışlara ihtiyaç gösterildiğinde ortaya çıkan bireylerin yol açtığı sonuçlar çok büyüktür. Direnişleriyle kendilerinden sonra örgütün ve halkın oynayacağı rolü gösterirler. Bu direnişçilik örgütlerin oluşumunda, halk direnişinin gelişiminde ayrılmaz bir temeli teşkil eder. Böylesi bireylerin şahsında ulusların ve halkların ayağa kalkması mümkündür.

Her halkın tarihi bu tip kahramanlıklarla doludur. Ulusal direnişlerin, halk özgürlük hareketlerinin ön gününde, bu çıkışların hayati bir görevi gerçekleştirdiklerini belirtmek gerekir. Devrimlerin ön günlerinde bunlar yazardırlar, hatiptirler, siyasi düşünür, askeri komutandırlar. Geçmişin ağır yüklerinden kurtulma gücünü, cesaretini gösterip geleceğin fethini her yönüyle temsil eden kişiliklerdir. Bir kaç örnek verirsek; Rus devriminde Narodnikler dönemi vardır. Narodnikler bireysel kahramanlığı en çok uygulayan ve bu temelde ortaya çıkan hareketlerden birisidir. Bu hareket daha sonraki oluşumların buna Bolşevikler'de dahil olmak üzere gelişiminde vazgeçilmez bir yere sahiptir. Daha sonra bireyselliği temel mücadele biçimi olarak seçmesi eleştirilebilir, ama halkı özgürlüğe kaldırmada, büyük fedakârlık örnekleri sunmada, daha sonraki bütün devrimci gelişmeleri belirlemede halkı temsil ederler. Köleliğin toplumu her türlü yaratıcılıktan uzak tuttuğu, derin bir

sessizliğe ve çürümüşlüğü terk ettiği bir dönemde, böylesine bir ortamı kahramanca eylemlerle sarsmak, yeni güçleri ortaya çıkarmak açısından hayatidir. Bu yeni güçler ortaya çıkmadan da hiçbir hareket düzenlenemez. Daha sonraki gelişmeleri sağlıklı bir biçimde yürütemez. Halk hareketi, halk devrimi gibi büyük bir olguyu başarıya götüremez. Şüphesiz yalnız başına yeterli değildir, ama çok önemli bir sürdürenidir ve gerçekleşen de budur.

Rus pratiğinde görülenin bir benzeri, yakın dönemde Türkiye'nin de yaşadığı bir gerçekliktir. 12 Mart faşizmine karşı tam örgütlenememiş, örgütlenmeyi başaramamış, ama örgütlenme yaratma uğruna kahraman direnişlere kalkışmış şehitlere tanıktır. Mahirler, Denizler ve İbrahimler'in böyle bir direniş geleneği vardır. Az sayıdadırlar, ama kendi kişiliklerinde bir devlete sonuna kadar başkaldırmayı, başkaldırıda da sonuna kadar nasıl gidilmesi gerektiğini, en büyük fedakârlık ve cesaret örneği olarak ortaya koymuşlar, tarihte böylesine bir yere ulaşmışlardır. Ama onların mirası iyi örgütlenilememiş, bir halk hareketine dönüştürülememiştir. Bu, daha çok onların anlarına bağlı olması gerekenlerin sorunudur. Anılarına bağlı olması gerekenlerin, onların mirasını çarçur etmemek durumunda olanların yerine getirmeleri gereken görevlerdi. Bunun başaranlamaması, ne onların bireysel kahramanlar olarak değerlendirilip ucuz suçlamalara konu olmalarına imkan verir, ne de böyle bir görevin yerine getirilmesi halinde kahramanca direnişlerin büyük anlamı olacağını gösterir. Biz şöyle bir tanımlama geliştiriyoruz; **bireylerin anısını örgütlemek ve halk hareketine dönüştürmek gereklidir.** Eğer bu olmazsa, bu tip kahramanlıklar kaybolup gidebilir, tarihte etki bırakmayabilir.

Hareketimizin hem dünya genelinde, hem Türkiye somutunda ve hem de halkımızın derinliklerinde yatan böylesine yığıtlıkları esas aldığı bilinmektedir. Biz, bu kahramanlıklara bağlılığı devrimci örgütlenmeyi gerçekleştirmede gördük. Nitekim hareketimizin oluşumunda ilk direniş kahramanlarımızın şahadeti tamı tamamına böyledir. Haki Karer ve Halil Çavgunlar'dan başlayan bu süreç, daha sonra zincirlemesine gelişti. Bu gelişim aynı zamanda PKK'nin oluşum tarihidir. Hangi oluşum olursa olsun, böylesine değerli şehitleri olmazsa güçlü ve sağlıklı gelişemez. Altında böylesine değerli direniş kahramanlarının kanı yatan, anısı yatan bir hareket, eğer sağlıklı bir biçimde oluşursa, ileride halk hareketinde zaferde dahil her türlü özgürlük gelişimine tanık olması işten bile değildir. Yeter ki kurallarına uygun olarak yürütülsün ve bunu

yürütenlerin sorumluklarını sonuna kadar yerine getirmeleri söz konusu olsun. Bu olduğunda gelişmeler olur.

Hareketimizin ilk direniş şehitleri, öncünün oluşumunda hayati bir yere sahiptirler. İlk şehitlerimiz ortaya çıktığında Kürdistan'daki toplumsal zemin, bırakalım hayatını ulusal kurtuluşa veya özgürlüğe adanmayı, bir karış toprağına, evcil hayvanına gösterdiği değeri bile feda edemeyecek kadar bencil, kör, çıkara gömülmüş bir toplumla karşı karşıyaydık. Hatta ulusal ve toplumsal kurtuluş duygusundan uzaklaşmış, düşürülmüş bir toplum gerçeğı söz konusuydu. Bunu aşmak için yüreklerin gözeneklerini açacak, zihinleri zorlayacak bir hareket gerekiyordu. Bunu gerçekleştirecek olan da, büyük bir direnme ve bu direnmede herkesin saygı duyacağı, kimsenin inkar edemeyeceğı büyük kahramanların, şahadetlerin ortaya çıkmasıydı. Doğru ideoloji, ancak uğruna böyle savaşanların varlığı halinde anlam kazanır. Doğru görüşler, eğer uğruna böyle fedakârlıklar görmezse, halk tarafından benimsemez. Dolayısıyla daha sonra ideolojik politik çizgimiz biçiminde yoğunlaşan mücadelemiz, ancak bu temelde ciddiyet kazanmış ve ancak bu temelde gelişebileceğini kanıtlamıştır. Dolayısıyla öncü sıfatına layık bir gelişmeyi sağlayabilmiştir.

Bir fikir ne kadar doğru olursa olsun, eğer mensupları tarafından gerektiğinde hayatını verecek kadar bir fedakârlığı yaratmamışsa, o fikir sönmeye mahkûm olur. Bu bizde daha da can alıcı bir şekilde böyledir. PKK öncülüğünün sağlıklı gelişmesinde ilk şehitlerimizin yeri bu kadar kesindir. Öncüyü, adına layık bir biçimde oluşturmak, daha sonra onların anısına bağlılığı sağlıklı ve yerinde sürdürenlerin atılımı için de şarttır. Kendi sorumluluğumuz altında şehitlere derinden bağlılığı sürekli devam ettirdik. Onların anılarını bütün gelişmelere hakim kılarak öncüyü daha üst düzeyde bir atılıma götürdük. Biz bir yandan zindan direnişçiliğine giderken, diğer yandan yurt dışında büyük bir hazırlık içinde olduk. Direnişi sürdürmekle yetinmedik, bunu büyük bir kahramanlık dönemi olan 15 Ağustos Atılımı'na yaydık. Bugün bu atılımın üzerinden dört yıl geçti. En kalabalık şehitler listesini bu dönemde verdik. Ve bu döneme başlı başına "kahramanlık dönemi" demeyi layık gördük.

Ulusal direnişi dönülmez kılan kazanımlarıyla, tarihi baş aşağı bir gidişten bir yükselişe tımandıran, halkın milyonlarcasını daha şimdiden ulusal savaşımın içine çekmekle kalmayan, uluslararası alanda da hal-kımızın şerefli bir aile olarak yerini alması için ardına kadar yolları açan

bir dönemdir. Bu dönemin oluşmasında, şüphesiz en başta şehitlerimizimizin varlığına borçluyuz. Bu dönemde gerçekleşen şahadetler, her türlü zayıflığı ve olumsuzluğu aşarak yükseldiği ve bin bir yerinden yaralanmış insanımızı güçsüzlük ortamından çıkarıp sağlam direnişçiler haline getirebildiği için kahramanlık dönemini yaratan şehitlerdir. Eğer bu şahadetler her koşul altında direnmeyi mümkün kılarak, halkı her türlü direnmenin içine çekmede bir köprü rolü oynamışlarsa, bu şahadetlerin tarihi rolü çok daha belirleyici ve kesindir.

Bugün hiç kimse Kürdistan ulusal kurtuluşunun söz konusu olmadığını iddia edemez. Yalnız ülke ve ulus gerçekliğinin benimsenmesi açısından değil, ulusal kurtuluş gerçeğinin halkın bütün diri güçleri tarafından benimsenmesi söz konusudur. Bununla birlikte uluslararası kamuoyunun böylesine bir gerçekle ciddi olarak karşı karşıya olduğu ortaya çıkmaktadır. Şehitlerimiz, her bakımdan birçok konumu göz önüne getirerek, buna göre tavır geliştirmeye çalışmışlardır. Halkımız için bir damla kan akıtmaya niyeti olmayanların, her türlü çarpıtmayla, basit kişisel çıkarları söz konusu olduğunda kendilerini her bakımdan ortaya çıkararak düşkünlük örnekleri sergiledikleri görülmüştür. Bunu bir de ulusal kurtuluşçuluk, sosyalistlik, demokratlık adına yapmışlardır. Bu tür yaklaşımların bol olduğu bir ortamda, ulusal kurtuluşun gereklerinin nasıl yerine getirilebileceğini, nasıl direnilebileceğini, fedakârlık ve cesaretin ölçütünün ne olduğunu, bunların bir halkın direnişinde nasıl ortaya çıkarılacağını gösteren büyük şehitlerimiz ortaya çıkmıştır. Her birisi bir abide olan şehitlerimizimizin somutunda bunları görmek mümkündür. Bunu görmeyenlerin ne kadar sefil olduklarını tespit etmek çok kolaydır.

Bugün gerçekleşen diğer bir tarihi gelişme de şudur; eski yaşam artık aşılmıştır. Artık yeni bir yaşamın içine, ulusal direnişe bütün sınıf ve tabakalarından katılımın gerçekleştiği bir dönemin içine giriyoruz. Halkımızın yediden yetmiş, kadın erkek içine girdiği, yoğun tartışma ortamını yarattığı, tavır belirlemeyi gerçekleştirdiği bir dönemdir. En çok arzu edeceğimiz, kaybettiğimiz her şeyi kazanabileceğimiz bir dönemdir. Bu kazancın temel kaynağı da şehitlerimiz olmaktadır.

Bu anlamda 15 Ağustos Atılımı şehitleri, bir ulusun yeniden, özgür temellerde yaratılmasında temel kaynağı oluşturmaktadır. Onlar adeta bir direnişten de öteye geçerek, ulusal ve toplumsal kurtuluşun temelini oluşturuyorlar. Daha dün hayalinin bile kurulmasının mümkün olmadığı bir dönemden böylesine büyük bir geçişi sağlamak çok önemli

dir. Bu, ileride daha da iyi anlaşılacak, gerekleri yerine getirilecek bir dönemdir.

Bu dönemin nasıl hazırlandığı ve her bir eylemin anlamının ne olduğu, her şehidin bu destandaki, bu kahramanca dönemdeki yerinin ne olduğu, şüphesiz şiirlerle, hikayelerle, romanlarla, resimlerle, türkülerle dile getirilecektir. Fiiiyatta gerçekleşen bu durumu, en fazla kıvanç duyacağımız, onurlu yaşamın temeli olarak göreceğimiz kesindir. Bunların işlenmesi, başta Partimiz'in sanatkarları, askeri komutanları olmak üzere, tüm insanımızın görevidir. Mühim olan temelin sağlam atılmasıdır, doğuşun sağlam gerçekleşmesidir. PKK öncülüğünde doğuş nasıl sağlam gerçekleştirildiyse, halk direnişimizin kendisi de sağlam bir doğuşa tanık olmuştur. Bundan sonrası artık zamandır, zaman içinde büyümedir. Bundan sonrası teknik bir düzenlemedir, yani halk hareketimizin sağlıklı örgütlenmesi, doğru mücadele biçimleriyle gün be gün yürütülmesidir. Bunu da en kahramanca tarzda yürütüyoruz. Cesaret ve fedakârlık adeta bir yarış halinde yerine getiriliyor. Elbette böylesine ayağa kalkan bir hareketin, bir halkın kazanmaması için bir neden yoktur.

Bu temelde Partimiz'in somutunda dile gelen ve ulusal direniş tarihimizin en şanlı bir döneminin zaferle kazanılmasında tarihi rollerini yerine getiren şehitlerimizi anmak, halk direnişimizde, savaşan halk kahramanlığını gerçekleştirmek demektir. Bu temelde bütün Partilileri ve ayağa kalkan halkımızı, şehitlerimizi bu temelde anmaya ve kahraman savaşımına zafere kadar gerçekleştirecek sahip çıkmaya çağırıyoruz.

Kahramanlık Dönemi Şehitleri Ölümsüzdür!

Yaşasın Halk Kahramanlarımız ve Şehitlerimiz!

15 Ağustos 4. Yılında Ordumuz ARGK, Halkın Katılımıyla Daha Güçlü, Daha Savaşkan!

Yaşasın 15 Ağustos Atılımının Zafer Dolu 4. Yılı!

PKK Genel Sekreterliği-1988

14 TEMMUZ DİRENİŞ KARARLILIĞI BAŞARIMIZIN TEMİNATIDIR

14 Temmuz direnişçiliği, ancak kesintisiz başarıları mümkün kılan bir devrimcilikle ve sonunda onların zaferiyle mümkün olabilmektedir.

İnsanlar unutkandır, hatta denilir ki “hafıza-î beşer nisyan ile malûldür” yani, insan hafızası unutkanlık hastalığı taşır. Fakat bunun tam böyle olduğunu sanmıyorum veya böyle olmaması gerektiği kanısındayım. **Unutulmaz yaşamlar, anlar, kişiler, eylemler vardır. Varlıklarıyla insanlıkla eş düzeyde değer taşıyanları, öyle olması gereken unutulmazları göz ardı edemeyiz, bellekten silemeyiz. Bu, eğer yeterince anlaşılmışsa, unutulmaması gereken gerçekten unutulmazsa, onu gerçekleştiren kişinin de başarısı demek olur, unutulmazın yaşatılması olur ve bütün bunların bileşkesi de zafer olur.**

Bir kişiyi, bir örgütü, bir halkı değerlendirmek istiyorsak, ölçmek istiyorsak, en temel kıstaslardan birisi de geçmişine ne kadar saygı gösterdiği, geçmişinin yiğitliklerine ve unutulmazlıklarına ne kadar yaşam şansı verdiği veya onu ne kadar unuttuğudur. Çok acıdır ki, halk gerçekliğimize baktığımızda, belleksiz bir halk, hafızasını çoktan yitirmiş bir halktan söz ediliyoruz. Bu bir anlamda doğrudur.

Tarihi halklar demek; tarihini olduğu gibi yaşayan halklar demektir. Bakın Avrupa’nın gelişmiş halklarına; yaşadıkları önemli oranda kendi tarihleridir. Bir de bizim tarihimize bakalım; kişi burnunun ötesini göremeyecek kadar inkarla yüklüdür. Ve en kötüsü de bireylerine, kendisinin olmayan tarihi, onun tarihiymiş gibi mal etmektir. Bir halka kendisinin olmayan bir tarihi mal ettin mi, tarihini unutmaktan da daha kötü bir duruma düşmüş demektir. Kendi egemenlerinin tarihi ile aldatılan bir halk, belli ölçüde baskı düzeni altındadır. Buna, egemenlerin kendi tarihlerini, bilinçli olarak genel tarih haline getirmesi diyebiliriz. Ancak tamamen yabancı bir tarihi, hem de katliamla yazılmış bir tarihi, kendi öz tarihiymiş gibi yaşamak ve kabul etmek bir halk açısından, hele onun temsilcileri açısından içine girilebilecek en derin alçaklık, ihanet ve gaflet durumunu ifade eder. Bizim gerçeğimiz söz konusu olduğunda maalesef yaşamın bu olduğunu görürüz.

Somut görevimiz, partiye bilinç kazandırmak ve onun kanalıyla halka uzanmaktır. Bırakalım bir halkın tarihsizliğine çare olmak, katliam tarihinin onun tarihi olmadığını kendisine anlatmakta, en yakın etle-tirnak gibi bağlı olmamız gereken tarihi bile özümsetmekte, onun an-

lamını ve çıkarılması gereken sonucu belirlemekte bile zorluk çekiyoruz. Bu, katliam tarihi ile kendisini aldatmış olan halkın izdüşümünü saflarımızda yaşamak demektir. Gelişmeyen kişilik, parti tarihinde gafil kişilik böyledir.

Kişiliği yaratan en önemli öğelerden birisi; karşı koyduğu olay ve olgular zinciriyle, karşı koymayı gerçekleştirirken ortaya koyduğu bilinç ve irade gücüdür. Şüphesiz karşı koymanın gerekçeleri çok önemlidir. İnanç ister, yiğitlik ister, büyük hırs ve çaba ister. Sizler neden ölgünsünüz? Neden öfkeniz zayıf, çabanız zayıf? Bu, çok açık ki tanımını yenilmiş kişilikte buluyor ve çoğumuz da böyleyiz. Bunun ne kadar kahredici olduğunu acaba anlıyor musunuz? Buna karşılık basit bir köylü gibi tepki duymak da herhalde kabul edilebilecek bir durum değildir.

İlkel isyancılık ne demektir? Kendisine yapılane karşı tamamen yenilgiye açık bir biçimde, daha da kötü duruma düşmeye yol açacak tarzda, umutsuz bir çıkışta bulunmak demektir. Ve kendi planlı devrimciliğimiz de, onun her türlü tecridi ve örgütlü çabasından uzak günlük devrimcilik de ilkel isyancının çabasına çok benzer. Şunu bilmek durumundasınız ki, bu kişiliklerin pek yaşama hakkı yoktur. Bunların yaşamları ne tür bir yaşamdır? Tek kelimeyle değerlendirsek; düşkünlüktür, saygı duyulmaması gereken bir yaşam tarzıdır. Bu, temel bir siyasi kuraldır da.

Yaşamanızı istemiyor muyuz? Elbette ki istiyoruz. Büyük kavga yaşam içindir. Fakat nasıl? Kelime bulmakta zorluk çekiyoruz veya ağır konuşmak pek yakışmaz. Büyük acılar bu çerçeve dahilinde daha iyi anlaşılır. Böylesi acılar yaşayanların aslında karşı koymayı mükemmel yapması, bunun için kendini oldukça hazırlaması gerekiyor. Ama fırsat bulamıyor, can alıcı olamıyor, belki de olanak ve zeminden yoksun. Ne var ki en büyük karşı koymayı gerçekleştirmekten de vazgeçmiyor. Bu tam bir trajedidir. Şok dediğimiz bir durumu yaşamaktır. Partimizde en yaygın yaşanan bir durum da budur. Durumunuz ağırlıklı olarak böyledir. Ya yenilgili bir yaşam tarzı ve mücadelecilik ya da trajediye açık bir devrimcilik!.. Bunun ikisini de kabul etmek mümkün değil, ama yaşadığı bir gerçek!

Her Yönüyle Onları Savunacak Güçte Bir Direniş Yarattım

Zindan direnişçiliğinde 14 Temmuz adımı, ölüm orucuna karar verme diye anılır. Bu karar değerlendirilmelidir. Aynı zamanda bu ciddi bir görevdir. Kararın, bir halka dayatılan en onursuz baskı ve sömüründen de öteye, bir soykırım sürecine karşı verilmesinden tutalım, tarihi-

ne, kimliğine sahip çıkış amacını taşımasına kadar, yine kişiye yönelik her türlü insanlık dışı yaklaşımlara, adını ve amacını bile inkar ettirmeye varan dayatmalara, dayanılmaz işkencelere tepkiye kadar birçok yönü göz önüne getirilebilir.

Ağır basan yanın ne olduğu tartışılabilir. Ayrıca içinde hareket ettikleri partinin o dönemdeki durumu, gücü yanında güçsüzlüğü, umudu kadar umutsuzluğu ele alınabilir. Aynı şey halk için de söylenebilir. Halkın içinde bulunduğu durumun etkileri, yine uluslararası kamuoyunun durumu, hepsi birer etken olarak böyle bir kararda nasıl bir rol oynamıştır biçiminde bir değerlendirmeye tabi tutulabilir. Ama bütün bunlar doğru değerlendirildiğinde bile bu kararın ikili yanı kendisini ortaya koyar.

Bir ölüm kararı mıdır? Bazıları buna intihar der. Kaldı ki, daha önce Mazlum'un da bir kararlılığı vardır. **21 Mart direniş kararı! Aslında “Ancak yaşamı adarsak, insanlığı, halkımızı ve kimliğini, hatta kişi olarak onurumuzu kurtarabiliriz, bunun dışında mümkün olan hiçbir biçim yoktur, bunun dışında bir eylem biçimi yoktur”** denilmektedir. Büyük bir olasılıkla bu doğrudur da. Gerçekten o koşullarda başka bir biçim yoktur. Yaşamak için, onur için, bazı değerlerden vazgeçmemek için, eğer yaşamak bunlarla yaşamaksa, yapılması gereken, onun can bedelini ortaya koymaktır.

Bunu bu dönemde yüzlerce kişi yapabilir, ama o dönem için durum farklıydı. Bu eylem, hiç şüphesiz kendi koşulları içinde değerlendirilmelidir.

Zaten bir tarihsizlik egemendi, bu tarihsizliğe biraz karşı konulmuştu. Kürt olgusunu ağzına almak yasak, ama onlar onu inkar etmek istemiyorlar. Bir öncü parti adına yola çıkmışlar, onu inkar etmek istemiyorlar. Karşı taraf bunları mutlak olarak inkar edeceğini diyor. Karşı taraf derken, kastedilen sıradan bir iki jandarma veya işkenceci değil, rejimin mutlak egemenleri ve bu egemenlerin arkasındaki emperyalizmdir. Türkiye sermayesi var, Kürt hain işbirlikçileri var. Toplumu mutlak sessizliğe gömmek ve aldatılmayı onaylatmak için üzerine geliyor. Düşmana göre, partiden geriye zorbela birkaç “artık” kurtulmuş, onları ne yapacaklarını kestirmeye çalışıyor.

Biz bu sahadayız o zaman. En yakın taraftarlar bile kendilerine sahip çıkamayacak kadar zayıf bir durumu yaşıyorlar. Hatta o günlerde içeri alınan kitlenin büyük bir çoğunluğu teslimiyete girmiş durumda-

dır. Gerçek bu! Bu gerçek hayli sindiricidir, iç karartıcıdır, soluk kesicidir.

Bu konularda bazıları kitap yazmıştı, çok yetersiz görüyorum. O anın çerçevesi doğru çizilmemiş, burjuva edebiyat gözlükleriyle yaklaşılmıştır. Bu da siyasi bilinç yoksunluğundan ileri gelir. Halkların çıkarı açısından tarihe doğru yaklaşmaktan ileri gelir. Bunun düzeltilmesi gerekir. Bu nedenle gerçekleri anlatacağız biraz. Nasıl ki büyük şehitlerin anısı üzerinde bir provokasyon gerçekleştirilip direniş özünden boşaltılmak istendiyse, ucuz edebiyat da bu temelde yapılmak isteniyor. Benim özellikle o anılara karşı, bir sorumlu olarak vermek istediğim karşılık, bir direniş zemini yaratmaktır. Hiç olmazsa kimlerdi bunlar, ne yapmak istediler sorularının cevabını unutmamak için bunu başaralım diyorum.

Aslında söyleyecek söz bulamıyorum o dönem için. Varsa bir yaşamım, bu yaşamı devam ettirmekten başka bir şey yapamazdım. Çünkü onların anısının çok derin bilincindeydim. Kaldı ki her yönüyle onları savunacak güçte bir direniş yarattım. Bağımsız ve özgür koşullarda, istediği kadar söz söyleyebilen, savaşılabilen bir zemin olmadıkça, onlara sahip çıkmak sahtekarlık olmaktan öteye gitmezdi. Böyle bir dönemin, böyle bir anın kararı, demek ki sanıldığı kadar bireysel değil. Ancak bir romanla izah edilebilecek bir süreçtir ve halen bunu izah edememenin sıkıntılarını yaşıyoruz.

14 Temmuz, büyük ölüm orucu eyleminin onuncu yıldönümünü bugün yaşıyoruz. Ve bazılarımız da o dönemin zindanından buraya gelmişlerdir. Kendi kişiliğinize bakın, o anın ne kadar bilincindesiniz? Kişilikleriniz onu iyi hatırlamak ve doğru karşılamak için ne kadar hazırlıklı? Size göre kolay mıdır onları anmak, karşılığını vermek?

Bu yoldaşları; Mazlum'u, Kemal'i, Hayri'yi, Akif'i iyi tanıyorduk. Yoldaş olmayı bildikleri kesindir. Bu karar, bunun en iyi göstergelerinden birisidir. Fakat buna rağmen Hayri son sözlerinde borçlu gittiklerinden söz ediyor. Öyle fazla bir şey yaptıklarına bile emin değiller. Kemal'in benzer türden bir yaklaşımı vardır. "Bu halk savaşı başarıya ulaşacak" diyor, ama çaba yetersizliğine olan derin öfkesi de söz konusu.

Demek ki kararın en önemli bir yanı, karşı koymadan vazgeçmeme ve bunun can bedelini ödeme oluyor. Olumlu yanı budur ve gereken de budur. Diğer ve daha çok da olumsuz diye niteleyebileceğimiz, yalnız onlara mal edilemeyecek olan yönü de, büyük bir yetmezliğin so-

nucu olmasıdır. Ülke halkı zayıf ve faşistler buradan cesaret alıyor. Uluslararası kamuoyu zayıf, parti zayıf, zindan kitlesi zayıf, direniş biçimleri o gün için çok çok zayıf. İnsanlar kendilerini bu biçimde adanmamalıydı bizce. Bu, zayıflıkların kefareti oluyor. İşte görmek gerekir dediğimiz, yetersiz dediğimiz ve yalnız onlara bağlanmayacak olan yön budur.

Onlar bunu, canlarını, kendilerini ortaya koyarak ödemeye çalışır ve yine de kendilerini borçlu ilan ederken, bunun giderilmesi gerektiğini de böylece kanıtlamış oluyorlar. “Biz böyle gittik, ama gereken tamamlanmalı” diyorlar. Kararın diğer yönü budur. Bu yetersizliği kim kapatacak? Aksi halde bu bir intihar olur ve devrimciler de intihar etmezler. Yetersizlik giderilemezse bu gidişler intihar olacak, buna gereken karşılığı vermek de kalanların işi oluyor, kalanların namusluluk meselesi oluyor.

Şehitlerimiz, bu direnişleriyle bizi de böyle ağır bir yükün altına soktular. Bu, bir nevi bize de tepkidir. Bir halk, bir örgüt ve insanlık, bizi böyle dayanılmaz koşullar içinde zayıf bırakmışsa, biz de böyle bir protestoyla buna karşılık veririz demişlerdir eylemleriyle. Kalanlara bir diğer mesaj veya mesajın bir diğer yönü de bu oluyor.

Bu mesajdan, bu hatırlatmadan çıkan sonuç; bıraktıklarını tamamlamaktır. Peki neyi tamamlayacağız? Bu dayanılmaz koşullardaki yaşamı yaşanılır hale getirin, faşist baskıya karşı koyun, azaltın veya ortadan kaldırın demektir. Bilgisizlik var, giderin demektir. Parti zayıf, güçlendirin demektir. Faşizmin tek yönlü, korkusuz yürüyüşünü durdurun demektir. İşte çıkarılacak önemli sonuçlar bunlardır.

Unutulmazlar Unutulursa, En Büyük Alçaklık Yapılmış Olur. Şehitleri anmaya evet, ama doğru anmaya!..

Başta da belirttiğimiz gibi, eğer unutulmazlar unutulursa, en büyük alçaklık yapılmış olur. Ama unutulmazsa, o zaman en temel görev, unutulmazlığın yaşandığı anın yüklediği görevleri yerine getirmek, büyük zaafı ortadan kaldırmaktır. Biz bunu daha o dönem anladık. Ağlamakla, düşünmekle anılamaz bu değerler. Derin bir zayıflığın kurbanıdır. O halde, örgüt güçlenecek, savaş gelişecek ve halk, devrime gelecektir. Aldığımız talimat buydu. Ve on yıldır yapılanlar belli. Birçok dönüm noktalarından bahsedilebilir. Hareket açısından olduğu kadar, yine halk tarihi açısından olduğu kadar, bizim hareket açısından da bu böyledir. Belki de böylesine bir dönemeç noktası olmasaydı, bugün bu hareket böyle olmazdı. Ama eğer bugün bu tarih var deniliyorsa, bir

örgüt buna sorumlulukla cevap vermiştir deniliyorsa, bunu da iyi anlamak gerekir.

Tarihsizlik, nasıl tarih yapıldı? Kimliksizlik, nasıl kimlik yapıldı? Bu dönemeç noktasının koşulları neydi? Bütün yönleriyle gerçeği nedir? O koşullarda, özellikle ulusal imha tutturulmak, kesinleştirilmek isteniyordu. Bir iki kişi direnerek bu koşullarda belirleyici oluyor, kabul edemeyiz diyor. Diğeri ise, öldürerek kabul ettiririm diyor. Oranın celladı vardı. Esat Oktay Yıldırım. O, bir düzen kılıcıdır, celladıdır. Bunu iyi anlamak gerekir. Bir subay olmaktan çok öte bir konumdaydı ve bunu iyi görmek gerekir. Onu da tarihi, ulusal, sınıfsal boyutu içinde görmek gerekiyor. Ama ne yazık ki, yalnız bireysel özelliklerle tasvir edilmeye çalışılıyor, o da yetersiz kalıyor. Onun şahsında düzenin yargılanması çok önemlidir.

Bir yerde direnmekten başka, canımızı ortaya koymaktan başka bir çözüm kalmamıştır deniliyorsa, bu, çok tehlikeli bir durumun varlığını gösterir. Direnişin önderleri eğer bir yerde intiharvari bir direnişi seçmişlerse, orada iyi düşünmek gerekir. Bir dönemeç noktasıdır, fakat ölüme gidiliyor. Halk adına önderlik yapması gerekenler şehit düşüyor. Geriye kalanlar, belki onların köprü teşkil eden cesaretlerinin üzerine basarak ileri bir adımla yola çıkacaklar. Büyük imhanın, yok etmenin karanlığından aydınlığa doğru bir köprü oldu onların cenazeleri, kurumuş vücutları... Ve bu, biz oluyoruz aynı zamanda.

Birileri öyle gider, diğerleri de biraz ağlar, sızlar, ondan sonra unuttur giderse bu olmaz! Bu duruma düşüldüğünde, söylediğimiz gibi tarihin gafili, tarihin haini ortaya çıkar. İstedığınız kadar süslü sözcüklerle durumu örtbas etmeye çalışın, doğru bir anma değildir bu. Onlar öyle giderken, bizim de soluk alışlarımızın çok sınırlandırıldığını biliyoruz. Tek şans olarak, özgür koşullarda savaş imkanı vardır elimizde. Onlar öyle savaştılar, biz ise daha değişik savaşılabilecektik. Bunu değerlendirmek kalıyordu geriye.

On yılda neler yapıldı? Onun tarihçesini ortaya koyacak durumda değilim şimdi. **Hiç şüphesiz, dönüp baktığımızda görüyoruz ki, yüzyılların baş aşağı gidişini, düşüşünü, ihanet ve gafletin derinliğine gelişimini, biz bu on yılda tersine çevirdik. Böyle değerlendirilebilir. Bu direniş kararı, tarihi bu temelde doğrultmaya büyük bir karar veriş anlamına gelir. Karar, bilindiği gibi uygulamanın kendisi değildir. Bu anlamda bu on yıl bir uygulamadır.**

On yıl önce bu sahada, bu kararın uygulanma çareleri üzerinde çok düşünüyorduk. Bir konferans düzenlemiştik, artık bir kongre düzenliyorduk. Ülkeye ufak-tefek birkaç adım atmaya çalışıyorduk. Belki de zindan duvarından daha sert duvarlardan sızıp içeri girmek istiyorduk. Bir silah için, küçük bir grubun yürek savaşıını kazanmak için çabalar müthişti. Ve çok iyi biliyorduk ki, bunu başaramazsak söylenecek her şey boştu. Ülkeyi faşizme tamamen terk etmiş olacaktık. Bütün bir halk göçe zorlanıyordu.

Tarih birçok halkı bu temelde bitirirken, Kürt halkı için de en tehlikeli bir dönemi başlattı. Hatırlıyorum, en yakınımızdakiler bile taş gibi ağır yaşıyorlardı. Ölürüz de yapamayız dercesine ilgi zayıftı, çalışma çok zayıftı. Ve sıra hafif şeylere geldi mi, yaşamın ucuz yönlerine geldi mi bir kanser mikrobi gibi yayılma, yaşama eğilimi görülüyordu. Yani büyük çaresizleri mi oynayacaktık, yoksa yurtdışının bu dayanılmaz koşullarında biraz başaran direnişçiyi mi oynayacaktık? Sorun buydu. Parti içinde veya adı parti olsa da, aslında bir hastalar yığını olan yapı içinde oyunu direniş lehine başarıya götürmeye çalışıyorduk.

Bugün de pratiğimiz biraz yarı tiyatroya benziyor, bir oyuna benziyor. Gerçek olabilmesi için biraz da insanların gerçek haline gelmesi gerekiyor. İnsanlar, ele aldığımız insanlar, bize gelen insanlar, eğer en derin gaflet uykusundan yeni yeni uyanıyorlarsa, düşmana mı, yoksa kendilerine mi çalıştıkları bile henüz netleşmemişse, biz buna oyun da diyemeyiz. Ancak karanlıkta korkulukların gelişi diyebiliriz. Korkuluktur bize gelenler. Gerçek devrimci, değer yüklü gerçek militanlar nerede? Gelen kendini yere atıyor. Ufak bir şey hatırlatırsan sıkıntıya boğuluyor, ülkeye adım attığında ikinci gün devriliyor. Bir teoriye bakıyorum, bir de pratiğe bakıyorum; yüz seksen derece terslik görülüyor. Bu nasıl geliyor diye, izah etmekte zorluk çekiyorum.

Bu anlamda hiç olmazsa oyunu sona erdirmemek, oyunun sonunu hiç olmazsa gerçekle bütünleştirmek için bütün aktörlük hünelerini konuşturdum. Oynanan aslında tek kişilik oyun oldu biraz, bir monolog oldu ve halen de öyle. On yıl -ki, daha öncesinde de bir on yıl var- bir oyun oynanabilir mi? Oynanıyor. Çünkü dramın boyutları dehşetli ve çok yıllar ister, ancak yıllarca oynanabilir. Gafili uyandırmak, haini biraz kendine getirmek kolay değil.

Eğer bu olgular tarih kadar eski bir zeminden kaynaklanıyorsa, yapıları mutlaka iyi anlamak gerekiyor. Gelenler bir korkuluk olmaktan ötede değilse, bu oyunu doğru dürüst seyretme gücünde bile değil-

lerse, seyirci olmaktan öteye ne kadar ilgi duyabilirler? Seyretmeyi bile sağlam sonuçlandıramıyorlarsa, artık akla neyi seçiyorsan seç, biz kendimiz sonuca götürmeye çalışacağız.

Büyük anılar var; mutlaka karşılık vermeyi gerektiriyor. Karşılık vermesi gerekenlere çağrılar var. Halkımız korkusunu iliklerine kadar yaşıyor. Sözüm ona onun adına yola çıkanlar var, ama kaçıştan başka bir şey düşünemiyorlar. O büyük zayıflığı gidereceksin ve anıya karşılık vereceksin! İşte burada eylemden ziyade, biraz da söylemin gücü büyük önem taşıyor.

Benim bu yıllarda en çok başvurduğum silah hitap oldu ve ardından çözümlemelerle işi idare etmek zorunda kaldık. Bu dönemin silahı ancak böyle kuşanılabilirdi. Şimdi biraz daha talimatlarla, perspektiflerle işi yürütmeye çalışıyorum. Bu, son zamanların bir gelişmesidir. Daha öncesi bin dereden su getirip iknayı geliştirmekti.

Sonuçları biliyoruz: Biraz planlamalar gelişti, ülkelerine adım attılar, ilk kurşunu patlattılar, ama kolay düştüler. Ne var ki düşme yürekliliğini göstermeleri de küçümsenemez. Birkaç yıl kurtuldu böylece. **1982'nin anısına bir kongre düzenlenmesi söz konusu oldu. Bu bir dönüş kararıydı. 1983, dönüşü hızlandırma ve eylem başlatma yılıydı. 1984 de, adına 15 Ağustos Atılımı denilen bir sürece girme oldu. 1985 yılı, 15 Ağustos Atılımı'nın sonuçlarını yenilgiye götürmeme, 1986 ise, bunun tedbirlerini bir kongrede alma yılıydı. 1987, direnişi daha da sürdürme, silahlı mücadeleyi güçlendirmekti. 1988, kendini ısrarla dayatan iç ve dış engellere karşı koyup silahlı mücadeleyi bir adım daha öteye, silahlı propagandadan gerillaya ulaştırmaktı. 1990, biraz gerillaya benzer bir durumu yaşatmaktı. Artık biraz da halkı ayağa kaldırarak kesintisiz ve yenilgisiz hale getirmekti. 1991, bir anlamda halkın da köklü bir taban teşkil ettiği bir gerillayı kalıcı kılmaktı. 1992, biraz daha nitelikli ve istikrarlı halk cephesini ve gerilla cephesini oturtmaktı.**

Bu yıllar, küçümsenmemesi gereken ve her birisi büyük irade isteyen, büyük çaba isteyen kazanım yılları olarak değerlendirilebilir. **İnsanlar hesap vermesini bilmelidir. Yıllara hesap vermesini bilmelidir. Bunu özellikle kendi vicdanına karşı başarmalıdır. Hesap verme lafla olmuyor. Başarıdan başka hiçbir biçim kabul görmüyor. Aksi halde hepsi borçlu yazılır. Her yıl borç hanesini artırma, sonuçta iflasa götürür. Çok kolay düşüyorsunuz, bu bir iflastır; bir kazandırmadan on kaybettiriyorsunuz. Ölseniz ne çare?**

Hayri'nin üzüntüsü; yapılmayan, yerine getirilmeyen görevlerin üzüntüsüdür. O koşullarda onlara yüklenemedik, çünkü zindan koşulları bellidir. Peki kalanların durumuna ne diyeceksiniz, kendinize ne diyeceksiniz? Bu konuyu çok vurguladık, sizi çok eleştirdik. Özgür koşullarda, her türlü direnme silahı elindeyken, borçlu ölmeyen kaç kişi var? Bunun hesabını vereceksiniz. Bu, bizim için düşmanla hesaplaşmaktan daha zorunlu bir hesaplaşmadır.

PKK'lileşmek, PKK tarzıyla savaşmak o kadar kolay değil ve çoğunuza biz bu onuru bahşedemeyiz. Eğer bu büyük direniş şehitlerinin anısına vereceğimiz en yerinde bir karşılık varsa, o da borçlu ölmektir. Hayri, “Ben borçlu gidiyorum” diyordu. Onun ardından yürüyenler, “bizler borçlu ölmeyeceğiz” demeliler. Doğrusu budur. Onun borçlu ölmesini ben anlayışla karşılar ve anlarım da. Fakat bunun dışında hiç birisinin, hele elinde özgürlük silahı olup da her türlü direnme imkanına sahipken, çok kötü gideni, mezarında da olsa iyi anmayacağımı belirttim. Büyük eksiklikler, yetersizlikler içinde gideni anmak için fazla güç bulamıyorum. O halde, en önemli sonuçlardan birisi, kolay ölmemeyi bilmektir, borçlu ölmemeyi bilmektir. Yaşamı bu temelde mutlak başarı temelinde örgütleyebilmekten başka sonuç çıkaramazsınız.

Beni görüyorsunuz; bu anılara bağlı kalmak için adeta boğazımı yırtıyorum, sesim zor çıkıyor. Bir monologla buraya kadar getirdim. Peki size ne oluyor? Çenenize bile kıyamıyorsunuz. Ben hepinize silahlanma ve her türlü mücadele yöntemiyle savaşma imkanı verdim. Bu imkanlarla mücadele etmeye tenezzül bile etmiyorsunuz. O zaman kendimizi biraz iyi yargılayalım, muhasebeyi doğru yapalım. Bunu yapamazsak ne olur? Oyunun kötü figüranları olmaktan; başarısızlarını, güçsüzlerini oynamaktan öteye gidemeyiz. Bu, hiç de anılara bağlı kalmanın bir biçimi olamaz. Bu, aynı zamanda bir halkın tarihi haline getirilmesi gereken, bir partinin tarihi haline getirilmesi gereken tarihe de verilen en kötü karşılık olur.

Borçlu gidebilmek meselesi söz konusu oldu mu, böyle bir tarih yazıcılığı söz konusu olamaz. Bunun kabul edilmesi imkansız! Çok eleştirmemiz bu nedenledir. Anlayışla karşılamak bir tarafa, gereklerinin hepimizce mutlak yerine getirilmesi gerekiyordu. Ben de başlarda bu kadar derin ve tempolu değildim. Fakat baktım ki anılar dayatıcıdır. O halde ar damarımızı çatlatmak istemiyorsak koşacağız, çare olacağız. Bu savaş imkan dahiline sokabilmek için, başımızı yerden yere, duvar-

dan duvara vurma pahasına da olsa bir şeyler çıkaracağız. Beyinde veya canda ne bitiyorsa harekete geçirip buna yükleneceğiz. Nitekim, yaşamın diğer bütün belirtilerini adeta dondurarak yükledik, var mı tarihsizliğe karşı başka türlü mücadele biçimi?

Bir çoklarınız bu saflardasınız ama adeta boğulması gereken konumdasınız. Bir canınızı ortaya atmışsınız. Küçük burjuva satıcı tarzıyla, ben bu kadarını satarım, karşılığında bu kadarını da PKK'den isterim diyorsunuz. Gidin bunu başka yerde satın. Burada canlar böyle satılmaz ve karşılığında da böyle yaşanmaz. Bundan kendiniz için sonuç çıkaracaksınız. Bizler canları savaşa böyle yatırmıyoruz. Anlayışlı olun. Sizin basit yaşamlarınıza ben ne diye işlerlik kazandıracağım? Büyük dikkati, duyarlılığı kazanmak için, iğne ucu kadar fırsatın değerlendirilmesinin ürünü olan, en basit bir ilişkiye karşı duyarlılığı son haddine kadar geliştirerek sağlanan bu gelişmeleri neden sizin bu büyük duyar-sızlığınıza terk edeyim?

Fırsatı yakalama yok, kendini koruma bile yok; burada bu tarzda ölmek suçtur. Senin cenazeni bile kaldırmak yüküdür. Bu kadar cenazeyi kaldıramıyoruz. Düşman çukurlara atıyor. Bu da bir trajedi değil mi? Bu da diğer bir zayıf yönümüz değil mi? **Kasaplar Deresi gibi birçok dereyi doldurmuşlar. Hangi cesetlerle ve nasıl dolduruluyor? Eğer gerillamız bu görkemli dağları biraz güç merkezi yapabilseydi, ölüme de doğru tarzda yürüyebilseydi, biz derelere böyle atılmazdık.**

Burası benim direniş merkezim. Bir elin parmak sayısını geçmeyecek kadar şehit verdik ve anıları da yüce tutulmuştur. Bir direnişçi, bütün mevzilerinde de kendi konumunu doğru geliştirmesini bilmek zorundadır. Şunu demeye getiriyorum; **14 Temmuz direnişçilerinin anısı oldukça borçlu ve iflas etmiş intiharlarla anılamaz. Bu tarzda karşılık verilemez. Bu sonucu mutlaka çıkaracaksınız. Aksi halde, PKK'de işiniz yok, bu şehitlerin anısını anmaya hakkınız yok. 14 Temmuz direnişinden parti için çıkarılacak en önemli bir sonuç da budur.**

Kendinizi çoktan yapmış olacaksınız. Hazırlığınız çoktan bitmiş olacak. Gittiğiniz yerde propaganda gücünüz, örgüt gücünüz, eylem gücünüz nasıl? Gelen raporlara bakıyoruz, faaliyete gidenler zenginlerin evlerini tercih ediyorlar. Gerilla birliği günün bilmem kaçta kaçını yemekle geçiriyor. Bir PKK'li böyle olmaz. Bunu bırakacaksınız. Bütün sahalardaki görevliler, bizim adımıza bunu yapamaz. Parti safları ikna saflarıdır. Fakat en azından karşıdaki de terbiyeli olmayı bilmelidir.

Gençsiniz, yükünüz benden daha fazla ağır değildir. Dünya üzerimize çalıyor. ABD'nin, Almanya'nın ve diğer birçok ülkenin istihbarat örgütlerinin hareketlerimizi günlük olarak izlediği açığa çıkmıştır. MİT Müsteşarı, "APO'nun şu anda nerede olduğunu biliyorum, ama ne yaptığını anlayamıyorum" diyor. En son demec budur. Düşmanın bu kadar büyük takibi altındayız ve neyi, nasıl yaptığımız bile onlar için büyük bir merak konusu. Peki siz nasıl yaşıyorsunuz? Nasıl yaşadınız? Propaganda gücünüze bakın, örgüt gücünüze bakın, eylem gücünüze bakın, bize layık mısınız? Değilseniz, ben neden sizi idare edeceğim? Ekmek kapısı başka yerde de var. Orada rahatça geçinirsiniz. **Burası ateş sahası, burası tek yürek yeridir, ondan daha fazla da düşünce yoğunluğu, irade yoğunluğunun olduğu yerdir. Ben bunları ısrarla bu kadar söylerken, siz kendinizi bu kadar yaşayacaksınız. Bunu yapmayın. Zorlama yoktur örgütlerde. Fakat iknayı doğru anlamak gerekir.**

Şehitlerin anısına bu hareketi böyle düzenle diye kimse beni zorlamadı. Ama ben onların amaçlarına geçerlilik kazandırmak için her şeyimi ortaya koydum. Kimse beni bu yönde baskı altına almadığı gibi, tam tersini yaptılar. En dost bildiklerimizden, adı komüniste çıkmış olanlardan tutalım, yine adı Kürtçüye çıkmış olanlara kadar, beni bu işten vazgeçirmek için en akla gelmedik komplo biçimlerinden, her türlü etkisizleştirme biçimlerine kadar kullandılar. Dostlar bile vazgeçirmek istiyordu. Bırakalım dostları, parti içindekiler dahi, ölüme geliriz de bu biçimde direnişe gelemeyiz dediler. Ya kötü bir intihar, ya kaçış... O da bir şey kurtarmıyor.

Eylemlerinizi intihara çok yakın tarzda yapılıyor. **Oysa 14 Temmuz direnişçilerinin eylemi, bir intihar eylemi değil; en büyük ve mutlak verilmesi gereken bir savaş biçimidir. 14 Temmuz ölüm orucu ve bu savaş biçimi artık rolünü oynamıştır. Geriye kalanlara tam tersi bir eylem biçimi gereklidir. Borçlu gitmemenin, başarılı olabilmenin, hesabı tam verebilmenin, bütün örgütsel tedbirleri, söz tedbirleri, eylem tedbirleri alınır ve öyle gidilir artık. Sonuç budur ve bizim önderlik ettiğimiz PKK'lileşme de budur.**

Bu geçen on yılda bu konudaki çabalarımızın maalesef sınırlı sonuç verdiğini belirtelim. Bu, daha çok da sizin inat duvarlarınıza çarptığından ötürü böyle oldu. Yani halen karşımızdaki baskı çok serttir, özel savaş sistemlidir. Ama bunun karşısında, bundan fazla ilerleme olmaz diyen tutumu, en tehlikeli tutumlardan birisi olarak görüyorum. Tersî söz konusudur. Böyle özel savaşlara karşı yapılması gereken, en kap-

samlı devrimciliğe soyunmaktır. Bunun özellikle kişilik yapısını hazırlamaktan tutalım, taktik süreçleri, olanak ve birikimini nefes nefese hazırladığıma ve hele de yakaladığım fırsatları doğru karşılık verme temeline oldukça değerlendirebildiğime kesin eminim. Yapılan biraz da budur. Başka türlü bu dönemleri karşılamak da, kurtarmak da imkansızdır.

Biz, Türkiye devrimcilerine bir eleştiri yöneltirken şunu söyledik: Kötü bir tasfiyecilik yaşandı. Direniş değerleri tasfiye edildi, sahipsiz bırakıldı. Bazı örgüt adlarını verdim. Bir halka yapılabilecek en büyük kötülüklerden birisi de budur dedim. Bunun yanı sıra, PKK direnişçiliği, zafer kazanan Türkiye direnişçiliğidir de aynı zamanda. 14 Temmuz direnişçiliği Türkiye'ye yansımıştır. Ardı sıra 15 Ağustos Atılımı ile idamlar durduruldu. Unutmayalım ki, bu iki eylem olmasaydı, darağaçlarında insanlar sallandırılmaya devam edecekti. İdamlar ne zaman durduruldu? 15 Ağustos Atılımı sonrasında durduruldu. Yoksa karar karardı ve uygulanacaktı. İki yüze yakın PKK'lı ile birlikte, Türkiye'nin diğer güçlerinden de birçok kişi idam edileceklerdi.

Tasfiyeciliği kabul edenler, aslında 12 Eylül faşizminin hükmünü icra etmesine yardımcı oldular. Buna karşı gelenler ise, faşizmin amaçlarının boşa çıkarılması ve direnişin az çok devam etmesi imkanını hazırladılar. Kendi emeğine saygılı olanlar, kendi direnişi yaşamına saygılı olanlar için bu çok büyük anlam taşır. Bunun değerini bilin.

Eğer gerçekten partileşmek istiyorsanız; bir yeniden doğuşla karşı karşıya olduğunuzu görmelisiniz. Eğer tarihi iki döneme ayırırsak, biri bundan önceki dönem, diğeri bundan sonraki dönemdir. Sizler bundan sonraki tarihin içinde yer almak istiyorsanız, direnişin anlam ve önemini iliklerinize kadar yaşayıp bu temelde bir doğuşu gerçekleştirerek yaşanabileceğini unutamazsınız, bunu göz ardı edemezsiniz. Partileşme açısından çıkarılacak bir sonuç, yeniden özgürlük tarihi olabilmek, özgürlük tarihinden vazgeçmemek ve onun yenilmez militanı olmaktır. PKK biraz bunu ispatlamaya çalıştı. Tüm gücümüzle bunun sorumluluğunu üstlendik.

Bugün tam istediğimiz gibi olmasa da, buna hatırı sayılır bir başarıyla karşılık verilmiştir. Bu on yılda yapılanlarla, tam istediğimiz gibi olmasa da, yine de bizi kendimize karşı saygısız kılmayacak, aksine umutlu kılacak, hiç olmazsa bundan sonrasının başarı imkanlarını daha da artıracak bir gidişatın yakalandığı vurgulanabilir. Partileşmeye kesin adım atılmıştır. Bu şehit yoldaşlar, “Biz partimizin adını inkar etmeyiz”

dediler. Ama biz de “ancak saygı duyulacak partiyi yaratırsak anınıza karşılık veririz” dedik ve bu biraz başarıldı. Partinin adı uğruna büyük eylem düzenlemek ne kadar önemliyse, onu somutlaştırmak da bir o kadar önemlidir. Böyle karşılık verilmeye çalışıldı.

Gerillanın Sürdürülebilmesi, Silahın Dayandığı Siyasetin Göz Önünde Bulundurulmasına Bağlıdır

Halkımız, düşmanın zordan başka hiçbir yönetime esas rolü vermediğinin, esas aldığı yöntemin görülmemiş bir terör olduğunun bilincinde olarak, ona karşı kendini korumak için şiddete başvurma zorunluluğu duydu. Bu temelde korkusunu yenip biraz harekete geçti. Evlatlarının, artık düşkünlükten ayrı bir yaşama ve savaşa gidebileceğini gösterdi. Bu, önce halka çok ağır geldi. Sonra giderek benimsedi ve şimdi de bir görev olarak biliyor. Gerilla da, giderek Kürdistan halkının yaşamına giren temel bir olgudur. Onun en gözde savaşçı öğelerinin birleştiği yiğitler cephesidir. Partinin de çabalarının merkezinde yer verdiği bir savaş biçimidir ve bu savaş biçimi tutmuştur.

Bugün Kürdistan’da bu savaş biçiminin tutmuş olması çok büyük bir olaydır. Kürdistan’da gerillayı böyle tutturmak zafer kadar önemlidir. Kemal Pir’in bu konudaki bir değerlendirmesine de işlerlik kazandırılmıştır. O, direniş gücünü gösterirken “Bu hareket halk savaşını vererek kurtuluşa gidecektir. On yılda da olur, yirmi yılda da” diyordu. “Yirmi yılda kurtuluş” sözü, şimdi gerçekleşeceğe benziyor. On yılda gerçekleşen de az değil. On yılda onun yarı yarıya kısmı gerçekleşti diyebiliriz. Kürdistan’da oturan gerilla, kesintisiz ve giderek büyüyen bir gerillaya dönüşmüş, zaferin en temel güvencesini sağlamıştır diyebiliriz. Gerisi bir büyütme sorundur, bir örgütlenme ve komuta sorundur. Aman-sız olarak bunu gerçekleştirme çabasındayız.

Biz, bir iki silah patlatmanın ne kadar ağır bir sorumluluk olduğunu biliyoruz. Silah patlatmaktan bin defa daha ağır olanı, onun sorumluluğunu üstlenmektir. Bu da şu demektir; tek bir kişinin patlattığı silahın karşısındaki ordu, dünyanın en sayılı ordularından birisidir. Bir jandarmasını vurduğunda, tüm hışmıyla üzerine gelir. Peki bu durumda sen onu nasıl karşılayacaksın? Bunun için, silahlı savaş sürdürmek için tüm gücü seferber etmelisiniz.

Düşmanın gücü küçümsenemez, bu güç acımasızdır ve tarihte böyle ne kadar direnişçi çıkmışsa, ona iki aydan fazla bir ömür biçmemiştir. TC tarihindeki bütün irili ufaklı isyanlara bir seferle karşılık vermiştir. En çağdaş devrimcilerin direnişlerine bir iki operasyonla ezici darbeler

indirebilmiştir. Ve direnişe kalktığımız zaman, en zayıf dönemimizdeydik; o ise, arkasına bütün dünyayı almıştı. Bu bir gerçektir! Bunun için de sürekli büyüyen bir silahlı mücadele yürütülmüş, kıyamet kadar çaba harcanmıştır. Bunun tarihini mutlaka doğru bilmelisiniz.

Herhangi bir değerlendirmeye bu konuya yaklaşamaz. İlk silahın elde edilmesinden tatalım onu taşıma sorumluluğuna, onun ülkeye aktarılmasından tatalım onu kullanacak yüreğin oluşturulmasına ve bu insanı huduttan öteye taşırmaya kadar her birisi bir kitaba konu olabilir. Onun için nefes nefese yaşamak, yani olağanüstü çalışma kapasitesi göstermek gerekiyordu. Eğer yaşam için tek çıkış yolu bunun başarılmasından geçer deniliyorsa, onun yüreğini göstereceksiniz. Nitekim yapılan da odur. Sonuç, kesintisiz büyüyen bir silahlı mücadeleye geçeklik kazandırmadır.

Sizler bugün silahı elinize ucuzca alıp düşmana doğru dürüst bir darbe bile vurmada, kendinizle birlikte onu da düşmana teslim etmekle, bu sürece layık olduğunuzu söyleyemezsiniz. En ağır silahları bile hiç sıkmadan düşmana kaptıranlar var. Düşmana doğru dürüst bir darbe vurmada silahıyla birlikte sırtüstü gidenler var. Bu bizim savaşçılığımızla bağdaşmaz! Söylüyorum size, bu silahı böyle alamazsınız! Bir küçük burjuva gibi canınızı pazarlamayın! Böyle savaşmanızı istemiyorum. Eğer böyle kullanacaksanız bırakın silahlarınızı. O silahlara layık olmak için, o silahların nasıl elde edildiğini, hangi siyasi çalışmanın, hangi ürün veren dönemin içinden geçilerek elde edildiğini bileceksiniz. Silahın dayanması gereken siyaseti bileceksiniz.

Bu konuda dürüst olacaksınız, bilinçli olacaksınız. Tüm ağırlığını bilerek silahı elinize alacaksınız. Böyle yapın diyoruz. Bu sürece ikiyüzlü küçük burjuvalar gibi yaklaşmayın. Böyle yaklaşırsanız, sonuçta canınız gidiyor. Biz bu silahları böyle ucuz kazanmıyoruz. Bu süreci sandığınız gibi buraya kadar kolay getirmedik. 12 Eylül faşizmi sizi düşürdü veya Kürt geriliği hayvanlardan da öteye duyarsızlaştırdı. Bunu anladık, fakat burası PKK sahasıdır, çok büyük yiğitliklerin sergilendiği, onların bileşkesi olan bir alandır. Bunu iyi bilince çıkaracaksınız.

Geçmiştekiler zayıftılar, istedikleri gibi savaşamadılar, fakat kötü de ölmediler. Kalan bizlersek, hiç olmazsa gerisini tamamlayalım. Böyle bir görevimiz yok mudur? Silahı doğru tutma görevi, gerillaya doğru yaklaşma görevi nasıl görmezlikten gelindi? Örgütümüz büyük imkanlara sahip, ama bir de yirmi yıllık nefes nefese yaşamamanın ne olduğunu bana sorun. Sen bugün eline silah aldığına bakma; daha dün bırak eli-

ne silah almayı, jandarmaya, polise yaranmaktan başka bir şey düşünmediğini biliyorum. Oysa bugün düzene kafa tutuyorsun, hem de silahlı eylemle. Bunun tarihçesine iyi bak ki layık olası! Kalkmış, “ben de silah istiyorum, ben de silahşorum” diyorsun. Peki nasıl silahşorsün? Tarihten haberin yok, silahın siyasetinden haberin yok, hedefinden haberin yok. Bir de savaşmak istiyorsun. Sonra da ikinci gün başa bela oluyorsun. Böyle yaklaşmayın! PKK’de silahlı savaşım çok ciddi ve kelimelerle izahı çok güç bir iştir.

O halde, 14 Temmuz direnişçilerin anılarına verilecek en iyi karşılık; silahlı savaşıma doğru yaklaşımı göstermektir. Bizim çabalarımıza ne kadar layıksınız demiyorum, ama bu halkın müthiş desteği ve yardımı var, bütün yoksulluğuna rağmen, artık bu sürece yarı yarıya hizmet edenler var. Peki bütün bunları göz önüne getirmeden, siz nasıl savaşıyorum diyebilirsiniz? Bakıyoruz, günde beş gerilla devriliyor. Oysa **beş kişilik bir gerilla birimi, bir bölgede hiç değilse beş yüz kişilik bir düşman gücünün varlığını sona erdirmeden ölmeyi aklına bile getirmemelidir.** Bunu biraz düşüneceksiniz. Gerilla tarihine bakın; eğer çok büyük talihsizlikler olmazsa, beş-on kişilik bir gerilla birimi, düşmanın bir yanından girer, diğer yanından çıkar. Onun alaylarına varıncaya kadar hedefleyebilir.

Gerilla, başaran bir kuvvet demektir. Ona bu temelde yaklaşacaksınız. Şöyle bir sorunla karşı karşıyayız: Sadece geri yaşamın ve kültürsüzlüğün değil, tarihsizliğin, hatta toplum olmamanın bütün özelliklerini üzerinde taşımış olanlar, bunun sonuçlarını bize çok kötü ödettiriyorlar. Ben bunlarla uğraşmak istiyorum ve onları doğru tarza getirmek için çabada asla sınır tanımam. Ama biraz gerçekleri bilenler gayrete gelse, çok şey verebilecek olanlar var, onlar da seyretmekten başka bir rolü yakıştırmıyorlar kendilerine. Bu doğru değil. Ülkedeki karargahlara her gün buradan yoğun bir şekilde yöneliyorum. Yaptığınız, yaşadığınız doğru değil, uyguladığınız ordulaşma olmuyor. Gerilla ordusu böyle gelişmiyor.

Halen bütün gelişmelere yol açan biz oluyoruz. En geri klan toplumunu dahi ölçü alanlar, taş çatlasa on yılda ordulaşmaya gitmişlerdir. Derme çatma silahlar ve beş-on kişiyle dağa çıkabilenler, bir iki yılda sonuç aldılar, hiç olmazsa ordu kurdular. Siz ise kendi biriminizi bile eğitemiyorsunuz. Basit Kürt kişiliğinin sen-ben kavgasını yürütüyorsunuz. Bundan daha ileri bir kavgacılık bilmiyorsunuz. Bu, çok büyük bir gerilik ve utanç verici bir durumdur. Bunu aşacağız. Gerilladan vazgeçi-

lemez. Ondan vazgeçildiğinde her şey biter, ne parti kalır geriye ne de serhıldan. Ama gerillanın sürebilmesi de, silahın dayandığı siyasetin göz önünde bulundurulmasına bağlıdır.

Güçlü siyasete dayanmayan direnmelerin ne duruma getirildiğini biliyoruz. Bu tür direnmelerin sonu, 1925'lerden 1975'lere kadar yaşadığı gibi, düşman tarafından bir günde teslim alınmadır. Gerilla ise, buna meydan vermeyen bir savaş biçimidir. Başarının en temel ögesidir, ancak gerekenler yapılırsa bu rolünü oynar.

Büyük eleştiriler yapıldı. Aynı zamanda doğru da gösterildi. Yine geniş olanaklar oluşturuldu. Bunlar halen sahibini bekliyor. Partileşmenin kendisi de öyle, serhıldan da öyledir. Ama en tehlikelisi silahlı savaşımdır. Eksiklikler giderilemezse, alanlar gereği kadar işletilemezse, hiç kimse sizleri koruyamaz. Karşınızdaki militarist güç hiç de küçümsenecek bir güç değildir.

Askeri elbise giyiyorsunuz, son zamanlarda ülkeye de gidiyorsunuz. Ama düğüne bile öyle gidilmez. PKK'nin direniş değerlerini, pratik değerlerini özümsemek zorundasınız. Anladık, 12 Eylül sizi şöyle yaptı, böyle yaptı, gerici tarih, tarihsizlik sizi şöyle yaptı. Ama size bir değer verdik. PKK'nin yoğunlaşan ifadesi de artık bir anlama geliyor. Öyleyse bir anıya, bir tarihi dönüm noktasına karşılık vermek, kendini bu temelde katmakla mümkündür.

Gerilla hiç şüphesiz bütün iç ve dış engellemelere rağmen ülkenin her alanında oturtuluyor. 2000 yılına kadar da biraz daha sorumluluklarına sahip çıkarsa ve anormal gelişmeler olmazsa sürecek. Zafer için bütün desteği verme, kural belirleme gerçekleştirilmiştir. Olanaklar biriktirilmiştir. Kullanılması için doğru bir komuta tarzı, düzenleme ve yürütme gerekiyor. Bu da sizin işinizdir. Kendi işinizi başkalarına yüklemeyin. Bu çok kötü bir küçük burjuva kurnazlığı olur, şehitlere ucuz dayanarak yaşamak olur, büyük direnişçilere ucuz dayanarak yaşamak olur ki, bu da kabul edilmez. Borçları silmenin zamanıdır. Bu da ancak üstün başarılı bir devrimci militanlıkla, özellikle de gerilla savaşımla ve savaşçılığıyla mümkündür. Sizlerden bu bekleniyor, verilenler de az değil.

Bütün gerilla yapısı biraz anlayışlı, biraz kendini ayaklandırarak yaklaşır, erkenden bir zafer de mümkündür. Böylesi bir yürüyüşe, böylesi bir gerillaya bu düşman da dayanamaz. Dayanmaması için de tek şart, bu işin hakkını vermektir. Bu temelde yükleneceğiz. Neyi nasıl kazandığımızı biliyoruz. Partiyi nasıl ele alıp kazandığımızı biliyoruz. Bu

halkı nasıl kimliksizlikten, adını heceleme konumuna ulaştırdığımızı ve bugünkü düzeye getirdiğimizi çok iyi biliyoruz. Ad vermeye kendimden başlamıştım. Bir silahı, silah için mermiyi elde etmek için çabalarımız nasıl başladı, nasıl sürdürüldü? Bütün bunların değerini çok iyi bileceksiniz. Buna sonuna kadar gereken sorumlulukla önderlik edeceğiz. Bu biraz acımızı hafifletir.

14 Temmuz direnişçilerinin anısına aklanarak karşılık vermeniz, aynı zamanda kör bir tarihe de karşılık vermedir. İnsanlığa karşı, sınır tanımaz emperyalist, faşist gidişata da bir karşılıktır. Bu, bizi insanlık kavgasında biraz onurlu kılıyor. Alçakgönüllüyüz, bu, yapılacak olanın çok küçük bir parçasıdır ve onuru elden bırakmamanın savaşıdır. Kendi yaptığımı bakıyorum. Namussuz demesinler diye bu kadar çalıştım, yoksa ne kadar sosyalisttir, demokrattır desinler diye değil. Yine, ne kadar alçaktır demesinler diye bu eylemi buraya kadar taşıdım; yaşamı biz böyle yorumladık, böyle sürdürdük. Layık olmaya çalıştık, doğru katıldık. Bize şehitlerce birçok şey vasiyet edildi. Biz bu vasiyetlere karşılık vermeye çalıştık. Halk birçok değerini adadı, ona da iyi sahiplik etmek istedik. Sizden daha fazla, can varlığınıza bir güvenlik, bir gelişme çaresi olmaya çalışıyoruz. Bütün bunlar sorumluluklarımızın gereğidir.

Parti Basit Bir Hizmet Aracıdır, Esas Olan Halkta Sağlanan Özgürlük Düzeyidir...

Düşman yine zindanlar üzerinde kahredici baskıyı sürdürüyor. Yargılamasız infazlar devam ediyor. Sözde faili meçhul cinayetler, günlük olaylar halini almıştır. Özel savaş da zaten bütün şiddetiyle sürüyor. Fakat en iyisi şudur: Bütün bu saldırıları karşılıksız bırakmıyoruz. Bireysel şiddet eylemlerinden öteye, çok kapsamlı ve giderek bizi halk savaşına yaklaştıran biçimlerle gelişmeyi sürdürüyoruz. Bu, bizi biraz avutuyor. Eskinin büyük telaşı, endişeleri biraz zayıflamıştır. Bu, işlere biraz daha tahammüllü, planlı yaklaşma fırsatı oluyor.

Zaferi garantileyecek taktik çabalar söz konusudur. Mevcut düzene karşı onuru kurtaralım, namusu kurtaralım yaklaşımı, yerini zaferi kesinleştiririm, onun başarılı adımlarını peş peşe atalım biçiminde bir yaklaşıma terk etmiştir. Bu süreci doğru değerlendirelim. Mesele baş aşağı bir gidişata, yine çok acımasız bir işkenceli ortama dur demek değildir. Ondan da öteye, bunlarla birlikte giderek pekişen adımlarla ve başarıdan başka bir sonuca fırsat vermeyecek bir çalışma tarzıyla, onun özellikle örgüt ve kadro gücüne, örgüt düzenlemesine, taktik

belirlemesine, önderliğine, komuta düzeyinin doğru teşekkülüne başarı şansı vermemiştir. Bugünün en belli başlı çabaları bu yönlü görevleri başarmaya yöneliktir.

Nasıl ki ilk savaş umudu kazanma, daha sonraki de umudu diri tutma savaşı idiyse, şimdi de bu umut adım adım gerçekleşiyor. Bu hem heyecan vericidir ve hem de çok gerçekçi olmayı gerektirir. Savaşa duygusal değil, gerçekçi yaklaşmayı şart kılar. Bütün bunları partiye özümsetmeye çalışıyoruz. Partilileşmeyi oldukça derinleştirerek gücümüzü, günün olduğu kadar, yakın geleceğin sorunlarına karşılık verecek öncü güç durumuna getirmek istiyoruz.

Parti içindeki militan çözümleme şahsında, halk demokrasisini, sosyalizmi zafere götürmeyi en önemli bir kadrolaşma çabası olarak görüyoruz. Özellikle reel sosyalizmin sonuçlarından çıkardığımız derslerle, sosyalizmin bu yönlü bir yorumuna başarı şansı verdirmek istiyoruz. Öncelikle sosyalizmi sürekli kılacak bir militan tipi ortaya çıkarmayı parti bünyesinde başarma ve bunun mücadelesinin kesintisiz verme konusuna oldukça bağlı kalınmıştır, halen de yoğunca sürdürülmektedir.

Halkın eylemi olmadan bir devrimci partiden bahsedilemez. Parti eylemi ile halkın eyleminin iç içeliğine yüksek değer biçtik. Bugün ulaşılan safha iyi bir safhadır. Halk partiye oldukça bağlandığı gibi, partiyi de eleştirebiliyor. Bu iyi bir şeydir. Partiyi eksik buluyor, kadroyu eksik buluyor, eleştirdiği gibi kabul edilmez yanını gördüğünde tavır alabiliyor. Bu da halkımızın olgunluk düzeyinin iyi olduğunu gösterir. Bürokratik yapılanmalara kolay teslim olmayacağını, feodal ve küçük burjuva bürokratik tutumlara, kemikleşmelere belli bir karşı çıkma konumuna geldiğini gösterir. Bu, önderlik tarzıyla bağlantılıdır. Kısacası, savaşan halk gerçekliği iyi yoldadır ve öncü ile bağlantısı da doğru temellerdedir.

Bir partinin ancak ve ancak bir halkı özgürleştirdiğinde öncü sıfatına layık olabileceği, demokratik veya sosyalist diye değerlendirilebileceği biçimindeki yaklaşımımız gerçeğe yakındır. “Parti her şeydir, halk da ona kul köledir” anlayışını mahkum ediyoruz. Partiyi ısrarla bu noktaya getirmek isteyenlere karşı savaşımız kesintisizdir. **Partinin basit bir hizmet aracı olduğunu, esas olanın ise halkta sağlanan özgürlük düzeyi olduğunu iyi biliyoruz ve bu konuda çok dikkatliyiz.** Partinin halktan kopuk, kendi başına bir çıkar aygıtı olmasına fırsat

tanımıyoruz. Reel sosyalizmin içine düştüğü sapmalara, saplantılara yer vermiyoruz. Bunun da çok iyi bilinmesi gerekir.

Bu büyük sapmaya, özellikle de kendi sorumluluğum altında asla fırsat vermeyeceğimi tekrar tekrar vurgulamak isterim. Hiç birinizin ağalık taleplerine, küçük burjuva bürokratik taleplerine yer vermeyeceğim. En büyük savaşı, sizin bu yöndeki isteklerinize, bu yönlü tehlikelerinize karşı vereceğim. Bu cephedeki savaşı bir an bile unutmadan götüreceğim.

Tehlikenin farkındayız. Sizin toplumdan aldığınız özelliklerin bu konuda çok tahrik edici olduğunu biliyorum. Serbest bırakıldığında, her an partiyi bir ağalar örgütü veya küçük burjuva, köylü kurnazları örgütü durumuna getirme tehlikesinin büyüklüğünün farkındayız, bu savaşım sürekli. Az savaş verilmedi, daha da verilecektir. Doğru kavrayalım ve ona göre doğru partileşelim. Bunun ölçütü de, dediğim gibi feodal kalınlardan olduğu kadar her türlü sömürgeci etkilerden de arınıp halk gerçekliğine bağlılığa ulaşmaktır. Parti-halk ilişkisine doğru bir çözüm getirecek ilerlemeye, bir de bu yönüyle çözümlenmeye yüksek değer biçiyoruz.

Bütün bunlar için, halk ordulaşması temeldir. **Ordulaşma başlı başına büyük bir olaydır. Ordulaşmada gerçekleşen bir partidir, bir halkın kendisidir. Bir parti ordulaştıkça partileşir, bir halk ordulaştıkça halklaşır.**

Bu, en çok bizim için geçerlidir. Dolayısıyla biz ordulaşmayı, halklaşmanın ve partileşmenin en temel odağı olarak görüyoruz. Ordulaşma uğruna geliştirilecek savaş; halklaşma savaşı, halkın özgürlük savaşıdır ve bunun parti öncülüğündeki başarısı en temel ölçülerinden birisidir. Ordulaşmaya bu nedenle büyük değer biçiyoruz. Ordulaşma sürecini bütün yönleriyle ele alıyoruz. Onu salt bir askeri aygıt olarak değil, yoğunlaşmış siyaset olarak, çelikleşmiş örgüt olarak, tutturulacak temel vuruş tarzı ve savaşçılığı olarak üzerinde kapsamlı duruyoruz. Bunu başardığımız oranda partileşmenin ve halklaşmanın zaferinin kesin olacağını söyleyebiliriz.

O halde, en temel görevimizin partinin ezici militan ve çalışanlarının böyle bir ordulaşmayı yaratmaları olduğunu vurgulayalım. Ordulaşmaya büyük bir tutkuyla sarılıyoruz, ama doğru temelde... Vuruş tarzının keskinliği esastır, ama çok kapsamlı çabalarla, özellikle siyasileşmenin öncelik taşımasıyla bu böyledir.

Bu temelde, biz genelde bütün direniş şehitlerinin, sadece PKK'nin ve Kürdistan'ın değil, başta Türkiye olmak üzere, tüm ülkelerin direniş şehitleri anısına böyle bir on yılla karşılık vermeye çalıştık. Hiç şüphesiz bu on yılda bu büyük şehitlerin anısının etkisi vardır ve belki de belirleyicidir. Daha fazlasını da yapmak isterdik, ama bilinen nedenlerle gerçekleşen budur. Bundan sonra bizi daha da iddialı kılan bu gelişmelere dayanarak, geleceği çok daha güçlü kazanmaya çalışacağız. Bu olanaklarla bundan sonrasını daha güçlü kılmak mümkündür. **Anılarından çıkartılması gereken en önemli sonuç, geçmişte düşülen zaafı, eksiklikleri tekrarlamamaktır. Böyle bir fırsat da yakalanmıştır. Bu iyi değerlendirilirse, geleceğin kazanılması daha da kesinleşir. Bu iddia büyüktür, çabası da büyük olacaktır.**

Üzerimize düşeni, gerçekten çok mütevazıca ve bir emekçinin alçakgönüllülüğüyle yerine getirmeye çalıştık. Gerekğinde büyük iddia, büyük çaba, büyük bilinç, karar büyüklüğü ve uygulama ustalığı da gösterilerek, görevlerin gerekleri yapılmaya çalışıldı. Bütün bu eleştirilere rağmen, PKK yapısında birleşenlerle, bundan sonra da yola devam etmek isteriz. Ama eleştirilerin gereklerinin yerine getirilmesinden de vazgeçmeyiz. Bunun kısa sürede olması hepimizin yararına olur, hepimizin başarı şansını artırır. Mutlaka bu temelde karşılık vermeliyiz.

Tüm dost güçlere de, PKK'yi bu temelde bir güç olarak değerlendirmeleri gerektiğini söylüyoruz. Özellikle birlikte kurtulmaya mahkum olduğumuz Türkiye halkı ve onun öncü güçleriyle birlikte, savaşımımızı bundan sonra doğru temellerde geliştirmeye de özen gösteririz. PKK pratiği kendini biraz kanıtlamıştır. Halklar için ne söylerse onu yapar. Buna Türkiye devrimciliği de, hiç olmazsa bundan sonra biraz karşılık vererek iyi bir yoldaş müttefik, olmazsa iyi bir dost müttefik olmayı bilmelidir. Her düzeyde ortaklaşa savaşım doğru bulduğumuz ve istediğimiz bir tarzdır. İnanıyoruz ki, bundan sonra Türkiye cephesinde de gelişmeler daha farklı ve istenilen doğrultuda olacaktır.

Çok yüksek değer biçtiğimiz Türkiye direniş şehitlerinin, en az kendi direniş şehitlerimiz kadar onların anısına da bağlayabileceğimiz çıkışı, bu şehitlere de vereceğimiz en büyük karşılık; PKK'yi böyle savaşan öncü güç haline getirmektir. Dolayısıyla onların da anısına verilen söze bağlı kalındığı gibi, geçerlilik de kazandırılmıştır.

Bu temelde diyoruz ki: Bütün Türkiyeli ve Kürdistanlı direniş şehitlerinin anısı ölümsüzdür. Yine 14 Temmuz direniş kararlılığı, başarıımızın temelidir. Bu temelde verdiğimiz söz, artık zaferi esas alan, ondan

başka hiçbir gidişata şans vermeyen, halkımızın da artık bu dönemde mutlaka öncülüğü doğru yaklaşımda isteyebileceği ve kabul edebileceği bir devrimciliğe yol almadır. Biz bundan sonra bu temelde yeni bir dönemeci yakalayabildiğimize eminiz.

Bu temelde de, bütün direniş şehitlerinin anısı, 14 Temmuz direniş kararlılığı zafere ulaşacaktır. Bu zaferin çalışma tarzı, bütün çalışmalarımıza yön verecek ve mutlaka başaracağız.

14 Temmuz 1992

NEWROZ ŞEHİTLERİNİN ANISI ÖZGÜR VATAN ÇAĞRISIDIR

21-28 Mart arasındaki haftayı Ulusal Kahramanlık Haftası olarak değerlendiriyoruz. Newroz şehitleri başta olmak üzere, ortaya serilen büyük kahramanlık örnekleri bizi anılarını özenle değerlendirmeye ve en önemlisi de sonuçlarını mutlaka özümsemeye mecbur bırakıyor.

Kahramanlık eylemlerinin anlamını çok kısa sürede unutan ve gereklerini yerine getirmeyenler en büyük alçaklığı yaşamaktadır. Yine gafil olan odur ki, bu çok büyük anlam ifade eden kişilikleri, kendi yaşamında bir örnek olarak değerlendirmez ve kendine çok gerekli olan gücü buradan elde edemez.

Yaşanan gerçeğe bakıyoruz; bu kadar büyük kahramanlık değerlerinin yanında bu kadar cücelik, bu kadar alçaklık, bu kadar gaflet yaşıyor; bunlar en az kahramanlık değerleri kadar kendini konuşturuyor. Bu bir çelişkidir. Kahramanlığı düşünmemek, düşünüp de gereklerini yapmamak, en temel insani değerlerden vazgeçmek demektir. Bunu lafazanlıkla geçiştirmek, bunu mutlak emir derecesinde telaki etmek ve üzerine düşeni yapmamak, kişilikçe belki de açık bir hainden ve gafilden daha tahripkar olmak demektir. Bütün çabalarımızın bir anlamı da, hemen hemen her şeyin önünde tutulması gereken bu değerleri, yaşamın tek etkili gücü haline getirmek, mümkünse onun örgütünü ve eylemini sürekli kılmaktır. Bizi en çok bağlayan değer budur.

Biz gelişme durumlarınızdan memnun değiliz, savaşın savaşçılığından memnun değiliz; bunların kendilerini biraz doğru değerlendirdikleri kanısında da değiliz. Derinleşen çocukluktur, derinleşen kendini kandırmadır. Kişiliklerinizde bir savaş ustalığı, bir örgütlenme ustalığı fazla anlam bulmuyor. Tarih bizim için şimdiye kadar hep böyle yaptı. Fakat biz bu lanetli tarihi değiştirmek istiyorduk. Ancak bu, lafla olmuyor, yaşadığınız yetersizliklerle aşılmıyor. Böylesi bir yiğitlik ve mertliği tanımıyoruz. Bunun altında, bir de bu büyük kahramanlık örneklerinin dayatıcılığı altında eziliyorum. İki yönlü baskı altındayız. Onların yaşamına anlam vermek, bir de bu düşkünlerin baskılarına dayanmak zordur.

Size göre her şey basit ele alınabilir, rahat karşılanabilir, yenilmişsin, yenmişsin; bunlar o kadar mühim olmayabilir. “Laf var, bu yeter. Gözümü kapatırım fazla duymaya gelmem, derin anlamaya ne gerek var” diyorsunuz. Bu bir tarzdır. “Günü kurtardık mı, biraz da şerefi kurtardık mı yeter, daha ne isteniliyor” deniliyor. Biz kendimizi asla bu du-

ruma düşürmeyeceğiz. Ne kadar dayatılırsa dayatılsın, kendimizi basitleştirmeyeceğiz. Bu aynı zamanda kendi payımıza bizim de bu kahramanlık değerlerine hesap vermemizdir. Başka türlü olmaz, başka türlü vicdan kaldırmaz.

Direnmenin Tek Yolu, Bir Kibrit Çöpüyle Newroz Ateşini Yakıp Kendini Feda Etmektir

Ben Mazlum Doğanların böyle bir Newroz eylemini yapmasını istemedim veya beklemiyordum. Ama baskı o kadar şiddetlenmiş, yaşam o kadar kahredici bir noktaya gelip dayanmıştı ki, direnmenin bir tek yolu veya yaşamının bir tek yolu bir kibrit çöpüyle Newroz ateşini yakıp kendini feda etmek oluyor. Hiç şüphesiz bu büyük bir zayıflığı da ifade eder. Ama kendi içinde çok büyük bir kahramanlığı da sergiler. Bu konuda zayıflıkla kahramanlığın iç içe olduğu bir dönem, bir kişilikte yaşanmamıştır. Bu durum, ulusal ve toplumsal gerçekliğin bu kadar sağırlaştırıcı ve köreltici ortamında tek başına bir kuvvet olarak direnmeyi ifade ediyor. Başka hiçbir çaresi yok, başka hiçbir imkanı yok. Sesini hiçbir yere duyuramazsın. Bugünü düşünmek, o zamanın yüreğini düşünmek çok büyük önem taşır. Biraz yürekli olmanız gerekiyor.

Şehitlerin anısıyla yaşamak ve yetişmek, bugünü asla unutmamakla, bunun da ötesinde onu bireyin bir parçası yapmakla mümkün olur. Sizler öyle misiniz? Mazlum yoldaş çok iyi biliyordu ki, yüzyılların çok vahşi ve yok edici zoru her şeyi götürecekti; bir PKK umudu var, onun ışığı var ve bu söndürülmek istenecek! O dönemin güçlükleri o kadar dayatıcıdır ki, tarihin bu tip dönemlerinde, daha çok da bizim tarihimizde yapılan ya büyük bir perişanlık içinde bu kaderdir deyip sonunu beklemek, ya da çok kötü bir teslimiyet olmuştur. Mazlum yoldaş ikisini de yapmıyor; bir direniş geleneğinin son halkasını ve noktasını teşkil eden bir eylemliliğe girişiyor. Kendi içerisinde çok zayıf da olsa, bu bir eylemliliktir. Kadere boyun eğme olmadığı gibi, teslimiyetten de asla eser yoktur.

Biz bunu anlıyoruz. Bunun bir PKK direniş geleneği olduğuna eminim. Nitekim bu kıvılcım hem zindanı, hem de ülkeyi sardı. Bu kıvılcım bugün önünde durulmaz bir savaş gerçeği olup çıkmıştır. Onun büyüklüğü buradadır. O, zindana dayatılan büyük teslimiyetin altında yatan bütün bir ulusun çok sınırlı yaşam emarelerine, aslında ulus demeye bile insanın zorlandığı bir duruma son bir sesleniş, mümkünse son bir çabayla yaşamın yolunu aydınlatmayı ifade ediyor.

Biz daha o günden, “bu eylem, ölümü kolaylaştırmıştır” demiştik. 1980’lerin başlarında böylesine bir fedakarlıkla ölüme uzanmak düşünlülemiyordu, ölmek çok zor geliyordu. Kaçış esastı, ortama teslim olma egemendi. Zindan içinde daha büyük direnme zordu. Başlangıç işte böyle yapıldı. Hatta bu eylem için “bu bir köprü oluyor; bir tarihsel imha ve teslimiyet döneminden bir tarihsel direniş dönemine büyük bir geçiş köprüsüdür” dedik. Nitekim bunun doğru bir tanım olduğı daha sonraki süreçte ortaya çıktı. Zindanda teslimiyeti yırtan direniş dalga dalga yayıldı ve bizim dağ direnişimizle birleşti. Düşmanın bütünyle kapatmak istediğı özgürlük kanallarımızla birleşti. Artık bir ulusun ölümsüzlüğü adına ne söylenebilecekse, öyle bir duruma gelindi.

O, Dağda Beliren Yaşam Umudunun Söndürölmesine Karşı Soylu Bir Çabaydı

Biz Mahsum Korkmaz (Agit) yoldaşın anısı üzerine bir şeyler söyledik ve bu direniş şahadeti için “o, dağda beliren yaşam umudunun söndürölmesine karşı soylu bir çabaydı” dedik. Gerillanın sönmesinin, bir ulusun sönmesine eşit olduğunu, Agit yoldaşın çok özverili bir kişilikle ve sonuna kadar layık bir yaşamla bu adımda ısrar ettiğini ve şahadetiyle bir dönemece damgasını vurduğunu, bundan sonrasına devam etme gücünün gösterilmesi gerektiğini, şehidin anısına mutlaka verilecek bir karşılığın olacağını, karşılık verilmezse bu işin biteceğini söyledik. Bu şahadetin böyle bir anlamı vardı. İçinde komplo olur, içinde devlet olur, içinde yetersizlik olur, içinde zayıflık olur; dönemin kendisi, düşmanın büyük gücü olur.

Tıpkı zindandaki direnişin zorluğu gibi, burada da öyle bir durumu yaşadık. Gelinecek yere kadar direnişle gelinmiş, ondan sonrası için de bir kişiden beklenen artık biraz bu kadar olabilir deniliyor. Bize büyük bir miras veya çok zorlu bir görev bırakılıyor. Bazı provakatif öğelerin, Agit yoldaşın şahadetinden rahatlık bile duyduklarını çok iyi biliyoruz. Bunlar, “siz misiniz gerillayı geliştirmek isteyen, siz misiniz bu adımla başarı sağlayacağına inanan, işte en çok güvendiğiniz kişi de vuruldu, artık bir şey yapamazsınız” diyorlardı. Düşman da böyle reklam yapıyordu. Biz o zaman da şöyle bir söz verdik; “böylesi bir şehidin anısına verilecek en anlamlı karşılık, bir yıl içinde gerilla takımlarına, hatta bölüğüne yakın bir gücü ülkemizin dağlarında hareket ettirmektir” dedik. Bunu yaparsak, anıya gereken karşılığın iyi verilmiş olacağını belirttik. Nitekim bunu gösterdik. Aradan bir yıl geçmeden, bütün yetmezliklerine rağmen, böylesi grupları dağa ulaştırabildik. Bu da düşmanın bü-

tün çabalarına rağmen, büyük umut sesinin, büyük umut kaynağının söndürülmemesi ve daha da parlatılmasıdır.

Savaş tarihimizde 1987 ve sonrası değerlendirildiğinde, bunun gerçek bir yaşamsal dönem olduğu, düşmanın korkunç baskılarına rağmen büyük bir direnme tutkusu, azmi, iradesi ve bilincinin gösterildiği görülecektir. Anıya bağlılık, anlamını bulmuştur. Gerilla kalıcılaşarak, kendi şehidine en anlamlı karşılığı vermiştir, hala gerillayı derinleştiriyoruz. Anıya bağlı kalmak bir görevdir ve gerekenler ne pahasına olursa olsun yerine getirilecektir. **Yürüyen budur; yürüyen şehittir, emreden komutadır.**

Daha sonra gelişen kiteselleşmemizin arkasından, Newroz'larda genç kızların kendilerini yakma olayları meydana geldi. Bu eylemler büyük kahramanlık eylemleridir. 1990 Newroz'unda Zekiye Alkan yoldaşın isyan ateşini bedeninde tutuşturmasıyla başlayan, 1992 Newroz'unda Rahşan Demirel yoldaşla, 1994 Newroz'unda da Ronahi ve Berivan yoldaşlarla devam eden bu gelenek, kiteselleşmeye bir çağrı oluyor. Mazlum yoldaş nasıl partiye bağlı kalıp PKK'yi yaşamamanın çağrısını yaptıysa, yine Mahsum yoldaş nasıl gerillaya bağlı kalıp onun çağrısı olduysa, bu genç kızlarımızın şahadeti de "serhıldana başlayın, bağlı kalın, ülkeye yönelin, yurtseverliğe yönelin, kiteselleşin ve bu anlamda alevi tutuşturun" çağrısıdır.

Ferhat Kurtayların da kendilerini yakma olayı var. Yine Kemal Pirlerin ölüm orucu direnişi var. Onlar "Mazlum'un görevini biz yerine getirmeliydik. Dolayısıyla ölüm orucumuz bizim özeleştirimizdir" derler. Ferhatlar da "bu eylemleri biz yapmalıydık, bizim eylemimiz de bir özeleştiridir" biçiminde açıklamada bulunurlar. Özeleştiriler daha sonraki süreçte böyle telafi edilir.

Kendini yakma, düşman çevreler veya yüzeysel bakanlar tarafından bir intihar biçiminde değerlendirilir, yazılıp-çizilir. Hayır! Böyle bir eylem kalkışan bir insanın, nereden bakılırsa bakılsın kendindeki direnme gücünü azamileştirmek ve sonsuzlaştırmak gibi bir özleminden geçtiğini biliyoruz. Genç kızlar fazla silahlı değiller. Böyle bir istekte bir örgütlendirme, bilinçlendirme ve eyleme geçme gücünde olamıyorlar. Bunun nedenleri çok çeşitlidir.

Zekiye Alkan Diyarbakır'da devrimin zayıf olduğu gerçeğini görüyor. O zamanlar Diyarbakır sağırdır, fazla heyecana gelecek durumda değildir. Bir Newroz'u kutlayacak durumda bile değildir. Bir ateş gerekiyor, bir meşale gerekiyor. Zekiye yoldaş bunu böyle yorumlayıp ken-

dini yakmayı uygun görüyor. Onun bu direnişi kiteselleşmek için olmuştur. Daha sonra vuku bulan Vedat Aydın'ın katledilmesinde, onun anlamlı bir gelişmenin ilk habercisi olduğu da anlaşılmıştır. Yüz binlerce Diyarbakırlı meydanlara taşarak kutsal bir sürece damgasını vurmuştur.

İzmir'de Rahşan Demirel'in kendini yakması vardır; o da İzmir kalesinin burçlarında bir meşaledir. Onun direnişi, metropoldeki Kürt kitesine “vatana dönün, yurtseverlikten vazgeçmeyin, dönüşünüz kesin olmalıdır” çağrısıdır. Onun eylemi kesinlikle bizim metropol kitesine yaptığımız “ülkenize bağlı kalın, devrimci savaşa bağlı kalın” çağrısının yankı bulmasıdır. Bu direniş onun meşalesi oluyor. Büyük bir kahramanlık eylemidir.

Avrupa'daki son iki kahraman genç kızımızın eylemi de aynen böyledir. Bizim Avrupa'daki kitemize yaptığımız bir çağrımız vardı, “1994 yılı ülkeye büyük yöneliş yılı olmalıdır. Düşüncede, ruhta ve fiziksel olarak adım adım dönüş yapın” dedik. Arkadaşlar bu mesajımı alıyorlar; çok planlı ve bilinçli bir biçimde onu bir eylem meşalesine dönüştürüyorlar. Nitekim bu meşale büyük bir oyunun kurbanı olan bu yurt dışındaki kitemize, halkımıza çok güçlü çıkışı yaptırabiliyor. Bin yılların bütün işgalleri ve istilalarının dağlarımızdan söküp indiremediği halkımızın, özel savaşın en kabasından en incesine kadar çeşitli oyunları dağlarımızdan indirilmesi, metropol kentlerine ve Avrupa ülkelerine savrulması durdurulmak zorundaydı. Böylesine bir savruluşu durdurmak kolay değil. Bu ancak böylesine bir meşaleyle, genç kızlarımızın kendilerini birer meşale gibi yakmasıyla belki mümkündür veya öyle oluyor. Anlamı budur.

Nereden bakılırsa bakılsın, derin bir görüşe ihtiyaç var, kendine gelmeye ihtiyaç var. Yürekler çok duyarsızlaşmış, insanlar pasifleşmiş, kendilerini çok düşürüyorlar, çok bencilleştirilmişler. Onları ancak şok edici eylemle ayağa kaldırma gereği söz konusu ve bunu yapıyorlar. Eminiz ki, bu mesaj da, bu çağrı da anlamını bulmuştur ve daha da bulacaktır.

Bazı canlar, bazı doğru fikirlere ve mesajlara kendilerini böyle katarak karşılık veriyorlarsa, bu fikirler ve açıklamalar ölümsüzdür. Görülüyor ki, her eylemin büyük bir kahramanlık değeri var; tarihsel, sosyal ve siyasal gerçeklikte bir dönüşüme yol açması durumu var. Bunun sadece bir şartı var; o da kendilerini bağlı hissedenlerin “ben de onların ardıyım, onlara bağlıyım” diyenlerin, bu dürüstlüğü göstermeleri,

kendilerini şehitlerin uğruna varlıklarını adadıkları amaca bağlı tutmaları, tutarlı ve dürüst olmalarıdır. Gerisi gelir, gerisi zafere kadar adım adım kazanılır.

Biz böyle kalmaya söz verdik. Bu büyük bir duyarlılık ve tutarlılıkla mümkündür. Bu, her şeyden önce kendisine verilen şeref sözünü ve düşünce gücünü eylem gücüne kavuşturmakla mümkündür. **Göz yaşı dökerek, bazen sahte anma havalarına girerek şehitlerin anısına karşılık verilemez.** Örgüt gücü olarak, eylem gücü olarak, bütün düşman saldırılarını boşa çıkardığında bağlının demektir. Bunun dışında bir bağlılık demagojidir veya ihanet kadar tahripkardır.

Geçen kıştan bu son günlere kadar kapsamlı bir partileşme dersiyle ve doğru örgütlenme anlayışıyla, aynı zamanda anıya bağlı olmanın doğru yolunu da gösterdik. **"PKK'lileşelim Ve Savaşı Kazanalım"** dedik. Anıya başka türlü karşılık veremezsin. Bu, parti gücü haline gelmenle mümkündür. Onu bütün yönleriyle gösterdik ve ardından doğru bir halk cepheleşmesine yaklaşalım dedik. Kitleleşme zafer için çok gereklidir. Bunun da kitleye doğru yaklaşımla, doğru kitle politikamızla, onun mutlaka yeterli örgütlenmesiyle bağlantıları vardır. Ona yüklendik. Başka çaresi yoktu.

Newroz mesajlarına ve kahramanlık şehitlerine başka türlü cevap veremezsin. Biz de bu yıla böyle bir karşılık vermek istedik. Ordu gerçekliğini ve savaşmasını bileceksin. Bunun anlayışı kadar, pratik ustalığını da kesinlikle göstereceksin. Bize çokça dayatıldığı gibi ordulaşmaya gelememeye, oldukça sudan bahanelerle adam kaybetmeye, eylemi zararlı sonuçlandırmaya hiç birimizin hakkı yoktur. Bunu yapan lafazandır bunu yapan değerlerimizin düşmanıdır. Bunun gerekçesi de olamaz. Anılara bağlılığı böyle düşüneceksin, böyle gerçekleştireceksin. Doğru ordulaşıyor musun? O zaman sözünün erisin, gerisi laftır.

Ordu gerçeğinde ucuz lafa yer yoktur. Ordu en yoğunlaşmış siyasettir, kişiliktir. Sözün eyleme en yakın biçimidir. Biz böyle değerlendirdik. Bizler bu şehitler anısına ve bütün şehitlerimizin yaşamdaki anlamına ısrarla bağlıyız. Onun ağır baskısı altındayız, ama ezilmemişiz. Yaptıklarımızı hala yeterli görmüyorum. Asıl yapmak istediklerimizi bundan sonra yapacağımıza da eminiz.

Buna dayanarak, hiç kimse bizden insaf beklemesin diyorum. Şehitlerin anısı söz konusu olduğunda, şehitlerin anısının gerekleri dışında, hiç kimse kendisine ucuz bir paye biçmesin. Biz her şeyde sıradan olabiliriz, her şeyde kendimize paye biçebiliriz, ama şehitlerin anıları söz

konusu olduğuunda akan sular durur, damarda akan kan durur. Ancak layık olduğuunda kendine paye biçebilirsin. Bu böyledir ve PKK'nin gerçeği de budur. Böyle olduğuunda anlayışla karşılarız, tutarlı kalmaya çalışırız. O çok zor koşullarda, düşünölmesi çok zor şahadetleri başka türlü karşılayamayız.

Hakilerle başlayan ve günde neredeyse birkaç şehide mal olan şimdiki sürecin şehitlerine mecburuz. Şehitlerin anılarına gereken ağırlığı vermek ve herkesi onlara bağlamak insanlık borcumuzdur, şeref ve onur sözümüzdür, yaşamımızdır, başarı ve zafer yürüyüşümüzdür. Bu açıdan partileşmek, bir öncünün zaferi için ne kadar gerekiyorsa o kadar partileşmek bu işin doğal gereğidir. Gereği kadar cepheleşmek, ordulaşmak ve savaşmak böyle bir şahadet anlayışının doğal sonucudur.

Burada kendimizi disipline edeceğiz. Burada kendimize hakim olacağız ve gerekeni yapacağız. PKK tarihi böylesine bir tarihtir. PKK komutası böyle şehitlerin komutasıdır. Bunu bilmeyen daha iyi bilmeli, gereğini yapmayan kesin olarak yapabilmelidir ki, bu tarihe layık olduğunu gösterebilsin. Biz buna göz kulak olacağız. Bizim yaptığımız bir iş de şehitlerin komutasına göz kulak olmalıdır. Ve onu bütün çalışmalarımızın başında tutuyoruz. Anlamayan anlamalıdır. Şimdiye kadar gerekenler yapılmamışsa, özeleştiri olarak bundan sonra yapılmalıdır. Böyle yapılırsa, şehitlerin anılarının ezici baskısı altında kendimizi affedebiliriz; dürüst, şerefli ve onurlu bir kişi olma payesini kendimize yakıştırabiliriz. Ben bunun dışında hiçbir yol göremiyorum. Kendim de böyle olmaya büyük özen gösteriyorum.

Onlar, Büyük İnsanlık Değerlerinin Özümsemiş İfadesiydiler

Bugün 30 Mart. Bugün bir de Kızıldere şehitlerinin yirmi ikinci yıldönümü. Böylesi anlamlı bir gün olma özelliğine sahiptir. Kızıldere şehitleri de hiç şüphesiz sıradan geçirtililecek şehitler değildir. Kızıldere direniş, her şeyden önce 12 Mart faşizmine, TC faşizmine karşı gelişen, dönemin en soylu başkaldırısıdır. Bunun için halkların umutlu, inançlı ve bilinçli kişilikleri direniyordu. Bu, teslim olmayan on yiğit devrimci önder kişiliğın başkaldırısıdır. Daha da somut olarak söylemek gerekirse, biz şehitlerin anısına bağlı olmanın gereğini daha o zaman iliklerimize kadar duyduk. Bu kadar çıkarsız, bu kadar zayıf olmalarına rağmen, dev gibi bir düzene başkaldırış ve isyan bayrağını çok büyük bir kahramanlıkla indirtmeme geleneğini o gün gördük. İdeolojik ve siyasal gerçekliği ne olursa olsun, örgüt ve eylem anlayışı ne denli ku-

surlar taşırsa taşısın, alçakça bir düzene, kendini halkların umutlarına ve kurtuluşuna amansızca dayatan bir faşizme karşı bir şeyler yapılması gerektiğine inanan ve ölümün üzerine bile bile yaman bir biçimde giden bu büyük topluluğu anmamak olmaz.

Onların üzerine on binler yürüdü ve katledildiler. Biz, büyük bildiğimiz bu insanlar neden böyle hunharca katledildi diye sarsıldık. Yaşayanlar olarak sessiz ve derinden bir söz verdik ve gerisini getirmeliyiz dedik. O ilk amatör devrimcilik günlerimizde onların katledilmesini protesto ettik. Bu, 12 Mart karanlığına karşı cesaretli bir adımdı. Tutuklandık, yatıp çıktık. Daha fazlasını yapmak istedik; Türk devrimciliğiyle yapmak istedik, olmadı, Kürdistan devrimciliğine yöneldik. Bilindiği gibi kesintisiz ve sürekli bir örgütü devreye sokmanın büyük hesabını bu günlerde kendimiz için bir numaralı görev belledik ve bunu ısrarla takip ettik. Daha bu şehitlerin anısının üzerinden bir yıl geçmeden, bir Kürdistan kurtuluş grubu olmaya karar verdik. Bu da şehitlerin anısına bağlı olmanın bir gereğiymiş, dürüst olmanın, devrimci söze bağlı olmanın bir gereğiymiş ve yapılan da buydu.

Hiç şüphesiz 12 Mart faşizmi bu direnişle yıkılmayacaktı. Ve faşizm üzerinden geçip ezecekti. Öyle de oldu. Ama bizim, çok sıradan, fakat dürüstlüğünden vazgeçmemiş bazılarının kendini anlamlı kılması gösterdi ki, başlangıç ne kadar zayıf olursa olsun, dönem ne kadar aleyhte olursa olsun, eğer kararlılık ve süreklilik varsa işin sonu mutlaka gelir. Ve bir gün, bu cellat başlarına gereken cevap verilir, çok güvendikleri orduları başlarına yıkılır, çözdürülür. İşte bugün görüyorsunuz ki, bu gerçekten mümkünmüş. Büyük bir sabırla, büyük intikam yeminiyle, onun adım adım büyük bilinci ve örgüt savaçılığıyla, uzun vadeli yaşamın savaşıyla, PKK'nin örgüt gerçeğinin ifadesiyle mümkünmüş.

Geçen yirmi iki yıl, aynı zamanda bizim hareketimizin fiili tarihidir. Bu direniş şehitlerine çok somut bağlıdır, onların sıcak direniş çağrılarından kaynaklanıyor. Şüphesiz bir de halkımızın gerçekliği vardır ve esastır. Yurtseverliğimiz vardır ve esastır. Ama bir de büyük direniş kaynağı olmasaydı, bu esaslar acaba hayat bağı bulabilir miydi? Kendi kaynaklarımızı inkar edemeyiz. Onlara sonuna kadar anlamını vermek ve gerekeni yapmak da tarihe saygılı olmanın vazgeçilmez bir gereğidir.

Bu tarihin de altında yüzyılların halk direnişçileri vardı. Bu konularda kendiliğinden bu duruma gelmedi. Vietnam Devrimi, Küba Devrimi, Latin Amerika Devrimleri, bütün Asya, Ekim Devrimi'ni incelediler.

Bunların mirasını Türkiye'ye, Kürdistan topraklarına taşırmaya çalıştılar. Onlar, bu kadar büyük insanlık değerlerinin özümsemiş ifadesiydiler. Onları böyle bir kapsamda değerlendiriyoruz. Nitekim bu aynı zamanda bizim de enternasyonalist anlayışımızın kanıtıdır. Bu mirasın bizim de mirasımız olduğunu çok iyi biliyoruz. Biz kendimizi insanlığa böyle bağladık. Bunlar Anadolu toprağında ilk defa böylesine büyük bir direnişle yankılanıyor. Biz onu alıyoruz, şimdi dalga dalga bütün ülkemize ve giderek Ortadoğu'ya yaymaya çalışıyoruz. Şehitlerin anısına bir de böyle karşılık vermek vardır.

Hiç şüphesiz Türkiye solu dediğimiz, devrimci dediğimiz kesimler, bu şehitlerin anısına karşılık vermeliydi ama veremediler. Bunlar bazı sesler çıkarmak istedilerse de, bu sesler bu direnişi karşılamak ve anlamaktan uzaktı. Bizim asıl eleştirimiz burada oldu. Layık olamıyor, gerekeni yapamıyorsunuz dedik. Ve bu eleştiri bizim eylemimiz oldu aynı zamanda. Türkiye devrimciliği kendi şehitlerine doğru sahip çıkmayı bilemediği için bu durumdadır, bir de ucuz vazgeçtiği ve unuttuğu için bu durumdadır. Bu devrimcilik, aşırı sağ karşısında bir hiçtir. Kendi hayat kaynaklarına karşı bu kadar ilgisiz kalan ve gerekeni zamanında yapamayan daha da ezilip biter. Gerçekleşen bu oluyor.

Bunlar tüm kardeşlik ve yardım çağrılarımıza rağmen, ses verecek durumda değiller. Neden? Çünkü şehitlerini böyle karşılıyorlar. Hüzün ondandır. Ama yine de bu direniş şehitlerinin anısının boşa gitmediği kesindir. Buna Deniz Gezmişlerin darağaçlarındaki büyük başkaldırısı ve teslim olmayan gür sesi de dahildir. Yine Kaypakkayaların işkencelerde ser verip sır vermeyen ve sonuna kadar direnen sesi de dahildir. Hepsine karşılık verilmiştir. Devrimci savaşımımız onların anısını mükemmel temsil ediyor.

Biz bu savaşımı bu tarzda daha da derinleştirdikçe ve eksikleri kattıkça, bu hiç şüphesiz zaferi de kesinleştirecektir.

30 Mart 1994

KAZANILMIŞ ŞEHİTLER PARTİSİNİN DOĞRU SAVAŞÇILARI OLALIM

Mayıs Şehitler Ayı'nda ve 18 Mayıs Şehitler Günü'nde tüm şehitlerimizi saygıyla anarken, bütün gücümüzle anılarının gereklerini yerine getirmesini bilmeliyiz.

Hareketimizin ilk grup aşamasında ve kendini yaşama çekerken hiç beklemediğimiz, sonuçlarını düşmanın da, bizim de kestiremediğimiz gelişmeler ortaya çıktı. Dikkatlice ele alınmasaydı, gerekleri yerine getirilmeseydi tarih bambaşka olurdu. Ve öyle inanıyoruz ki doğru ele almamızla birlikte tarihin seyrini değiştirmeye çalıştığımız, başta Haki Karer yoldaş olmak üzere ve ardı sıra gelen tüm şehitlerimizin anısına verdiğimiz doğru karşılıkla yaşam kavgamıza, onun olağanüstü özgürlük atılımlarına ve günümüzde de çok yoğunca yaşadığımız savaş gerçekliğine ulaştık. Kısım de olsa onları saygıyla anabilme ve emrettiklerinin gereklerini yerine getirebilme görevlerimize sahip çıktığımızı söyleyebiliriz.

Her zaman söylediğimiz gibi şehitler, çok zor da olsa, takibi ve gereklerinin yerine getirilmesi olağanüstü güç de istese en soylu ve gerçek yaşamı temsil eden değerler olarak değerlendirilmeye çalışılıyor ve her şey bir anlamda bu değerlere vereceğimiz karşılıkla bağlantılı oluyor. **Halen üzerinde en çok yoğunlaştığımız konu, doğru şahadete gitme konusudur. Şahadet, bir yandan en yüce mertebe olarak kendini gösterirken, diğer yandan üzerinde en çok düşünerek onda doğruyu bulma ve sembolik olarak ifade ettikleri yaşama mutlaka gerçeklik kazandırma gücü oluyor.** Bu konuda şaşmamaya ve her türlü ihanete, alçaklığa, şerefsizliğe ve onursuzluğa karşılık vermeye çalıştık. En önemlisi de düşmanın tüm imha seferlerine karşılık vermeye çalışırken, gerçekleştirmek istediğimiz ve esas itibarıyla da kendimizi borçlu hissettiğimiz bu şahadetlerin gerçeği, onların anısı ve yerine getirmemiz gereken görevler oluyor.

Bir kişi en değerli yoldaşlarına karşı bir görevi vicdanında yerine getirme gereğini duymuyorsa, o hiçbir zaman PKK'li olamaz. Yanı başındaki en değerli yoldaşlarının şahadetinden anlam çıkaramıyorsa, var olan zayıflığı ve yanlışlığını doğruya çeviremiyorsa bu kişiden korkulur. PKK hareketi gibi tamamen insanlık hareketi olarak değerlendirilebilecek bir hareketin şahadetlerine unutkanlık ve gaflet gibi çok yüzeysel değerlendirmelerle geçiştirme gibi bir küstahlığı yakıştıran kimse aşağılığın tekidir. Bu tip iflah olmaz ve buna güvenmemek gerekir. Şehide

kendisini borçlu hissetmeyen, en önemlisi de onun son nefesinde vasiyet olarak bıraktıklarını kendine esas almayan, ona hakkını vermeyen, çizgimizin bir eri ve onun yaşatan bir gücü olamaz. Hele bir önder gücü hiç mi hiç olamaz.

Bizim mücadelemiz bir anlamda şehide layık olma mücadelesidir. Bizim mücadelemiz hiç de hazırlıklı olmadığı ve güç getirmede gerçekten çok zorlandığı ilk şehitlerine karşı saygılı olmayı, onların anısına ters düşmemeyi, niçin gitmişlerse ona sadık kalmayı, boyun eğmemek kadar kolay düşmemeyi ve mutlaka yaşatmayı esas alan bir hareketin şahididir; bir hareketin, bir partinin gerçeğidir.

PKK'yi PKK yapan biraz da şehide böyle yaklaşımdır. Bu büyük bir yaklaşımdır. Diriltici, en başarılabilir denileni başaran, en inanılmazı inanılır kılan, gerçekten düşmanın da hesaplayamadığı birçok gelişmeyi bağrında taşıyan bir şehit yaklaşımıdır.

Adım gibi biliyorum ki, eğer 18 Mayıs günü Haki Karer yoldaşın şahadeti gerçekleşmemiş olsaydı, biz PKK'nin ilanını aklımıza fazla getirmezdik. Ciddi bir partiye gitme gereğini bir borç olarak gündemimize koymazdık. Kendimizi silahlı savaşıma biraz daha yaklaştırmazdık. En önemlisi de yaşamımızı ciddi, giderek daha fazla devrimin yoluna koymaya seferber etmezdik. Bu şahadet bizim karşımıza şunu çıkardı; ya düşmanın ve işbirlikçilerinin bekledikleri gibi sineceksin ve köşeye çekileceksin, ya da şehidin kanını büyük bir mesele yapacaksın; onu doğru değerlendirmek kadar, intikam yemini yapacaksın ve gerekleri neyse onu yerine getireceksin. Biz bu ikilemden sonuncusunu tercih ettik. Doğru değerlendirmeyi geliştirmek kadar, intikamını mutlaka almamız, ürkütücü bir devlet de olsa, çok aşağılık bir işbirlikçi -ki biraz öyle karşımıza çıkarıldı- birileri de olsa peşini bırakmamamız gerektiği, bu temelde yürüyüşün bizi gerçeklerimizle çok çarpıcı bir biçimde karşı karşıya getireceği, bir teorik yetersizlik varsa bunu bu yürüyüşle gidebileceğimizi, yine pratik savaş sorunlarımız varsa bu pratiği, bu savaşçı intikam pratiğini gerçekleştirmekle halledebileceğimizi görüyorduk. Veya ısrarlı takibin, bu konuda bize başarının yolunu açacağına inanıyorduk.

Bir de bu anlamda PKK tarihine anlam vermek gerekiyor. **Bence PKK tarihinin en çarpıcı anlatımı, şehitler dizisinin anlatımı biçiminde olmalıdır.** Kendi yaşamımdan ve kendi pratiğime yol açmam ve yön vermemden iyi biliyorum ki, ben şehitleri esas aldım. Tek tek ele alıp bugüne kadar getirebilirim. PKK'nin direniş çizgisi nasıl bir şehitler

çizgisidir? PKK'nin savaşçı çizgisi nasıl bir şehit-intikam çizgisidir? PKK'nin düzeltme, kendini özeleştiriyeye tabi tutma çizgisi, şahadeti düşünürken içine düşülen hata ve yetmezlikleri düzeltme çizgisidir? Bunu çok çarpıcı bir biçimde iç içe, oldukça organik bağlantılı olarak gösterebiliriz. Hele PKK günümüzdeki kitleselliğini ve on binlerce katılımını yaşarken özlü olmak kadar, özlü olmayan, sığ ve çok yüzeysel, çok tortu düzeyinde katılımları da yaşamışken, şehitler çizgisinde büyük ısrar, gerçek PKK'yi ortaya çıkaran çalışmayı kavramada büyük ısrar ve bu konuda tavizsiz davranmak, tüm gelişmelerin ve bundan sonrasının sağlam götürülmesinin özüdür.

Var mı öyle kendine güvenen bir devrimci, var mı “ben de bu işte varım” diyen birisi? En canlı yapılması gereken görevi yapabilmek, yerine getirilmesi ve başarılması gereken işi başarabilmek, parti gerçeğine böyle bir anlam verebilmek, mümkünse bunun bundan sonraki yürütücüsü olabilmek... Bunu sağlayabilen adam doğru yoldadır, gerçekten çizginin adamıdır.

Biz Şehitler Günü'nde oldukça yaşanılır, hatta başarının esasını oluşturan bu özü görebilmeliyiz. Üzerinde yoğunlaşmayı ve onu geleceğe taşımanın tüm tedbirlerini şahsımızda somutlaştırabilmeliyiz. Bu çok önemlidir. Bu, birkaç şehidi veya PKK'nin şehitler bilançosunu göz önüne getirmek değildir. Yine sadece “ne kadar değerli yoldaşımızı kaybetmişiz” diyerek üzüntümüzü ortaya koymak da değildir. Bu, şehitlerin ne kadar değer ifade ettiklerinin sığ bir kavranışı da değildir. Tamı tamına başarı için emredilen yaşama ve savaşmaya güç getirebilme sorunudur. Şimdi bunu anlayabilecek misiniz? Bu konuda bütün olumsuzluklarımızın, düzenin etkileri kadar, kendi ihanet, teslimiyet, hatta her türlü ilkel ve insanlık dışı tortularımızın hesabını yapabilecek miyiz? Bunlarla savaşımı sürdürebilecek miyiz? Buna son derece özlü ve dürüst olmak kadar, başarıyla karşılık verebilecek miyiz? Sorun işte budur.

Kendine güvenen bu soruların cevabını doğru verdi mi, aslında şehidin anısına en doğru karşılığı vermiştir. Daha da ötesi güncel gelişmeye kesin başarı temelinde bir yaklaşımı sergilemiştir. Özlü olmak, iyi niyetli ve dürüstlük kadar, çaba yeterliliği de yaşama ve savaşa gelebileceğini kanıtlamıştır. Bunu söylüyoruz, acaba buna var mısınız diyoruz? Kesin olarak söyleyeceğiniz bir dürüst söz var mı? Acaba şehitlerin huzurundan gerçekten biraz saygıya geçmeyi bilecek misiniz? Bunu özünüze yedirebilecek misiniz?

Şahadetler Kanıtlanmış Değerlerimizdir

Gerçek hiç de sandığınız gibi değildir. Yaşadığımız binlerce şahadet olayı vardır. **Onlarla aranızdaki mesafeyi çok açmışsınız, onlara çok ters düşmüşsünüz. Onlara karşı ihanet içindesiniz. Gelişemeyişinizin, duyarsızlaşmanızın veya giderek yücelmemenizin ve sahtekarlığa meyil göstermenizin altında bu gerçeklik yatar. Şehidi çok kolay unuttuyorsunuz, şehide çok kolay ters düşüyorsunuz.** Ben kendim de ür-küyorum. Bu parti neden kendi şehitlerine böyle sığ yaklaşıyor? Haydi benim bu işim var, bir insanoğlunun bağlılık düzeyi işte ancak bu kadar olabilir. Ama direkt sorumlusu olduğunuz birçok olay ve ilişki var. Biz-zat sorumlusu olduğunuz yüzlerce şahadet de var. Bunlardan hiç ders çıkarılmaması söz konusu. Dediğim gibi, biz grup döneminin ilk şehidi-nin anısına çıkardığımız dersle parti olma gereğini duyduk. Zindan şe-hitlerimizin anısından çıkardığımız dersle ne pahasına olursa olsun ülkeye yönelme gereğini duyduk. Mazlumların, Kemallerin, Hayrilerin şahadetinden, Mahsum Korkmaz yoldaşın şahadetinden gerillaya mut-laka işlerlik kazandırma dersini çıkardık, bunu görev belledik, bütün çalışmamızı buna göre ayarladık. Azmimiz ve irademizi bunun için bi-ledik, iğne ucu kadar olanağı bunun için ayaklandırdık.

Şimdi siz de kendinizi gözden geçirin. Acaba doğrudan yanı başında olduğunuz ve çok iyi gördüğünüz birçok şahadeti nasıl anlamlı hale getirdiniz? Ucuz laf olmanın ötesinde ne kadar sağlam ele aldınız? En önemlisi de çaresizce yaklaşımdan öteye varabildiniz mi? Şahadette başarının gereğini görebildiniz mi? Onu büyük mesele yaparak, kendi-nize çekidüzen verebildiniz mi? Hani lafta çok söyleniyor; saygıyla anı-yoruz deniliyor, gerçekten saygıyla anabildiniz mi? Yine “gereken ders-ler çıkarılmıştır, bu kez kolay şahadete geçit yok” veya “her şahadet bir başarı kaynağıdır” diyerek buna anlam verebildiniz mi? Güç çıkara-bildiniz mi? Bu sorular hepiniz için yakıcıdır. Hala dürüst olduğunuzu ve bazı değerlerle bağlantılı yaşadığınızı samimice söylüyorsunuz. Hatta büyümek ve yine değerlere layık olmak istediğinizi söylüyor, bunu çok kesin diyebileceğimiz bir tarzda amaç belliyorsunuz. Yorulmamışsınız, isterseniz başarabilirsiniz de.

İnsan amaç bellediğine ulaşmayı da kendisi için mesele yapmalı. İş-te her gün anlamsız bir biçimde yüklendiğiniz çelişkileriniz var, gelişme sorunlarınız var. Biraz da bu şahadet çizgisinde buna saygınız varsa, bir sözünüz ve hissetme borcunuz varsa, kişiliğiniz ve gücünüz varsa bun-ları sergileyerek karşılığını verebilmelisiniz. Sonuna kadar bilinç, sonu-

na kadar çalışma tarzına doğru yaklaşip onu savaş çizgisinde götürmelisiniz. Bunu göstermezseniz tutarlılığınızı kesin olarak kanıtlayamazsınız. Şehitler lafazanlıkla geçiştirilemez. Hele demagojiye baş vurmak en alçakça yöntemdir, bu bize yutturulamaz. Ben şehitleri ciddiye almak zorundayım. Bu insanların önemli bir kısmı son nefeslerinde benim adımları da anıyorlar. Ben ne kadar buna layığım veya layık değilim, bu tartışılabilir, ama onlar madem ki bunu söylemişler, dikkat etmeliyim. Bu vasiyet neyse, gücüm oranında yerine getirmeliyim.

Hiç kuşkusuz onlar vasiyetini bütün PKK'lilere de yapmışlardır. Ben biraz buna göz kulak olmaya çalışıyorum. Denetlerim, takip ederim. Ama söz, "bu ben harekete varım, onların yoldaşımı" diyen herkese dir. Bunu geçiştirmemek gerekir. **Her şeyle oynayın, her şeyi istediğiniz gibi yapın, ama bir şehidin anısına da gereken karşılığı verin.** Şimdi bizim ulus olarak, halk olarak, hatta insanlık olarak elimizde en dikkat edilecek, kanıtlanmış değerler olarak ele alınacak varlığımız bu şahadetlerdir. Onların büyüklükleri tartışma götürmez. Biz tartışma götürebiliriz, kendim de tartışma götürebilirim, ama bu şahadetler tartışma götürmez. Bu açıdan onlara dürüstçe bağlı kalmayı, gücünüz oranında onları yaşatmayı bilin. Onları yaşatma derken savaşı sürdürün. İşte Ferhatların "Ateşi söndürmeyin" sözüne, onların anısına en son karşılık verenler var. O alev hala sürüyor ve daha da yakıcı kılınmak isteniyor. "Daha fazla savaşın" diyen Kemal Pirler vardır. "PKK'nin savaş çizgisinin on yıl olmazsa da yirmi yıl sonra zaferi yakalayacağına inanıyoruz" diyor. Bu, savaş çizgisine çağrıdır.

Çok iyi biliyorum ki onların hemen her birinin "Bu vahşi, acımasız ve işkenceci düşmana, onun her türlü özel savaşım güçlerine vurmakta pek başarılı olamadık, intikam alamadık, ama çok azap verici bir biçimde yaşamımıza son vermekten de çekinmedik. Yaşayanların mutlaka bizden daha başarılı, daha hakim ve doğru bir biçimde savaşmalarını istiyoruz" biçiminde dile getirdikleri vasiyetleri vardır ve bu vasiyetleri anlayabilmeliyiz. Bunun için mutlaka bir şeyler yapabilmeliyiz. Çokça bilinir, bizde bir tokat yersen mutlaka karşılık vermek istersin. Bir yakının vurulursa, intikamını almak için uzun süre seferber olursun. Bunlar bir değil, bin değil, on binleri geçiyor. Bunlar öyle sıradan, herhangi bir şahadet değil, mutlak insanlık şehitleridir. İslam'ın ilk şehitleri kadar büyük, yine İsa'nın havarileri kadar değerli ve en az irili-ufaklı bütün devrim hareketlerinin ilk şehitlerinin hepsinin anlamını içeren büyüklükte şehitlerdir. Onların bu tartışma götürmez büyüklüklerini kabul

etmelisiniz. Halk olarak, parti olarak, birey olarak özümsemesini bilmelisiniz. Bunu kendinize yedirmelisiniz. Siz insanlığı başka türlü kazanamazsınız. Ulus olma, sosyalleşme ve özgürleşmenin, bu değerlerin yadsınması temelinde gerçekleşmesi mümkün değildir. Eğer yadsırsanız Yezitler olursunuz. İslam tarihini biraz bilir misiniz? O şehitlerin kanları üzerinde saltanat kuran Yezitler olabilirsiniz.

Biz bu açıdan hareketimizi saptırmak istemiyoruz. Gönlü ve gözü hala basit yaşamda olanlar Yezittir. Şehidin anlamını bir tarafa itip gözünü sözünü ona bazı maddi yaşam değerlerine çevirenler, fırsat bulmaları halinde bunların üzerinde bilmem nasıl bir yaşam sergileyecek olanlar, bunu sonuna kadar yüreğine yedirenler fırsat bulurlarsa kesinlikle birer saltanat düşkünü olurlar; ulusal ve toplumsal gerçekliğimizde bağımsızlık ele geçirilse bile onun despotik gücü olacaklar. Şahadetlerin emrettiği yolun gerçekleştirci gücü olamayacaklar. Hele şu son günlerde “parti değerleriyle oynuyor, komutanlığı bireysel tasarufu için kullanıyor, her türlü örgüt temsilciliğini kendi bireysel rahatlığı için kullanıyor; bu konuda yetkiyi çok kötüye kullanarak kendisini etkili kılmak istiyor” biçiminde eleştirdiğiniz şeyler nedir? Bu, Yezidiliğe başlamak demektir. Türk Müslümanlığı, Osmanlı Müslümanlığı gibi Müslüman olmak demektir. Veya her devrimin sağcıları var, çıkarıcıları var; onlardan yana, onlar gibi olmak demektir.

Biz günümüzde bunun kavgasını veriyoruz. PKK’yi böyle yapamazsınız diyoruz. Siz bu kavgayı bir de bu yönüyle anlamak durumundasınız. Burada o kadar saldırı altındayız ki! Biz yaşamayın demiyoruz, yürüttüğümüz savaş biraz daha onurlu ve özgür bir yaşama, layık oluncak bir yaşama sizleri ulaştırmak içindir. Maddi ve manevi açıdan yetkin bir yaşamın olabilmesi içindir. Ama bunun savaşla bağlantısını görmemek, örgüt ve eğitimle, kısaca devrimci hareketimizin gerektirdiği bütün çalışmalarla bağını görmeden kıvırtmak ve öyle yaşanabileceğini sanmak büyük bir küstahlık ve gaflettir diyorum. Hiç kimse buna ihanet edemez. Sizlere defalarca söyledim: Ben durdukça yapamazsınız.

Bunca şehidin vasiyetini görmezden gelecek kadar alçak değilim. Siz de o kadar kurnaz değilsiniz, o kadar güçlü değilsiniz. Yaramazlık yapıyorsunuz, çocukluk yapıyorsunuz, kocakarılar gibi ağlıyorsunuz. Basitsiniz. Utancımdan ötürü suratınıza bakmak bile istemiyorum. Ya da sizden çekindiğim için değil, vazgeçilemediğiniz için değil, esef ettiğim ve iğrendiğim için yaklaşıyorum. Yoksa korkunç intikamcı olabilir-

rim, kıyamet koparabilirim. Bir anlamda yaramazlıklarınızı, çocukluklarınız, küstahlığınızı ucuz atlatmak istiyoruz. Yoksa değerler uğruna nasıl kavga edileceğini bilenlerdenim. Maddi ve manevi olarak yaşamın nasıl seyrettirilmesi gerektiğini çok iyi bilirim. Ben küçük bir buğday tanesi için bile büyük savaş yürütmüşüm. PKK'nın değerlerini mi harcattıracağım? Bana mı bu yapılacak? Mümkün değil.

Ben büyük hak savaşçılığını çok erkenden başlatma gereğini duydum. Bunu en yakınlarıma karşı da sürdürdüm. **Örgüt için yürüttüğümüz kavga, bir damla şehit kanının kavgasıdır. Sen bunu kötüye kullanamazsın, sen bununla oynayamazsın. Bunlar bana vasiyettir.** Bilemediğim için değil, sizi anlayamadığım için değil, sizi çok basit gördüğüm için üzerinize gelmedim. Ahlakla oynamak mı dersiniz veya kendinize yakıştırdığınız lümpenlik mi dersiniz; bu dünyada benden daha büyüğü yapan kimse bulunmaz. Kurnazlık mı dersiniz; bu dünyada benden daha kurnazı yoktur. Yok, ben tanımıyorum. Olsalardı, beni alt ederlerdi. Akıllılık mı dersiniz, tedbir mi dersiniz, hepsi bende var. **Bizim yoldaşlara layık gördüğümüz daha çok emek, adalet, eşitlik, güzellik ve sevgi olabilir diye düşünüyoruz. Maddi ve manevi olarak sorunu böyle ele almaya yönelmelerini geliştirmek istiyoruz. Zaten şehitler de bize bu gücü veriyor. Yani köken buna bağlıdır.**

Şahadet Çizgisinin Devam Ettiricisisiniz...

Şu son yıllardaki ve hemen birçok sahadaki saptırmalara bakalım. Şehitlerin anısından hiç ders çıkarmıyor, emrettiklerini anlamak bile istemiyor. Yanlışlıkta daha da ısrar eder ve daha fazla amansız şahadetlere yol açar, böylece çok vicdansız ve sorumsuz bir birim olarak türeyip giderek partimiz içinde kontralaşır, canavarlaşır. Biz bunları sinemizde kolay tutamayız. Biz kurtlara batmış, küfe batmış, ihanete yatmış insanı kurtarmaya büyük özen gösteriyoruz. Ama hiç kimse bunu “kendimi ucuz götürürüm, kendimi kolay benimsetirim, birçok olumsuzluğum olsa da onları ince bir tarzda sürdürürüm; yine bildiğimi okurum” biçiminde yorumlamasın. Bu, durum sahiplerine giderek daha felaketli bir sonuç getirebilir. Gerçekten anlamlı bir savaşın verildiğini anlamak gerekiyor. Önderlik gerçeğinin en büyük bir savaşımı da bu temeldedir. Kendini böyle dayatmayı bir yana bırakalım, ihaneti, küfrü, küstahlığı, anlamsızlığı ve seviyesizliği böyle dayatmayı bir yana bırakalım, hakkını vermemenizi, şahadetlerden çıkarılacak sonucu tam çıkarıp gereklerini yerine getirmemenizi büyük bir savaş gerekçesi yapmışız.

Şehidin yoldaşısın, gereğini yapacaksın diyorum. Yapmazsan duramazsın, yani burada böyle yaşayamazsın. Ben namussuz bir adam değilim, vasiyetler var ve gereğini yerine getirmek zorundayım. Sen kim oluyorsun da karşıma böyle çıkıyorsun? Başarıdan haber yok, fırsat buldun mu ucuz yaşamayı kendine yedireceksin. Nasıl buna yüz getirebiliyorsun, çalışmadan ve başarmadan nasıl böyle yaşayabileceğin sevdasına kapılıyorsun? Ben hala yiyebiliyorsam, başımı bir yere soka-biliyorsam, çok iyi biliyorum ki, anıya biraz karşılık verdim, aslında fazla başarısız değilim, işte hayırlı birtakım işler yapıyorum; yediğim helal olabilir, yaşadığım helal olabilir. Kendimi böyle avutuyorum. Siz bu duyguları toptan yitirmişsiniz.

Şimdi burada açıkça ilan ediyorum ki; bu duyguyu yitirenlere ve bu parti içinde yaşanabileceğini sananlara savaş bayrağını daha da yükselterek karşılık vereceğim. Gerekirse düşmanla savaşı ikinci plana iterek ve bunlara savaşımı ön plana çıkararak cevap vereceğim. Kendi değerlerine karşı böyle yozlaşanların, onları böyle görmezden gelenlerin büyük gafletlerini ortaya koymadan ve bunu aştırmadan, çok iyi bileceğim ki yapacağım fazla hayırlı bir iş yoktur; özü gözden kaçırmışım, temeli kaybetmişim demektir. İsterse bana dünya verilsin, hiçbir anlamı yoktur. Bu kadar şahadete ihanet edenin sonu hayırlı olmaz. Dediğim gibi böyle bir olumsuzun teki olmayacağım. Parti içinde de böyle olumsuzluklara fırsat vermeyeceğim.

Şu anda en büyük tehlikelerden biri, şehidi ve şahadeti böyle anlamamak, duyarsızlık kadar onu çok istismarcı bir tarzda kullanmak, erdemliliklerini yerine getirmek şurada kalsın, bir çırpıda yutmak, bile bile bir çırpıda onun savaş gerçeğinden sapmak, demogoji ile bunu etrafa yaymaktır. Çok acıdır, ama çoğunuz bunu yaşadınız. Bir köylü hayıfçısı olarak, aile değerlerinin bir savaşçısı olarak bile acaba size gereken saygıda bulunabilir miyiz? Veya böyle saygılı biri olarak kalabiliyor musunuz? Eğer böyle bir durum yoksa, sizin üzerinizde çok düşünmek gerekecek. Sorumsuzluk ilerlemiştir, yozlaşma gelişmiştir, değerler aşınmıştır; o zaman sizi tanımak zorundayım. Bu kadar aşınmadan sonra siz hayırlı bir PKK'li olamazsınız. Tam tersine PKK yiğitliği Yezitlerle karşı karşıyadır diyeceğim; bu Yezitleri durdurmalıyız diyeceğim. Bu konuda dürüstlüğümü kanıtlamak zorundayım. Büyük şehitler var, bu şehitleri savunmak durumundayım.

Şunu normal göremiyorum; her alanda şehit kanının akmadığı bir dağ parçası kalmamış, bir köy, bir kent kalmamış ve oralarda devrim

bayrağı o anıya bağlı olarak yükseltilemiyor, bunu anlamam. Oralarda yüzlerce devrimci olduğunu söyleyecekler, yüzlerce savaşçı olduğunu söyleyecekler, ama doğru tarzi, tarihi intikamı, düşmanı hatırlamayacaklar... Bir karmaşa var, bağıllıkta bir zayıflık ve saptırma var. Bu konuda ilk yapılması gereken iş; gafletiniz varsa onu aşmak, duyarsızlığınız varsa gidermek ve bu değerlerin mutlaka bağı bir sözcüsü olabilmektir. Yapılacak ilk iş budur. Şimdi bu gücü gösterecek misiniz diye soruyorum? Bu dürüstlüğünüz, bu kendinize çok yakıştırdığınız PKK'lilik, bilmem şu değerlere bağıllık gerçek bir anlama kavuşacak mı? Bunun sözünü verebilecek misiniz?

Doğru bir sözünüz olacak, yeterli bir sözünüz olacak, kendinize yedirdiğiniz ve adınız gibi bellediğiniz bir sözünüz olacak. Ben mutlaka olmalı diyorum; olursa PKK'lisiniz, olursa şehitlerin ve şahadet çizgisinin devam ettiricisisiniz. Onları anmaya hakkınız var ve bu temelde başarılı olmanız mümkündür.

Dediğim gibi ben PKK tarihini, şehitler zinciri biçiminde anlatarak kavratmayı çok istedim ve zaman zaman da temel dönemeçler itibarıyla anlattım. Şahadetlerin, ufku nasıl açtığını ve bir PKK'linin bunda yer alışının nasıl olduğunu da göstermeye çalıştım. Ama sizler de hala bu zincirin orta halkalarını ekleyebilirsiniz. Her alanın, tüm ülke genelinin bütün görevlerinin şehitlik halkalarını birbirine ekleyebilirsiniz. Bu bir borçtur. Ben hepsinin adı neden aklımda değil diye kendime esef ediyorum. Hepsinin anısına verilmesi gereken karşılığı neden vermedim diyorum. Ama genelde hep şunu kanıtlamaya çalıştım; şehit kanının döküldüğü her yerde bir militan bırakabilmek, kanı boşa aktırdirecek bir durumu düşmana sunmamak. Ne kadar şahadet yaşanmışsa, onların anısının amansız bir takipçisi olduğumu gösterdim. Biz bunu biraz gösterdik diye teselli buluyoruz. Ama yetersiz. Çünkü oralarda öyle pek yamanca savaşmıyorlar. Dolayısıyla anılarına biraz daha yetkin karşılık vermek gerekir diyorum. Bütün o sahalarda savaşı kızgınlaştırmak, şahadetin boşuna olmadığını ve şehitlerin intikamının alınacağını, emrettiklerinin gereğinin yerine getirileceğini gösterebilmek gerekir. Yaptığım bütün taktik arayışlar, bütün güne yüklenimlerim bu ahdime bağı olmanın gereğidir. Ben de bu anılara karşılık vermek istiyorum. Bunun ancak böyle olacağına inanıyorum. Kendimi kandırmak istemiyorum.

Hatta içinden çıktığımız Türkiye devrimci gençliğinin şahadetlerine de karşılık vermek istedim. İlk çıkışımızı vurgularken, onların da yaşa-

dıkları çarpıcı şahadetler vardır. Mahir Çayanların, Deniz Geçmişlerin, İbrahim Kaypakkayaların şahadetleri vardır. Onlar da ağırlıklı olarak parti şehitleridir. Hareketimiz biraz onların da anısına bağlı olmanın adıdır. Bunlar gençlik dönemimizin şahadetleridir. Tarihimizi onlardan yana yaptık ve layık olmaya çalıştık. Tarihimize baktıkça, sosyalizme baktıkça, sosyalizm şehitlerine daha da fazla değer vermeye çalıştık. Yurtseverlik değerlerimizin, şehitlerimizin anılarına biraz karşılık vermek istedik. Unutturulmak istendiler, küfrettirilmek istendiler, doğru temsilimizle buna fırsat vermemeye; onları unutturmak ve başka türlü göstermek isteyenlere karşı savaşı bir güç olarak, insanlığı böyle algılayan, insanın özgürleşme, adalet ve eşitlik çizgisine karşılık veren biri olarak kendimizde tutarlı olmaya ve kendimizi bu temelde yürütmeye çalıştık. Kişilik dediğimiz olay böyle belirlenebilir. Ayakta kalabiliriz dedik ve hala örgüt gücümüzle bunu göstermeye çalışıyoruz.

Bugün şahadeti böyle anarken, tesadüf müdür veya doğal bir sürecin sonucu mudur, Haki Karer yoldaşın şahadetinin arkasındaki işbirlikçi ve düpedüz özel savaşın emrine girmiş -adı sözüm ona Sterka Sor, ajan-provokatör bir oluşum bu şahadete yol açmıştır- gücü anlamaya çalıştık. Bunlar kimdir dedik ve üzerine gittik. Karşımıza çıkan; Kürdistan'ın en eski ihanet tarihinin günümüzün özel savaş yürütücüleriyle geliştirdiği kirli ilişkilerin bir sonucuymuş; bunu gördük. Hem de adına "Sterka Sor" diyecek, bilmem "ulusal kurtuluşçuluk" diyecek, bilmem KDP diyecek! Çoktan düşmanın hizmetine girmiş, birçok yurtseveri de gafilce kullanan, hatta üzerimize saldırtan bir özel savaş şebekesiyle karşı karşıya kaldığımızı gördük.

Haki yoldaşın katledilişinde, bir savaşla karşı karşıya kaldığımızı hemen fark ettik. Sanki üzerimize gök yıkıldı. Bu, yer yarıldı da ölümlerden ölüm beğen biçiminde bir cinayetti. Düşmanın planını kesin olarak bir özel savaş yönlendiriyor. Hareketimiz o gün bitebilirdi. Biraz sorumluluk duymasak ve ne pahasına olursa olsun anıyı kurtarma gereğini bir tarafa itip basit bir intikamcılıkla yetinseydik, o günün öfkesi içinde yığılıp kalsaydık, sinerek bir köşeye çekilseydik, PKK hareketi doğmadan ölecekti. Bunun emareleri çoktu. Nitekim bugün de böylesine yarım, ortayolcu PKK'lilikle, öfkeye kapılıp kendini bitirten PKK'cilik bela halinde -bir sağ ve bir de "sol" bela halinde- yakamızı bırakmıyor. Haki yoldaşın şahadetinde böyle ikili bir durum doğdu. Hemen öfkeye kapılıp intikam alma, bu sol intiharvari yaklaşım ve sonu bitiş oluyor. Sinip geriye çekilme ve anılarına böyle gizli, sözüm ona içinden bağlı

kalma, bu da sağ-pasifist anlayış oluyor. O gün bugündür bu iki eğilim bizim planımıza, örgütümüzün mücadele çizgisine, doğru savaşta başarıma taktiğimize musallat olup başarının yolunu kesmek istiyor. Bunlarla biraz şiddetli bir mücadele yürüttük.

Doğru savaşacaksınız. Ne sinme, ne de intihara gitme; sabırlı, inatçı ve planlı bir karşı koyma ile, çok duyarlı olmak kadar, çok uygun taktiklerle onu hayata geçirmesini bilerek bu savaş geliştireceğiz. Giderrek ajan ilişkiler, kişi ve kurumlara karşı yönelimi gerçekleştirdik. Jandarmadır, polistir dedik, bugün arkasında tüm dünyanın olduğu bir ordudur dedik, böylece kendi anlayışımızın sistemli ve planlı savaşını buraya kadar getirdik.

Bu plan, o zaman Kürt ve Kürdistan gerçeğinin kendini hiç de fazla hissettirmedeği, Antep'in bir gecekondu semtinde geliştirilip hayata geçirildiği bir dönemde yapıldı. O zaman bir militanımıza karşı yürütülen bu plan, şimdi tüm bir ulusa, bir halka ve bütün PKK gerillasına karşı geliştirilmek isteniyor. Plan sinsi bir plan, Mayıs'ın ilk günlerinde muğlak bir adım attılar. Güney Kürdistan'a yönelme adımı dediler. Şimdi anlaşılıyor ki, bu adım aslında bizim 1977 Mayıs'ında Kürdistan geneline yaptığımız bir seferimizin böyle bir cinayetle noktalanmasının daha genelleştirilmiş ve yoğunlaştırılmış bir biçimi oluyor. Çok iyi hatırlıyorum, biz iki aylık bir Kürdistan seferi yaptık. Çok donanımsız, doğru dürüst kendini gizlemekten yoksun, kendisini zor bela şuraya atacak ve birkaç toplantı yapabilecek bir seferdi bu. Ve karşılığı da Haki yoldaşın şahadeti oldu. O günden bugüne yüklendik, Kürdistan'ın hemen her tarafına gerillayı çıkardık, yurtseverlik hareketini çıkardık. Bunu Kürdistan'ın bütün parçalarına yaydık.

Düşman da boş durmuyor. Boş durmadığını nasıl ortaya koyuyor? Bütün gelişme ve yayılma alanlarımıza bir karşı planla cevap veriyor. Ve en önemlisi de gerçekten Kürt ihanetinin en doğru ifadesi olarak, günümüzde bunun en çarpıcı geliştirici gücü olarak, bunun en etkili ifadesi olarak -adına ister KDP densin, ister KDP adına veya onun içinden bir aile, Barzani ailesi densin, bunlar o kadar mühim değildir- bir anlayışın şu veya bu kişide ve partide somutlaşmasının, bin yıllık ihanet ve işbirlikçilik tarihinin böyle somutlaştırılıp karşıya diktirilmesinin ne anlama geldiğini ve düşmanın bunlarla nasıl üzerimize yürüdüğünü çok çarpıcı bir biçimde gördük. Maalesef sadece böyle görmekle kalmadık, daha o dönemde yaşanan gafletin bir benzerini hala görmeye devam ediyoruz. Planın böyle olduğu rahatlıkla anlaşılabilir. Tıpkı

1977’lerdeki gibi imha edici bir yaklaşım olduğu kesin. Ben o günü çok iyi hatırlıyorum. Bu plan, yer yarılsın, gök üzerine çöksün ve bitsin planıdır.

Dediğim gibi, biz bunun tam başarıya gitmemesinin hikayesini şahadetler çizgisine bağlılık biçiminde gösterdik. Büyük bir olasılıkla düşman şimdi son bir hamleyle, denilebilir ki iç ve dış dayanaklarını ve en gelişmiş özel savaş tecrübesini de son bir hamleyle planlayarak sonuca gitmek istiyor. Daha dün düşman Genelkurmayı “Üç dört ay ömürleri kaldı” diyordu. Şırnak’a geldi, gelirken de komutunu verdi; “Daha denemediğimiz silahlarımız var” dedi. Herhalde kimyasal silahları kastediyordu, “Gerekirse onları da kullanınız” diyordu. Tehdit! San ki kullanmadığı başka bir şey kalmış gibi. Fakat çok sıkışmış. Mutlak çılgınca uygulanması gereken bir imha seferini, -ki bu bin yıldır yürütölüyor- onun son birkaç ayını da böylece kendine göre sözde atalarına yaraşır bir biçimde, yine sözde başarmak istiyor. Tam bir barbar!

İnsanlık ailesiyle hiçbir ilişkisi olmayan, politikayı insan imhasının temel aracı olarak gören, bütün iç ve dış ittifakları halkların soykırımından ibaret olarak değerlendiren, en talancı bir sömürüyü bir ekonomik yaşam biçimi olarak belirleyen, hiçbir insani değer tanımamayı yiğitlik belleyen bir tarzın en son sahipleri olarak, bizim gibi gerçekten bir insanlık hareketini, bir onur hareketini, son nefesle de olsa düşmüş ve zayıf insanı ayağa kaldırma hareketini böyle çok dengesiz koşullarda imha etmek istiyor. Böylesine bir insanlık katliamcısı ve suçlusu olarak kendisine karşı bir insanlığın hesap sorucusu biçiminde ortaya çıkan hareketimizden duyduğu derin korkuyla, karşı bir saldırgan tutum içinde sonuca gitmek istiyor.

Şimdi düşmanın bu niteliğini anlamak gerekir. Siz Haki Karer yoldaşın şahadetini hiç anlayamadınız. Ondaki sonraki bütün şahadetleri de anlayamazsınız. Ama bugün yaşamak isteyen sizlersiniz, “devrimciyiz, hazırlanıyoruz” deyip de yarın öbür gün savaş alanlarına gideceksiniz. Hiç olmazsa şimdi anlayın. Kendinize biraz saygınız olsun. Bunun olabilmesi için düşmanı tanımayı bilmek gerekir. Onun bütün planlarından haberdar olmak gerekir. Bunlar işin alfabesidir ve yetmez. Senin kendi karşı planlarını ortaya çıkarman gerekiyor. Bu da yetmiyor. Savaş günlük vuruşma sanatıdır. Savaşmanın an be an nasıl verilmesi gerektiğini bilmen, hem planını yapman hem de uygulamasını başarman gerekiyor. Sen bu plandan başka türlü kurtulamazsın. Bu plan senin için yaşamayı değil, teslim olmayı bile ön görmüyor.

Son açıklamalarda, teslim olabilirler deniliyor. Onların teslim olmaksızın anladıkları, ölümden daha beter bir yaşamadır. Şimdi kendinize saygının bir gereği olarak anlayabilmelisiniz. Yaşamak mı istiyorsunuz, gerçekten biraz dürüstçe ve özgürce mi durmak istiyorsunuz? O zaman bir gerçeği anlayacaksınız. Bugün düşman gerçeğini anlamadan yarın, öbür gün başınıza nelerin gelebileceğini kestirmeden, nasıl “PKK çizgisindeyiz savaşıyoruz” diyebilirsiniz? Bugüne kadar sergilediğiniz ve içinde her türlü gafletin, hafifliğin, yüzeyselliğin olduğu ve başarısızlık için her şeyin adeta mevcut bulunduğu bir yaşamla nasıl bu düşmanın üzerine gidebilirsiniz? Bu düşmanın üzerine böyle bir tarzda gitmek büyük saygısızlık ve gaflet olmayacak mı? Bu da sonuçta belli bir kaybetme değil midir? Bunu kendine böyle yedirenin insanlığından kuşku duyulmaz mı? Böyle biri, bu büyük savaşta militan ve komutan olmayı bir yana bırakın, sıradan bir sempatizan olabilir mi?

O halde hiç olmazsa şahadetlerin anısına vereceğiniz bir karşılık olsun. En önemlisi de yaşamınıza duyduğunuz saygının bir gereği olarak bu düşmanla doğru karşılaşmasını bilmelisiniz. Kendi payıma söyleyeyim, ben bugün de aynı duyarlılıkla düşmanın o sinsi planlarını her an kestirmeye, kendi örgütlü gücümle, azmimle, irade ve kararlılığımla karşı koymaya çalışıyorum. Ha on sekiz yıl önce, ha şimdi, benim yaklaşımım hiç değişmemiştir. İlk başladığım andaki tempom ve tarzım ne idiyse şimdi de odur. Yaşamımı bir iki sözcüğe ve amaca adanmışsam, o ilk günkü ciddiyeti ve her şeyi buna bağlama tarzımı sürdürüyorum. Amacı ikinci plana atmamışım. Amaç üzerinde yoğunlaşmamaymış! Siz hala kendinize bunu söylüyorsunuz. Ben ilk anda bunları sorun olmaksızın çıkardım. Amaç esastır, yoğunlaşma sonuna kadardır, bunun dışındaki her şey talidir ve buna bağlanır. İşte o günden beri bu temel özelliklerimle amaca bağlıyım. Bir yoğunlaşma sorunum yok, ardı ardına cevap vermeme durumum yok ve yenilmemişim, ayaktaayım.

Bu sizin için de gerekli. Lafazanlığı bırakın, kendinizi aldatmayı bırakın, bizim savaş gerçeğimize, hiç olmazsa şimdi saygılı olun, bundan sonra sözünüz olsun. Yoksa yaşamınız gider. Ben sizin kolay ölmenizi istemiyorum. Bütün bu yaramazlıklarınıza ve yetmezliklerinize rağmen, yine de yaşamaya hakkınız olduğuna ve bunun kazanılabileceğine inanıyorum. Kendime tanımadığım savaşım olanaklarını size sunuyorum. Bin defa şükretseniz de karşılığını veremeyeceğiniz değerleri hiçbir şey istemeden ve karşılık beklemeden size sunuyorum. Bunu gerçekten de iki gün sonra başıma felaket getiresiniz diye değil, yaşa-

maya duyduğum saygıdan yapıyorum. Silah ve örgütlü savaşım gücü sağda-solda çarçur edilsin diye vermiyorum. Onları nasıl koruduğumu biliyorsunuz. **Kendimizi nasıl yetiştirdiğimizi biliyorsunuz, “bu can benimdir, istediğim gibi kullanırım” demeye de hakkınız yok. Bu can bin defa borçludur; önce borcunu ödesin, ondan sonra ölsün.**

Mehmet Hayri Durmuş yoldaşın sözünü unutamayız. “Mezar taşıma borçluyum diye yazılsın” derken, bunu sadece kendisi için söylemiyordu. O yine bir şeyler vermişti. O an için hem de büyük vermişti. Sizler sadece yemişsiniz; vermekten değil, her gün yemekten bahsediyorsunuz. **Dolayısıyla halkın hamalıyız ve borç denilen kavrama açıklık getirmek kadar, verme gücünü de gösterebilmeliyiz. Bunlar doğru örgütsel yaklaşımlardır. Örgütsel yetmezlik bir borçluluk oluyor, gizlilik bir borçluluk oluyor, aslında savaşın bütün hususları doğrudan birer borçtur. “Ben bütün bunları götüremediğim için suçluyum” diyor. Bize vasiyet bırakıyor, “Hiç olmazsa bunu siz ödeyin” diyor.**

Şimdi yine anlayamadığınızı söyleyemezsiniz. Anlamadım deseniz de her gün başınıza bela kesilirim. Bir değerler sistemi olduğumuza, bir şeyler yapmamız gerektiğine inanacağız. Bunu lafazanlıkla geçiştiremeyiz. Savaş gerçekliğiyle alay edercesine, kendi canıyla bile alay edercesine yaklaşarak karşılık veremeyiz. Bu, ajanlık olur. Objektif ajanlık çok kötüdür. Siz onunla kendinizi dayatamaz ve yürütemezsiniz. Yani bu savaşa varım diyorsanız, yanlış ve başarısız yaşamı, onun savaşa yansıtılmasını dayatamazsınız.

Başarmalıyız diyoruz, bunun dışında da yaşamın olabileceğine inanmıyoruz. Bunun olanaklarıyla her zamankinden daha fazla karşılaşıyorsunuz. Kesinlikle bunları doğru ele alacak ve hakkını vermesini bileceksiniz. **Bu Şehitler Ayı ve Şehitler Günü’nde, bu biçimiyle kazanılmış şehitler partisinin doğru bir savaşçısı olmaya büyük özen göstereceksiniz. Gerekirse kendinizi düzelterek bu partinin yetkin bir savaşçısı olma sözüne işlerlik ve başarı şansı kazandıracaksınız.** Bunun dışında hiçbir yaşam belirtisine fırsat vermeyeceksiniz. O zaman olası tüm engellemeleri rahatlıkla yerinde yaklaşımlarla aşabileceksiniz. **“Benim yolum sürekli başarının yoludur, şehitlerin yoludur ve bu yol da zaferin yoludur”** diyecek ve mutlaka başaracaksınız.

PKK Genel Sekreterliği-Mayıs 1991

ŞEHİTLER HAFTASINDA SÖYLENEBİLECEK EN TEMEL SÖZ, KOLAY ÖLMİYİ ARTIK KABUL ETMEMEKTİR

Ağit (Mahsum Korkmaz) arkadaşımızın şahadetinin onuncu yılına girilmesi vesilesiyle, bir kez daha Mart ayını ve onun 21-28 Mart Kahramanlık Haftası'nı da doğru devrimci tanımla anıyoruz.

Kahramanlık tanımı PKK edebiyatında yeterince yapılmıştır, yine şehitlik tanımı büyük bir açıklıkla yapılmıştır. Bunları tekrarlamayacağız. PKK'nin büyük çıkışı, bu anlatımlar ve tanım gereği kahramancadır. Nitekim çok sayıda kahramanın çıkışı da bunun açık bir ispatıdır.

PKK'den esinlenmiş sıradan bir insan bile bir çırpıda kahraman olabiliyorsa bunun nedeni, PKK özünün kahramanca bir temelde başlatılmış olmasındandır. **Eylemin kendisi başlarken kahramancadır, sonuca giderken de kahramancadır, şahadete giderken de tamı tamına kahramancadır.** Binlerce örnek bunun böyle olduğunu dosta-düşmana göstermiştir. Böyle olmak zorundaydı da. Kahramanca tarzın dışında hiçbir tarz, ne PKK'nin tarzı olabilir ne de gelişmeye yol açabilirdi.

Tarihi ve toplumsal açıdan da bunu biz kanıtlayabiliriz. Halk gerçekliğimiz ister tarihsel, ister güncel özellikleri itibariyle değerlendirilsin, ona verilecek kurtuluş yolu ancak kahramanca kurtuluş yolu olabilirdi. Çünkü tarihinde ve güncelliğinde bu kadar düşkünlüğün, alçaklığın, utanılası durumların yaşandığı bir yaşama yol açan kişilikler var ki, onlara karşı savaşım, olsa olsa bu denli yücelerde, amansızlıklarda seyreder. Bunun adı da kahramanlık tarzının tutturulmasıdır. Sonuca gidebilir olan da budur. Bunu ben icat etmiyorum, tarihi diyalektik, bizim yaşam diyalektiğimiz eğer devrimle tamamlanmak isteniliyorsa, böyle olması gerektiğinden ötürüdür. Kahramanca başlayıp kahramanca götürmek objektif gerekliliktir.

Demek ki sıradan, tekdüze, yüzeysel bir tarz, PKK tarzı olamaz. Bu, ancak diğer örgütlerin tarzı olabilir ve onda da başarı yoktur. Bu yaklaşımın şu hayati değeri vardır: Başarılı olmak istiyorsanız, bu partiye katılımı, onun içindeki savaşımı kahramanca yapmalısınız. Onun dışındaki katılımlar gerçeğin ifadesi olamaz. Diğer örgütler gibi olursunuz. Nitekim tasfiyeciler, provakatörler, hizipçiler, sınıf etkileri, içindeki objektif ajanlar nedir? PKK'nin ana esprisine, ana özelliklerine uygun olmayan her durumdur.

Şehitlerimizi birer kahraman olarak anarken, nedir en başta anlaşılmaması gereken? Yaşamlarını partimizin bu kahramanca özelliklerine uygun noktalandıkları için, bu gücü gösterdikleri için gerçek PKK'lilerdir, gerçek kahramanlardır. Bu anlamda ölmeyi bilmek de bir kahraman olarak değerlendirilebilir. Ama diğer bir şey daha hemen söylenebilir ki, her ölüm, özellikle vakitsiz ve yerinde olmayan ölüm, bir kusurun sonucudur. İster o şahadetin sahibinden kaynaklansın, ister onun dışındakilerden kaynaklansın, bir eksikliği, bir yanlışlığı bünyesinde barındırır. Bir büyüklük kadar, bir borçluluğu da ifade eder.

Bunun en veciz ifadesini, gerçekten büyük şehitlerin en belli başlılarından olan Mehmet Hayri Durmuş arkadaşımızın ifadesinde görüyoruz. Kendi şahadetinde borçlu kaldığını, yine kendi eyleminde büyük eksiklikler içinde kaldığını ve bunun acısıyla şahadete gittiğini söylemesi, tamı tamına dile getirmek istediklerimizi ifade ediyor. Şahadeti büyüklüktür ama borçlu ve eksik olmuştur. Vasiyetinin de gereği; borçlu ve eksik olmaktan kurtulma emridir. Bu neyle sağlanır? PKK'nin doğru savaş tarzına ulaşmakla kurtulunur. Demek ki, şehitlerin anısından çıkarabileceğimiz en temel ders, gerektiğinde ve ölüm kendini çok kötü dayattığında veya düşman sahte bir yaşamla ucuz bir kurtuluş yolu dayattığında, ihanete kadar gidecek bir yaşam yolu olduğunda başka çaremiz kalmamışsa; Tıpkı Mazlum'da olduğu gibi, Kemal Pir'de olduğu gibi, Hayri'de olduğu gibi, o noktada ölümü tercih etmektir. Ölüm, burada artık yaşamın tek şerefli sonudur. Başka hiçbir şey şerefli değildir. Bu noktada ölüm kabul edilebilir, ama gerçekten bu noktada kabul edilebilir.

Bu yoldaşlarımızın ölümü kabul ettikleri nokta, teslimiyet dışında hiçbir yaşam yolunun kalmadığı noktadır. Hiç kimse başka tür bir şahadet tanımlaması yapmasın, bir ölüm tanımlaması yapmasın. Ölüm ne zaman kabul edilebilir? Başka yapacağın hiç bir şey olmadığı zaman. Bu, bir ölümüne saldırı eylemidir. Dört taraftan kuşatılmışsın, teslim olmantansa bunu tercih ediyorsun. Hatta bir şey daha söylenebilir ki, bir umut olarak zindanda da direnme mümkündür, ama bu herkesin kendi keyfine göre seçebileceği bir seçenek değildir, koşullar gereğidir. Birilerinizin esir de alınsa, davayı temsil etme gücü vardır. Ama birilerinin burada olanağı yoktur veya kesinlikle ortam bunun böyle olmadığını gösteriyorsa, ki bu şahadetlerde böyledir, teslim olmanın içinde davayı iğne ucu kadar bile savunma imkanı yoktur. Aşağılıkça bir gün uzatma vardır ve sonuç yine ölümdür. Kısaca, ölüm tercihinin, şahadet tercihinin

yaparken, bu yoldaşlarımız son derece gerçekçidirler. Dolayısıyla Mazlumunki bir intihar eylemi değildir, diğer büyük ölüm oruçları intihar eylemi değildir; yaşamın en şereflice eylemidir. PKK’de şahadeti böyle değerlendirmek önemlidir.

Tekrar vurguluyorum, dağlarda, kitle içinde, birçok çalışma alanında yaşamın sınırlı bir olanağı varsa önemli gelişme imkanlarını bulursunuz. Tekrar vurgulayayım, Mazlum bir kibrit çöpüyle Newroz’u kutlamaya çalışıyor. Nedir bu? İğne ucu kadar bir fırsatla bir eylemi yapmaktır. Başka türlü hiçbir eylem imkanı yoktur. Ölüm orucu ne demektir? Başka tür hiçbir biçimde eylem imkanı yoktur, canını çıra gibi eritmedir. Ama etrafında silahlar dolu, militanlar dolu, kitle dolu, dağlar geniş, eğer sen sonuna kadar direnemiyorsan, çok ucuz bir ölüme geçit veriyorsan, büyük zarar veriyorsun demektir. Ölümün büyük borçlusu, hem de hiç yerinde olmadığı halde büyük eksikliği içinde gidiyorsun demektir. Bu anlayışın sahibi kimse, kesinlikle bu büyük şehitlerin anısına bağlı davranmadığını bilmek zorundadır. Çünkü onlar bir defa şehit oldular ki, diğerlerine ders olsunlar. Hayri’nin veciz sözünden başka ne sonuç çıkarılabilir? Tekrar söylüyorum, onlar Amed zindanının en kahredici sürecini yaşıyorlardı, onlar için iğne ucu kadar bile başka savaş imkanı yoktu. Olsaydı herhalde başka türlü değerlendirmeyi bilirlerdi. Ama sizin elinizde o kadar savaşım imkanları olacak, değerlendirmeye bile gelmeyeceksiniz, ondan sonra da şehitlerin yolunda yürüyoruz diye kendinizi kandıracaksınız ki, bu olamaz!

Şehitleri doğru anmak gerekir. Doğru anmanın da doğru tanımlanması böyledir. Bu konuda da şehitlere saygınızı doğru belirleyin. Özellikle ağır borçlarla gidilen şahadetlere son vermeliyiz. Çoğunuz gencecikken, doğru dürüst hiçbir borç ödmeden, hatta kendinize gereken saygınlığı vermeden gidiyorsunuz. Bu şahadet kabul edilmemelidir. Bu şahadete artık biz “dur” diyoruz. Kabul edilebilir şahadetlerin sınırlarını çok çok aşıyorsunuz. Bu önlenemez mi? Kahraman adımlara sahip olmakla bunu önleyebilirsiniz. Zaten onu da yoğunca işliyoruz. Kahramanca adımların nasıl bir tanımla, nasıl bir adımla, nasıl bir çabayla, nasıl bir ifadeyle, nasıl bir örgüt anlayışıyla, nasıl bir eylem ve savaş anlayışıyla, yine sorumluluk anlayışıyla götürülmesi gerektiğini açıyoruz. Ucuz ölmemenin, borçlu ölmemenin yolu budur.

Çoğunuz için kahramanlığa ulaşmak mümkündür. Amansız bir zindan kuşatmasında değilsiniz, imkansızlıklar içinde değilsiniz, elinizde iyi savaşım araçları var, gençsiniz, iyi özgürlük silahları veriliyor, niye

kullanmayı bilmiyorsunuz? **Bilmeden düşürülürseniz, siz büyük şahadetlerin anısına gereken cevabı veremediniz demektir. İşte bu şehitler haftasında söylenebilecek en temel söz, vereceğiniz en iyi karşılık, bu noktada kolay ölmeyi artık kabul etmemektir. Nedenleri ne olursa olsun, kim olursa olsun, nereden gelirse gelsin “dur” diyebilmek son derece mümkündür. Artık ölmesi gereken varsa, o da düşmandır, onun her türlü direkt, dolaylı varlık nedenleridir. Biz ölmesi gerekenler değiliz, biz artık yaşama noktasına gelip dayandık.**

En tarihi süreçlerin kahramanca şahadetleri bizde yaşanmıştır. Grup döneminde bir şahadet olacaktı ve zorunluydu; Haki arkadaşın şahadetiydi. Zindan süreçlerinde büyük bir şahadet yaşanacaktı, bundan da kaçınılmazdı; Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin şahadetleriydi. Gerilla süreçlerinin de bazı şahadetleri kaçınılmazdı; Agitlerdi. Ama birçok şahadetin de yerinde ve zamanında olmadığını, kaçınılmaz olmadığını biliyoruz. Bunu da yanı başında yaşayanlar görmelidirler. Bunun önüne geçmeyi, şehitlere bağlı olmanın en temel gereği olduğunu bir an bile olsa göz ardı etmemeliler.

Şahadetlere saygılı olmayı bilmek gerekir. Ama öyle lafla değil, görüntüde değil, özellikle bu temelde bağlı olmayı bilmek en doğrusudur. Gerekli olan budur. **Kim ki şahadetlerin anısının üzerine daha fazla ölüme koşuyorsa, bilin ki o en büyük tersliği, zararı verdiriyor demektir. Bugün şehitlerin anısına en iyi sahip olmanın yolu, onların borçlu ve eksik olan yönlerini tamamlamaktır. Şehitler de kesinlikle son nefesinde bunu vasiyet ederler. O halde, nedir bu düz yolda ölüme koşma, nedir bu kadar tedbirsiz, bu kadar tehlikelere açıklık, imkan-olanağı değerlendirmemek, kahramanca savaştırmamak? Bu, şehitlerin anısına ters düşmeyi ifade eder.**

Yıllardır bu konuda da doğru bir şahadet tanımını vermeye çalışıyoruz. Şehitler çiğnenmemesi gereken en yüce değerlerdir. Onların vasiyetlerinin her şeyden önce esas alınması gerekir. Ben de şehitlerin anısına bağlı olmaya çalıştım. Haki Karer’in anısına bağlı olmayı, bu hareketi partileştirmekle yerine getirdim. Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin anısına bağlı olmayı, bu partiyi hem yaşatmak, hem ülkeye taşırmakta gördüm. Halk savaşına kesin hazırlanmak olarak ele aldım. Agitlerin anısına bağlı olmayı, gerillayı mümkün kılıp kökleştirmekte gösterdim. İşte kendime bu tarihi süreçlerde görev bellediğim hususlar bunlardır ve hepsini de gerçekleştirdim.

Haki'nin anısını partileştirmek, Mazlumların anısını tekrar ülkeye çevirmek, Agitlerin anısını kalıcı bir gerillaya dönüştürmek kolay mı sanıyorsunuz? Dünyanın en zor işiydi, ama başarılmıştır. Sizin de kendi kişiliğinizde şehitlerin anısına verdiğiniz böyle bir karşılık var mı? Onların yaşamının bir cevabı olabilmek, kaldıkları yerden devam etmek var mı? Eksiğinden arınarak bunu yaparsanız, şehitlerin anısının gereklerini iyi bir şekilde yerine getirdiğinizi söyleyebiliriz. Bu, aynı zamanda bunların partisinin yüce amaçlarına, yaşamının tüm temel özelliklerine bağlı olmakla mümkündür. Borçlu ölmek, eksik, yanlış temelde ölmek partiyi özümsemekten geçer. Partinin savaşım tarzını iyi beklemeden geçer. Başka yolu yoktur.

Bir de bu yönüyle yüce değerlerin bizde nasıl olması, nasıl kavranması gerektiğini bilmelisiniz. Birçok yüce, temel değerde olduğu gibi, şehitler değerinde de sağlam bir tanımla kendinizi tanımlamayı yürütüyorsunuz, dolayısıyla cüce kalıyorsunuz. Nerede ise bu kadar şehidin anlamını göz ardı ediyorsunuz. **Şehitlerin anısına bağlılık çok sıradan sözler haline gelmiş; kesinlikle sıradan bağlılıktır, toplumun ölülerine bağlılığı gibidir ve bu asla kabul edilemez. Çünkü şehitler şamsaldır. Kim ki başka bir tür şehit tanımı yaparsa, o en büyük alçaktır. Onda her şey gelişebilir ama asla şehitlerin davasının takipçiliği gelişmez.**

Bu kadar şehidin anısına, vasiyetine uymayı esas alan bir devrimci başarısız kalır mı? Ciddi savaşımdan savaş meydanını terk eder mi? Yüreğinize beş tanesini doldursanız, yine en büyük bir savaş değeri olursunuz. Siz hiçbir şeyi yüreğinize sağlam yerleştirememişsiniz. O yüzden bu kadar cüce kalıyorsunuz, bu kadar başarısız kalıyorsunuz. Beş tanesini yüreğinize yerleştirin, görün bakalım büyüme nasıl sağlanır. Onlarla yaşamayı bilin, onları kendinizde yaşatarak yaşayın, bakın başarılar nasıl gelişiyor.

Artık bazı temel değerlere göre yaşamayı bilmek lazım. Dikkat edin, bazı alışkanlıklarınızdan bile kolay vazgeçmiyorsunuz. Onlar, en kutsal yaşam haklarından bir çırpıda vazgeçmişlerdir. Onların bize vasiyeti var, onların anısının gerekleri var. Sıradan, çok kötü bir alışkanlıktan vazgeçmemeyi bir hak belliyorsunuz, ama bu kadar şehidin hakkını görmezlikten geliyorsunuz; o zaman biz size karşı nasıl saygılı olabiliriz? Beni nasıl aldatabilirsiniz? Şehitlerin yolunda yürümezsem, tam da ona layık yürüdüğünüzü bilmezsem, ben kendime önderlik sıfatını yakıştıramam. Hiçbir işe yaramasam da, şehitlerin yolunun takipçisi

olmak bana yeterlidir. Ve bunun da nasıl yapılması gerektiğini biliyorum. Kendim layık olmasam bile, başkalarının nasıl layık olması gerektiğini bilir ve yaparım.

Bir gözcüyüm ben. Zaman zaman kendime bu adı da taktım. Şehitlerin anısının gözcüsü! Bu da önemli bir görev. Önderlik, şahadetlerin yolunda yürütmeyi bilir, aynı zamanda onu gözetir. Bunu anlamamız gerekir. Bilirseniz sizin için iyidir, bilmezseniz zora sokulursunuz. Aldatamazsınız beni! Çünkü, ne olursa olsun bu şahadetlerin hemen hepsinin vasiyeti banadır. Bizim adımızı haykırarak şahadete gitmişler ezici biçimde. Ben ne kadar düşkün de olsam, en azından onların bu sözüne de sahiplik etmeyi bileceğim. Tam zaferi sağlayamasam da bazı talepler vardır. Bu şehitler kimdir, yolunda nasıl gidilir? Tüm bunları size göstermesini bilirim.

Mart ayının son haftasını, şehitler ve bunun kahramanca militanlığı olarak değerlendirmek istiyorsak, bir kez daha anmayı gerçekçi ve doğru bir biçimde yapmalıyız. Bu kesinlikle vazgeçilmez değerlerimize karşı geliştirmemiz gereken en temel yaklaşımdır. Diğer bütün yüce değerlere bağlılık, onların gereklerini yerine getirmekle mümkündür.

Bilmelisiniz ki Önderlik, en temelde şehitlerin anısına bağlı olarak yaşamak, onların vasiyetinin bir siyasal, ideolojik, örgütsel istemi olduğunu, bunun çabasını göstererek bu istemleri yerine getirdiğini ve böylece de anılarına karşılık verdiğini bilerek bugüne gelmeyi sağlayan bir gerçekliktir. Önderlik budur. Onun yolunda yürüyen militanlar, şahadetlerin yolunda yürüyen militanlar da kendi gerçekliğini, bir kez daha gerekirse borçtan, eksiklikten arındırarak gerçekleştirmelidir. Bu anılara doğru anlayış getirmenin, onun amansız bir savaşçısı, oldukça zafere yürüyen bir militanı olmaktan geçtiğini; bunun bu çerçevede olabileceğini, yapılanın da bu olduğunu, partimizin de bugüne kadar getirdiği temel tutumunun bu olduğunu görebilmek, onu kavrayabilmek ve yapabilmektir.

Umarız hiç kimse PKK'nın şehitlerini sahipsiz görmez. Onlara yalan yanlış, yetersiz yaklaşım içinde olmaz. Belki biz her birisi için iyi bir makber kuramadık, belki iyi türküler, iyi şiirler yazamadık, hatta cesetlerinin nereye atıldığını bile tespit edemedik, ama bütün bunlar, bu şahadetlerin birer kutsal abide değerinde olduğunu ortadan kaldırmaz. Mühim olan, onların bu birleşik, kolektif anlamıdır. Bunu da yeterince gösterdiğimizize inanıyorum. Ve her zaman söylüyorum, biz PKK'de hemen herkesi bu şehitler partisinin bir elemanı haline geti-

rerek görevimizi yaptığımızı inanıyoruz. Hiç kimse benden başka tür bir particilik beklemesin.

Benim yürüttüğüm particilik, şehitler particiliğidir. Onların yolunda yürüme ve gerektiğinde şehit olma particiliğidir. Zafere kadar da böyle yürüyeceğiz.

29 Mart 1995

KIZILDERE ŞEHİTLERİNE BAĞLILIĞIMIZI TÜRKİYE DEVRİMİ'NE YENİDEN SARILARAK GÖSTERELİM

PKK Önderlik gerçeğinin de fiilen başlamasının 25. yılına girerken, bunun Kızıldere şehitlerinin anısıyla bağlantılarını söylerken, aynı zamanda dönemin güçlü Türkiye devrimciliğinin bu şahadetle büyük kaybını değerlendiriyor ve en önemlisi de, günümüzde nasıl ileri bir atılımla cevap vermemiz gerektiğini, devrimci sorumluluğumuzun bir gereği olarak, tarihe karşı görevlerimizi gözler önüne getirerek cevap verme gereğini duyuyoruz.

Türkiye devrimciliği, günümüzde çok cılız, zavalıca durumdadır. Halbuki fiilen başladığımızda, bu devrimcilik öldürücü bir darbe yemesine rağmen, güçlüydü ve sıcaklığına biz de bu etki altındaydık. Hiç şüphesiz bir darbeye eğer bir devrimcilik bu kadar öldürücü bir etkiye maruz kalıyorsa, bunun temelinde o devrimin ve önderlerinin bazı zayıflıkları, hataları aranmalıdır.

Türkiye devrimciliği 1970'lerde teorik olduğu kadar, pratikte de birçok yanlışlığı ve en önemlisi de eksikliği, hazırlıksızlığı içeriyordu. Ama devrime inanç, kararlılık da bazı kişiliklerde, hatta örgütlenmelerde kahramanca düzeydeydi. Öyle ki, bu bizi oldukça etkilemişti.

Bugün yürüttüğümüz Kürdistan ulusal demokratik ve sosyalist devrimi, büyük bir aşama kat etmiştir ve Ortadoğu'da büyük bir etkiye ulaşmıştır. Ama burjuvazi Türkiye devrimciliğiyle dalga geçmek için ağzına almaktadır. Eski devrimciler şimdi nasıl basit bir iş karşılığında kendilerine hizmet ediyorlar. **Anılarını, ancak şenlendirmek için, eğlendirmek için kullanıyorlar. Kendini bu duruma düşüren devrimcilik, hem öfkelenilmesi hem de gülünmesi gereken devrimciliktir. O direnmeler, o şahadetler, bu işkenceler böylesine karşılıksız kalmamalıydı. O kızıl kanlar üzerinde sözüm ona bir "aşk ve devrim" partisi kuruluyor ki, ne kadar aşk ve devrim partisi olduğu büyük kuşkuyla yüklüdür. O da adeta dalga geçercesine, "bir darbe de bizden" dercesine**

yaklaşım

içindedir.

Bir çeyrek asrın yakıcı derslerini de göz önüne getirmek hayli önemlidir. Türkiye'de bugün devrimci hareketler vardır. Ama o kadar cılız, ve ideolojik içerikten, devrimci atılımdan yoksun ki veya en azından bun-

lara yol göstermekle yükümlü olan sözüm ona tecrübeli kişilikler o kadar düzene boyun eğmiş ki, 1970'lerin şahlanişını beklemek hayaldir. '70'ler devrimciliği gerçekten bütün kusurlarına ve yanlışlıklarına rağmen kahramancaydı, inançlıydılar, oldukça düzene de kafa tutuyorlardı ve çok iyi de öğrenmek istiyorlardı. Ama zaman bulamadılar ve en önemlisi de kişiliklerinin oluştuğu zemin, onları adeta her türlü hata yapmaya teşvik ediyordu. O zemin üzerinde savaş da yükseltilebilirdi, ama başarıya götürecek bir savaş değildi.

Bu anlamda o kahramanları da kesinlikle suçlamıyoruz. O zemine rağmen bu büyük başkaldırı soyludur ve halkların belleğinden asla silinemez. Bizim mücadelemizin tarihinde de her zaman saygıyla, minnetle anılacak bir başkaldırıdır. Ama buna rağmen bu kadar kısa sürede tasfiyeleri, adlarının tarihin karanlıklarında bile anılmaz oluşu; üzerinde burjuvazinin çok çeşitli partilerinin en faşistinden en sağda Müslüman'ına kadar hesap sormaları, bu mirası yemeleri hayli üzüntü vericidir. Ve en önemlisi de devrimciliği bir gayri ciddiyet, bir alay konusu olarak belleyenlerin hala bu miras üzerinde oynamaları da o denli öfkelenindiricidir. O halde yapılması gereken, bu kahramanca başkaldırının dayandığı zemini ve eğer illa ders çıkarılacaksa, onun başarısının nele-re bağlı olduğunu gösterebilmektir.

PKK devriminin çözümlenmesinde de ortaya çıkan, düzene ne kadar isyanla baş kaldırılırsa kaldırılın, düzenden etkilenen kişilikler, düzenin tuzaklarını yenemezler. Militan savaşımını, düzenin tüm etkilerine karşı amansız veremeyenler; er geç bu düzenin dolaylı veya direkt tuzaklarına düşüp amaçlarına, inançlarına ters düşmeye veya en azından miraslarının çarçur edilmesine uğramaktan kurtulamazlar. Bunun için şunu çok açıkça görüyoruz: PKK deneyimi başına da yüzlerce böylesine olumsuz gelişme kendisini dayatabilirdi, ama bizim hem çözümleme, hem de inatçı pratiğimiz, zemini öz zeminimiz haline getirme savaşı, kişilikleri tamamen devrimle bütünleşmiş kişilikler haline getirme savaşımımız, bu zaafılara da, onun zeminine de özellikle Türkiye somutunda en büyük cevap olmuştur. Başarısının da temelinde bu cevap yatıyor.

Türkiye devrimciliği tekrar bu gücü gösterebilecek mi? Öyle anlaşılıyor ki, bu çok zor olacak ve hayat bulması öyle kolay kolay gerçekleşmeyecek. Düzen bir Kürt, Kürdistan kişiliğinden daha etkili bir biçimde kendi kişiliğini yaratmış, günde bin defa kendi yaşamını "Amentü" gibi belletmiş, adeta onsuz yaşam olamaz, alternatif yaşam tipi olamaz

biçiminde bir egemenliği ruhlara, beyinlere sonuna kadar egemen kılmış ve alternatif adına, söz adına söylenen her şeyi havada kalmaya mahkum bırakmıştır.

Devrimcilik, Türkiye koşullarında bir lafazanlık örneği olarak incelenir. Yaşamda yeri olan, yeni yaşamın iddialı bir kimliği, kişiliği olarak asla değerlendirilemez. İşte bu gerçeklik en iddialı başkaldırı kişiliklerini bile kısa bir süre sonra karikatürize olmak durumunda bırakmıştır. Bu çok acı bir gerçektir. Buna rağmen devrime inananlar eğer samimilerse, bu talihsizlik zincirini kırmak zorundadırlar. Bu yiğitliği gösteremeyenler eylemde, örgütlenmede sürekli başarı sağlamayacaklarını da başından bilmek durumundadırlar.

İdeolojik, siyasi gerçekliği her koşul altında başarıyla tüm koşullara uyarlanacak kadar sürekli geliştiremeyenler devrimde alternatif olamazlar. Arada sırada devrimci lafazanlıklarla, genelde olduğu gibi Türkiye devrimciliğinde de milim kadar adım atılamayacağını peşinen bilmek zorundadırlar. Devrimcilik, bir kişilik düzeyinde de olsa, kendini en kudretli bir biçimde düzene alternatif kılmaktan geçer.

PKK Önderliğinin bu konuda en bariz yönü; kendi içinde düzene teslim olmama, düzenin zeminine yaklaşmama, tek de kalsa kendi zeminini esas alma ve bu zemini başarısı için olağanüstü bir duyarlılıkla kitleye ulaşma, örgüte ulaşma eylemi yaratma olarak da tarif edilebilir. Hiçbir şey yapamıyorsan, kendi kişilik zemininde sağlam kal, düzene teslim olma, etkisi altında kalma. Yapabilirsen düşüncenle başkaldır. Daha da güçlüysen eylemini, örgütünü geliştir, savaşını geliştir. Yoksa ağır düzen etkileriyle, ikide bir düzenin şu veya bu etkisi, ailenin, toplumun şöyle gerici etkileri demekle hiç kimse kendini aldatmamalıdır. Artık bu tip sözleri bırakmak, kendini aldatmamak gerekir.

Madem düzenin bu kadar etkisi altındaysan, madem ilk adımda devrime başlarken yapman gereken işi, bıçakla keser gibi düzenle ilişkileri kesmeyi ruhta, düşüncede yapamıyorsan; O zaman ayak bağı olma, kendini aldatma! Halen utanılası etkilerden bahsediyorsunuz. İşte bundan bahsetmek, bizde binlerce örneğinde olduğu gibi, Kızıldere'de olduğu gibi, kan revan içinde kalmak gibi bir sonuca götürür. Devrimci militan kişilik, kendini büyük hesabın sahibi yapmak zorundadır.

O günleri hatırlıyorum, 31 Mart'ta biz bir boykotla karşılık vermiştik. Ve o gün bugündür, bu fiili önderlik sorumluluğu bizim omzumuza yıkıldı. Biz o anılara ters düşmek istemedik. Devrimciliğin sorumluluk

anlayışıyla elimizden geldiğince bir şeyler yapalım dedik. İşte bugün 25. yılındayız. En kapsamlı bir savaşı, her şeyin bittiği, yenilgiye gittiği günlerden günümüze doğru getirdik, ki adımıza hareket edenler de bize de binlerce Kızıldere'yi dayattılar. Onların yenilgi anlayışına karşı direnerek, bugün yenilmez bir savaşım düzeyini ortaya çıkardık. PKK Önderlik gerçeğinin en belirgin yönü budur. Türkiye tarihinde de, Kürt tarihinde de yenilmiş eylem ve başkaldırı anlayışını aşmaya büyük tepkiyle karşılık verdik.

Gerçekten hepiniz çok iyi anlamalısınız ki, bir Kızıldere değil, binlerce Kızıldere'yi PKK içine büyük bir vicdansızlıkla dayattınız. Haydi ilk Kızıldere şehitlerinin imkanları yoktu, olanakları o kadardı. Peki PKK'de niye böyle yapılıyor? Dağlar tutulmuş, silahlar kuşanmış, her yer ve her an büyük gelişmelere açık tutulmuş, neden Kızılдерeleri dayatıyorlar, bunu anlamak mümkün değildir.

Kızıldere'den çıkarılması gereken önemli bir ders de, intihar pratiğini mahkum etmektir. Bunu anlamamız gerekiyor. Şahadetlerden bir ders çıkarılacaksa bunun yolunu anlayışla, saygı ve minnetle anarak bulmak zorundasınız. Yoksa kendi kaprisli, çoktan yenilmiş, bitmiş kişiliğini ölüm çizgisinde tutarak hiç kimse ne şahadetlere layık olabilir, hatta ne de o şahadetlerin karikatürü olabilir. Maalesef bizim başımıza gelen, böyle ucuz şahadetler gerçeği oluyor.

Bellekler Yitirilirse, Kişilikler Asla Tarihe Bir Cevap Olamazlar

O ilk şahadetlerin anlamı büyüktür. Biz onun ürünüyüz. Şahadetlerden ders çıkarmasını bilenler ordu kurar, yeni toplum kurar. Ama onların anısına doğru karşılık vermeyenler kesinlikle er geç ihanete, yenilgiye gider. Sorumlu olmak zorundayız. Bu şahadetleri kesinlikle küçük göremeyiz.

PKK Önderliği özellikle sorumluluk önderliğidir. Şahadetlerin anısına bağlı ve her şeyi buna göre ayarlayan tarihi bir yürüyüş önderliğidir. Bunu anlamamak küstahlıktır, gereklerini yerine getirmemek sorumsuzluktur, hafifliktir. PKK'nin Önderlik gerçeği zincir gibi bu 25. yılında bağlanmış, halka halka birbirine eklenmiş, sökülemez bir gerçekliğin de ifadesidir. Öyle sandığınız gibi kendisini bela yaparak, kırık halkalar gibi her gün sökülerek PKK Önderlik gerçeği anlaşılabilir ve kırılmaz. Yapılması gereken doğru anlamak, mümkünse bir halka olup eklenmektir.

Biz de bu büyük şahadetlere büyük değer biçtik, büyük üzüldük, ama bağlılığı da büyük bir adımla başlattık ve günümüze kadar getir-

dik. Sizlerin yanı başında binlerce şahadet yaşandı, bir tanesini büyük ele alsaydınız ve büyük bir olayda büyük bir başarıyla cevap verseydiniz, ona yaşamınızda yer açtırsaydınız, bugün Kızıldere 25. yılında böyle sönük karşılanmazdı ve birçok zafer yılı olarak değerlendirilebilirdi. Ama zayıf devrimcilik, tarihi büyüklüklere cevap olmasını bilmeyen, maalesef Türk solu da ondan da öteye bu mirası daha da kötü yiyen burjuvaziye peşkeş çeken kişiler, böylesine görkemli adımları, çok kahramanca direnişleri bir kez daha ancak katlederler. Ve yaşanan budur. Ne kadar yazık!

Ben adım gibi biliyorum ki o şahadetler büyüktü. Ve hepsi henüz yirmi, yirmi beşinde büyük bir tutkuyla, cesaretle sonuna kadar direndiler, teslim olmadılar. O büyüklüğü hiçbir zaman göz ardı edemeyiz. Ama şimdi sanki olmamış gibi, yerinde yeller esiyor. Bizde de böyle binlerce şahadet var. Onların da yerinde sanki yeller esiyor. Çoğunuz farkında olmak istemiyorsunuz. Bunlar gaflettir ve bellekler böyle yitirilirse, bu kişilikler asla tarihe bir cevap olamazlar.

Büyük kişilikler, şahadetlerin kızıl kaynağından ortaya çıkarlar. Onu kendi gelişim kaynağı haline getirenler, bu büyüklüğü, dürüstlüğü gösterenler asla yenilmezler. Demek ki, çıkarılması gereken en temel ders de bu şahadetlerdir. Biz bağlılığımızı gösterdik. Bunu büyüttükçe, anılarına yaraşırçasına yaptık ve büyük gururla bunu söylüyoruz ki, PKK Önderliği şahadetler önderliği olarak da değerlidir. Yalnız Kürdistan'ın değil, Türkiye'nin de devriminin en etkili ismidir. Neden? Çünkü şahadetlerin anısına lafla değil, amansız bir savaşla bağlı kalınmıştır. Bunun için sadece kaba bir direniş gösterilmemiştir, tarihi didik didik etmiştir. Onları yanılgıya götüren Kemalizm'i incelemiştir. Türkiye kapitalizminin bütün esaslarını halk savaşı adına incelemiştir. Türkiye kişiliğini ve bunun içinde en başta da kendi kişiliğini masaya yatırmış ve sonuçta alternatif kişiliği ortaya çıkararak, bu büyüklüğe en sağlam yolu döşemiştir. Neden anlaşılmasın? Ciddi olanlar, "ben de bu işte varım" diyenler, neden aynı savaşımı kendi yaşamlarında göstermesinler? Bana göre halen şahadetleri esas almak gerekir. Bunu, anlam ve önemine anbean bağlı kalınarak göstermek gerekir.

Bugün Türkiye ağır bunalımlar içerisinde. Halkı 1970'lerden bin kat daha kötü koşullarda yaşıyor. Hele onun sahibi, sözcüsü olması gereken devrimcilerin durumu çok zavalıcadır. En temel hakları elinden alınıyor, ses bile çıkaramıyorlar. Her bakımdan yaşam düzeyleri düşmüş, sendikalar çoktan işlevini yitirmişler. Sermaye, baskı ve sömür-

rü gerçekleştirirken, soldan en ufak bir korkusu yoktur. Türkiye emperyalizme peşkeş çekilirken, tek bir onurlu bağımsızlık savaşıçısının olmadığını bilerek satmaktadır. Türkiye başbakanı bir Amerikan vatan-daşıdır, adeta Türkiye'nin gülü olarak sunuluyor. Bu kadar düşürülmüş-lük vardır. Peşkeş çekilmeyen hiçbir değer kalmadı. Bu piyasanın en geçerli dilidir. Emek bütününüyle ihanete uğramış, gözden düşürülmüş, sahipleri ona anlam vermeyi, ona bir tepkiyle karşılık vermeyi bile ne düşünebilmekte, ne de buna cesaret edebilmektedir.

Bu neden böyle oldu? İşte şahadetlerin anlamı yitirilirse ve üzerine de kötü bir mirasyedicilik gibi oturulursa, bunun böyle olması kaçınılmazdır. Devrimlerin mantığında ya zafer vardır, ya karşı devrimciliğin zaferi vardır. Orta yolu yoktur. Muğlaklık, karşı devrimin mükemmel bir zaferidir. Sonuç, halkın içinde bulunduğu bu acıklı sefalet durumudur.

Bugün Kürdistan halkı yükselen bir halktır. O da bu gerçekliklerle bağlantılıdır. Onu iyi için ortaya koyuyoruz. O halde, bunlar gün gibi açıkken, yapılması gereken, varsa Türkiye ortamı içinde somut bir devrim planı olanlar ve “ben de devrimi esas alacağım” diye ısrar edenler, bunu kendi kişiliğinde, kimliğinde başlatmak zorundadırlar. Yıllarca da sürse tek başına bir savaşım da nasıl anlamlı göstermek gerektiğini PKK deneyiminden mükemmel dersler çıkararak, yine mükemmel bir uygulamayla adım adım ilerleyerek, yenerek göstereyim.

Kaldı ki, tüm bu ihanetlere rağmen biraz üzeri eşelenirse canlıdır, akkor halde kızgındır. Sınıfsal çelişkiler çok ileri düzeydedir. Yine demokratik istemler çok güçlüdür. Her an alevlendirilebilir. Kürdistan çoktan sönmüş bir volkana benzer, tekrar onu patlatmak çok zordur. Ama Türkiye böyle değildir. Dolayısıyla ne kadar durum olumsuz da olsa, Türkiye’de devrimci gelenek, yeni anlayış, tutum kişiliğiyle büyük gelişmeye de uğratılabilir. Örgütlenmeler ve eylemlilikler daha da hızlı geliştirilebilir. Yeter ki doğru bir önderlik anlayışıyla karşılık vermeyi bilelim.

PKK tarihi incelenerek, bir kez daha Türkiye sol pratiğinin bu temelde gözden geçirilmesi sağlanarak, doğrular çarpıcı bir biçimde yakalanıp temsil edilebilir. Bu hiç şüphesiz yüzlerce kayıplar vermek-tense, sağlıklı bir incelemeyle en kestirme yoldan hızla gelişen bir devrimci pratiğe, onun örgütlenmesine ve savaşımına götürebilir. Görev budur!

Günlük savaşım, zaten Kürdistan'da özel savaş birliklerini yendiği oranda, Türkiye'deki demokratik savaşımın da zaferinin yolunu ardına kadar açmaktadır. Kürdistan devrimi her zamankinden daha fazla Türkiye devrimidir. Yapılması gereken Türkiye kolunu daha fazla çalıştırmaktır. Oldukça hazır bir zemin ve Kürdistan devriminin günlük etkilerini doğru bir anlayışla, özellikle örgüt ve çalışma tarzıyla hayata geçirmektir. Görülecektir ki, burada vurulacak etkili birkaç darbe, devrimi daha da yakınlaştıracaktır. O çokça söylenen ortaklaşa devrimi, omuz omuza devrimi, halkların kardeşliğini, özgürlüğünü birlikte sağlayacaktır. Kızıldere şehitlerinin anısından çıkarılması gereken en temel bir görev de budur.

Çünkü burada çok iyi bildiğiniz gibi halkları temsil eden militanlar da vardır. Bizzat halkların kardeşliğini sözleriyle söyleyen ve bunu kendi örgütlerine taşıran kişiliklerin şahadeti idi. Halkların adeta mozaığıydı o grup. Çeşitli etnik topluluklardan geliyorlardı. Türkiye halkının, yine özgür Kürdistan halkının bir şafağı durumundaydılar. Onu da ben iyi hatırlıyorum. İnandığım için de bu eylemi düzenlemeyi amansız görev belledim zaten. Eminim ki, bu görevleri böyle gerçekleştirmekle, onların ruhu şimdi şaddır ve rahattır. Dökülen kanlar boşa gitmemiştir. Ama isterdik ki, bu bizim yalnız PKK'nin direniş gerçeğinde ifade edilmesin, öz örgütüyle Türkiye halkının da bünyesinde anlam bulsun.

Yine inancımız odur ki, bu temelde Türkiye somutuna da daha hızlı yüklenilerek, görevleri bilince çıkararak, eğitim, örgütlenme başta olmak üzere, küçük adımlardan savaşçı eylemi geliştirerek gereken karşılığı verebileceğiz. Yıllardır biz de Türkiye devrimi üzerinde duruyoruz. Şimdi daha kararlı bazı adımları da atıyoruz. Umuyoruz ki, gerilla da dahil olmak üzere, ideolojik, siyasal atılımlar peş peşe bu önümüzdeki 25. yılda anlamlı bir biçimde başarıyla yer bulacaktır. Zaten kıpırdanma, öğrenci hareketleri, memur ve işçi, köylü tepkileri de hızla kendini dışa vurmaktadır. Bu sağlam devrimci mirasın yeniden işlenmesiyle ve doğru bir teorik ifade kadar, sağlam siyasi esaslara bağlanarak, yine sağlam örgüt anlayışı kişiliğine kavuşturularak, en önemlisi de doğru eylem biçimleri, taktikleri kullanılarak, devrimin bu kolu da hızlı çalıştırılacaktır. Ve halkların ortak zaferine her günden daha fazla yakınlaşılacaktır.

Biz bu temelde şehitleri anıyor ve o günden beri bağlılığımızı her bir eylemle başlatarak göstermeyi, bugün en kapsamlı bir savaşa yansıt-

rak göstermeyle devam ettiriyoruz. Bu zafere kadar da böyle gidecektir.

Bu anlamda diyoruz ki, Türkiye devrim şehitleri ölümsüzdür ve bu temelde devrimin 25. yılında tüm şehitler de PKK devriminde, onun zaferle yürüyüşünde ölümsüzdür.

30 Mart 1996

ŞEHİTLERİMİZİN ANISI ÖLÜMLE YAŞAM ARASINDAKİ KÖPRÜDÜR

18 Mayıs'ı şehitler günü olarak anıyoruz.

İlk büyük şehidimiz Haki KARER ve ardından Dörtler, daha sonra yüzlercesinin bugüne yakıştırdıkları kahramanca direniş, parti tarihimizde anlamlı bir gün olarak yerini almıştır.

Şehitlik Günü, Kavranması Ve Gereklerinin Yerine Getirilmesi En Zor Olan Bir Kavramdır

Şehidi anlamak, şehide hakkını vermek, şehidin vasiyetine göre yaşamak bir devrimcinin en temel ve başta ele alması gereken görev ve sorumluluk olduğu gibi; bunu egemen kılmak, onun savaşımını kesin vermek, bağlılığın en vazgeçilmez bir gereğidir.

Halen hatırımdadır, “Haki KARER’in anısına nasıl karşılık verebiliriz” dediğimde, bazı arkadaşlar, “bir polise saldırılım, intikamını öyle alırız” demişti. Bu düşünce hiç de aklıma yatmamıştı. Tamam, o katili bir gün yakalarız, provokatörün cezasını verimiz, bu olur, fakat, bunun da anıyı kurtaramayacağını çok iyi gördük ve uzun süre düşündükten sonra, aynı yıl, bugünkü parti program tasarısını şehit düştüğü mahallede kaleme aldık ve sanıyorum kendimize göre anıya bir karşılık vermenin en uygun biçimi budur dedik. **O, bizi basit bir gençlik grubundan partileşmeye karar veren bir grup durumuna taşırdı.**

Demek ki, partileşmede şehidi ve ilk şehidi anlamak, gerekeni yapmak çok önemli bir rol sahibi olmaktır ve tarih, bu partileşme çabamıza da denilebilir ki, bir yılbaşı gibi anlam kazandırdı. Ulusal tarihin en temel bir kilometre taşı olarak yerini buldu.

Şehidin anısında ısrar, gerekeni yapmak, daha sonraki bütün şehitleri bağladığı gibi, yaşayanlara da kesin yaşam çizgisi haline getirildi ve bu eşittir savaş çizgisi. Halk savaşı çizgisine kadar da taşırıldı. Şehitlere böyle bağlanmasını bilmeyenler, kesinlikle saygısız oldukları gibi, asla saygıdeğer kişilikler haline de gelemezler.

Şehide, şehidine hakkını vermeyenler, onların anısını esas alıp yaşamını düzenlemeyenler, parti gerçeğimizin de sağlıklı bir militanı haline gelemezler.

Bizim bir şehit için yaptığımızla, sizlerin yanı başınızda, hatta sorumluluğunuz altında binlercesinin yaşandığını düşünürseniz ve anılarına tek tek sağlam bir karşılık vermediğinizi göz önüne getirirseniz, kendi kişiliksizliğinizi ve partileşmeyen kişiliğinizin önemli bir nedenini daha

bilince çıkarmış olursunuz. Şehide hakkını verseydiniz, eminim ki şu andaki değerlendirmeleri yapmazdınız. Oldukça parti kişiliğine uymayan, saygısını esas almayan bu yaklaşımları sürdürmezsiniz. Bu kadar şehidi yüreğine sığdıranlar, kesinlikle bu kadar yetersizlikleri sergileyemezler.

PKK şehitleri belki de insanlığın en köklü şehitleri olarak da düşünölmeye değerdir. En temel bir hatanız, şehidin anlamını PKK gerçeğinde hakkıyla bilince çıkarmama, gururunuzda sindirememenizdir. Birçok konuda olduğu gibi, bu konuda da kendinize göre bir tarz seçmişsiniz. Eğer doğru sonuç alacaksanız, ciddi olarak kendinizi parti gerçeğinde adeta bıçağa yatırır gibi yatırmak ve sağlığa kavuşturmakla yükümlüyüz. Savaş çizgisinde yine bütün bu yetmezliklere neşter vurup, son vermek... Ancak böylelikle şehitlere bağılı olmak mümkündür ve bu da kişinin kazanım gücüdür.

Şehitlerine saygıyı böyle anlamlaştırmayanlar, ağzıyla kuş da yakalasalar bu davada fazla anlam, değer ifade etmezler. Sayılarını hatırlamada güçlük çekiyorum. Ve hatta öyle değerli şehitler var ki, çoğunun adını bile bilmiyoruz. Ve belki de bazılarını bilemeyeceğiz. En önemlisi, her birisi neredeyse bir kitap yazılması gereken şehitler, ama neredeyse hafızalardan silinip gidecek. Buna bir çare bulmak gerekir. Bu çarenin de en başta geleni, yenilmez bir parti ve onun savaş çizgisi olduğu kadar, onun sağlam militan güvencesini kişiliğimizde gerçekleştirmektir.

Şehitlerin huzurunda başka tür eğilimin, huşu getirmenin ifadesi olamaz. Şehitleri mutlak doğru anlayıp bilmemiz gerekir. Benim en büyük endişem, bu yaşadığınız yüzeysellik, yine saygıdan uzak, oldukça hafif, yani yaşam, mücadele yaklaşımlarınızdır ve bu şehidin anısına en büyük kötölüktür. PKK'nin şehitler bilançosuna baktığımızda, hele onların çok yüce olan niteliklerini göz önüne getirdiğimizde, mevcut kişiliklerle anlaşmamız, sizi bu temelde layık bir şehit vasiyetçisi olarak değerlendirmemiz çok zordur. **En temel bir sorunuz; bu kadar kapsam kazanan şehitlerimize layık olmayı güvence altına almaktır. Hatta ben kendi eyleyimi geliştirirken en temel birincil amacımın şehit vasiyetini güvenceye almak olduğunu çok iyi biliyorum.**

Şehidin Anısında Ölmek Değil Yaşamak, Savaşmak Ve Mutlak Başarmak En Doğrusudur

Hareketimizin en önemli nedeni; şehidin anlamının, onun vasiyetinin boşa gitmemesi için, örgüt sürekliliğini, savaş çizgisinin gelişimini,

yenilmeyen partisini gerçekleştirmektir. Niçin? Çünkü şehit anısı dayatıcıdır ve gerekleri mutlak yerine getirilmeyi emreder. Bu şuur bende birincildir. Bütün şuurların önündedir. Hareketimi yönlendiren saik , etken diyorum. Çünkü bunu temel hareket ettiren etken olarak düşünemeyenlerin diğer değerlere saygıyla yaklaşacağını, sağlıklı ve gerçekçi anlam vereceğini fazla olasılıklı görmüyorum. Çünkü şehitler en temel değerdir. Acaba bu gücünüz var mı? Şehitler için yaşamak, şehit için çalışmak, şehit için başarmak; buna gücünüz var mı?

Şehit için ucuz ölmek, kesinlikle doğru olmadığı gibi, belki de en büyük saygısızlıktır. Şehidin anısında ölmek değil, yaşamaktan, savaşmaktan ve mutlak başarmaktan bahsetmek daha doğru olur. Her şahadetin içinde bir eksiklik vardır. Anıya bağlı olan, şehidin vasiyetini esas alan, aslında birincil planda o eksikliği gidermeyle görevlidir. Benzer bütün şehitlere baktığımızda, şehide böyle bağlılığın daha sonraki kahramanca yürüyüşlerin ve zaferlerin bu nedene dayandığını görebiliyorum.

PKK'nin şehitleri bu anlamda hem sayısal, hem de özelliysel olarak o kadar kapsamlıdılar ki, belki de yaşam militanlarından daha fazladılar, güçlüdürler, komutandılar, hatta kalanlar belki de onların silik bir gölgesi durumundadırlar. O halde silik bir gölge olmaktan çıkılmak isteniyorsa, şahadete götüren eksiklik neydi, onu görmeli. Ben, Haki KARER'in şahadetinde eksikliği hemen şöyle tespit ettim. Ki, Haki'nin az çalışmasından, amaç bağlılığından, onun eksikliğinden ileri gelmiyordu. O koşullarda bile amaca ve çabaya hepimizden daha fazla bağlı ve katılan birisiydi. Ama objektif olarak eksiklik; örgütün olmayışydı. Eksiklik, örgütün sürekliliği yoktu.

Demek ki, benim bu şahadete yapabileceğim en büyük iyilik, hem örgütü yaratmak hem de onun sürekliliğini sağlamaktı. Haki, eylem yapmıştı. İlk dönemlerde bazı faşist yönelimlerini ve düşman hedeflerini bombalamayı aklına koymuştu ve bu da örgütün taktiğini sağlama almayı beraberinde getiriyordu. Dönem için bu yerine getirilmesi gereken bu görevleri esas aldık. Şehidin anısına karşılık verdik. Sonuç, çok önemli tarihi bir gelişme oldu.

Agit (Mahsum Korkmaz) için hatırlıyorum, şahadetindeki temel eksiklik; o şahadette olası gerçekleştirebilecek noksanlık neydi? Gerillalaşamama tehlikesiydi. Benim, anı değerlendirmesinde yaptığım tespit; en az ellişer kişilik gruplar halinde gerillayı Kürdistan dağlarında gezdirebilirsek, bu şehidin anısına en uygun karşılığı veririz dedik. Ve bir yıl

geçmeden bu civarda gerillayı Kürdistan’da harekete geçirdik. Dikkat edin, 1986 baharındaki şahadete, 1987 baharında bu kapsamda bir yürüyüşle karşılık verildi. Bunu kendim için en büyük bir vicdan borcu olarak bellemiştım. Gerçekleştirdiğimde de en önemli bir aşamayı sağladığımıza inanmıştım.

Ondan sonraki gerilla gelişmelerinin kesinlikle Agit’in anısına amansız bağlılığın bir gereği olarak geliştiğini düşünmelisiniz. O, çok önemli bir görevdi, çünkü gerilla erimek üzereydi. Var olan gruplar her an dağılmakla karşı karşıyaydılar. **Tüm gücümüzü ortaya koymasaydık, Agit’in anısı da hızla hafızalardan silinebilirdi. Ama yüklendik, yıl yıl yüklendik. Sonuç, işte gerillanın bu günkü düzeye gelmesidir. Şehidin anısına sağlam bir karşılık vermenin ne kadar tarihi bir adıma yol açtığını bir kez daha gördük.**

Mazlum, Kemal ve Hayrilerin de anısına, işte bugün yine andığımız Ferhat Kurtayların anısına vereceğimiz karşılık; hareketimizin yine ülkeden kopukluğun önüne geçmek, hareketi Kürdistan’la birleştirmekti. Ve yurtdışı çalışmalarını bu anlamda olağanüstü bir çabayla ele aldık, yoğunlaştırdık. Ve aynı yıl, 1982’nin sonlarından itibaren partiyi taşırdık ve şunu söylemiştim; **“bu şehitlerin anısı, ölümle yaşam arasındaki köprüdür. Üzerinden geçiyoruz, yaşama yöneliyoruz”** dedik ve nitekim bunun da ne kadar tarihi bir dönüş olduğunu ve çok kalıcı bir iz bıraktığına herkes şahittir.

Dikkat edilirse, **Önderlik gerçeğinde şehitlerin çok önemli bir yeri olduğu gibi, başarıyı belirleyen en temel bir neden de, bu konuda anıya bağlılığın gerekleri olarak yapılan çalışmalardır.**

Sizler bu temelde kendinize yönelirseniz, en temel bir eksikliğinizi gidermiş olursunuz. Mutlak sorumlu tutulmanız gereken şehitlere karşı üzerinize düşen somut görevleri yeterince idrak edememeyi ve gereklerini yerine getirmemeyi esas aldınız. Başarı olmaz tarzındaki dayatmalar düşmanındır. **Ardıllarına düşen zaferin nasıl gerçekleşmeyeceğini kanıtlamak değil, şehitler köprüsünden nasıl layıkıyla geçileceğidir. En büyük yenilgi şehide karşılık vermemektir.** Hatta düşünün, bir çırpıda yürekten attığınız insanlar var, yanınızda gencecik insanlar şehit düşmüşler. Onların anısına karşılık vermeye gücünüz yok ve bu da sizin yenilginizdir. Düşünün, ölüme gönderiyorsunuz, ama hiç vicdanınız bile sızlamıyor. En önemlisi, onların kutsal bir amacı var, ne yapılması gerektiğini kendinize sorun yapmıyorsunuz kendinize. Sonuç, savaş içinde değerlerin muazzam aşınması, amaçtan uzaklaşma,

çok çirkin kişiliklerin saflarımızda boy vermesi. En önemli neden demek ki, şahadet çizgisine hakkıyla bağlı olmamaktan kaynaklanıyor.

Bilmeniz gerekir ki, şehitlere bu temelde tüm yönleriyle anlam vermeden ve en önemlisi de gereken anı çalışması ve savaşımını vermeden siz kurtulamazsınız. Asla vicdan muhasebesini yapmazsanız, vicdanınızı aklayamazsınız. Tabii değerli bir parti militanı da olamayacağınız için, etkili bir başarınız da olmayacaktır. O halde, bir kez daha sizlere, çok kabarık bir liste kadar, çok insani, ulusal, sınıfsal özellikleri olan bu şehitleri iliklerinize kadar tanımaya, anlamaya ve gereklerini, çalışma gereklerini, savaş gereklerini, başarı gereklerini mutlaka yerine getirmeye çağırıyorum. **Bu şehitler gününde, bir kez daha mücadelecî yaşamınızda şehitlere mutlaka hakkını verme sözünü yerine getirebileceğinize dair, gerektiğinde kendini yeniden yaşama ve savaşa katarak sözlerinin gereklerini pratikleştirmeye çağırıyorum.**

Bizde Şehitlik Çizgisinde Yaşamla Ölüm Birleşmiştir

Şehitlerin ölümle yaşamının arasındaki farkı silen çizgisinde, aslında yaşıyor muyuz, ölüyor muyuz hiç belli olmadan gidiyoruz. Kısaca bizde, şehitlik çizgisinde yaşamla ölüm birleşmiştir veya ayrımı silinmiştir. Önderlik çalışma tarzı, ölümle yaşam arasındaki farkı kaldıran bir çalışma tarzıdır. PKK şehitliği kesinlikle bunu dayatır. Ölümünden çok uzak bir yaşam olmadığı gibi, ölümde de yaşamın tükendiğini, yaşamın bittiğini düşünmeyen bir özelliği vardır.

Bu çok önemlidir. Siyasette, askerlikte, örgütte, kısaca her tür çalışmada ölümle yaşam arasındaki farkı ortadan kaldırmak. **Hiç ölmeyecekmişiz gibi yaşandığını ve her zaman ölümle burun burunaymışız gibi yaşamayı esas aldın mı, şahadet çizgisinde yaşıyorsun demektir.** Bu çalışmalar böyle yürüyor. Başka türlü komutanlık çizgisinde seyretmek mümkün olmuyor. Burada hala PKK'nin bazı vazgeçilmez yaşam biçimleri vardır. Onda seyretmedikçe iflah olunmaz. Düzensizden aldığınız kişilik nedir? **Düzensizden aldığınız yaşam nedir? Bir hiçtir. Dolayısıyla kendinize bir sıçratma yapmak istiyorsanız, PKK olayındaki yaşam ve ölüm çizgisinin böyle birleştirilmesi ve aslında bir yerde ölümü mahkum eden bir yaşam çizgisine sahip olunmasıdır.** Bunun bazı gerekleri vardır. Eski, geri, uyduruk yaşam dürtülerini aşmak kadar, öyle basit korkularını da esas almamayı, bunları da yıkmayı emreder.

Bu da doğru cesaret ve onun yaşam ve savaşa yansımaya yol açar ki, en büyük kuvvet de bundan çıkar. Bu tabii, dediğim gibi her an

ölümle burun buruna yaşamayı da gerektirdiği için, son derece dikkati, duyarlılığı da beraberinde getirir. Sizin gösterdiğiniz kör bir cesaretle ölüme yaklaşmayı asla kabul etmez. Aslında her an ölümle burun burunayız, şu ana kadar ölüm belki de herkese değmiştir. Ölümle burun buruna olmamıza rağmen, burnumdan bir damla kanı bile akıtmamıştır. Neden? Dikkat gücü, tedbir gücü çok yüksek olduğu için.

Bu dünyanın en tehlikeli yaşayan kişisiyim. Fakat tehlikeler varsa, tehlikenin yakalayamadığı kişisiyim de. İşte bunun da PKK'nin başaran tarzıyla çok sıkı sıkıya bağlılığı vardır. Şimdi bu çok basit, küçücük yaşam veya ölüm, korku güdülerinizle bizim böyle gerçekleştirdiğimiz yaşam tarzını karıştırmayın ve kötüye de kullanmayın. Mümkünse mutlaka anlayın diyorum bunu, şehitler günü bunun için çok büyük bir fırsat. Sizin içtiğiniz sudan, teneffüs ettiğiniz havadan daha fazla böyle bir yaşam çizgisine ihtiyacınız vardır.

Umarım anlarsınız. Anlarsanız, bu bile sizin için çok sağlam bir yürüyüş, yaşam, savaş, başarı perspektifidir ve zaferi kesindir.

18 Mayıs 1996

14 TEMMUZ DİRENİŞİ PARTİNİN EN BÜYÜK GERÇEĞİDİR

Bundan on beş yıl önce, partinin temelini atan Kemal, Hayri gibi yoldaşlar direniş kararını verdiğinde bir kez daha partinin büyüklüğünü göstermişlerdir. Ne teslimiyet, ne düşüş sonuna kadar direniş. Bu, tarihte de, yaşamımızda da büyük adım olmuştur. Yine bu anıya dü-rüstçe yaklaşmak, bu temelde sonuç çıkarmak isteyenler, her yönüyle bu gerçeğe kendilerini ulaştırmalıdır. Aksi halde bu direnişe ve bu şehitlere layık olamaz, kendilerinden bir şey çıkmaz. Hatta diyebilirim ki sizlerde, bu gerçeklikten belli bir uzaklaşma yaşanmaktadır. Her şeyden önce bu anı üzerinde durduğumuzda, parti gerçeği nedir soru-su karşısında kendi gerçeğimizi göz önüne getirmek zorundayız. Sizin uzaklaştığınız ve onunla oynadığınız aslında parti gerçeğinin ta kendi-sidir. Olmaz, bu gerçeklikten uzak olmakla partilileşme olmaz. Her arkadaş kendi üzerinde yoğunlaşıp, gerçekliğini göz önüne getirdiğin-de bu direnişlere karşı hesap veremeyeceğini, layık olamayacağını görecektir. Çünkü yüzünüz ak değil, şimdiye kadar sorun yaratmaktan öteye bir şey yapmadınız. Şimdiye kadar ağlamaktan başka ne yaptınız? Bu, hepinizin bir ayıbıdır. Şehitlerin karşısında bu halinizle dura-mazsınız, ayıptır. Şimdi bakıyorum, herkes keyfine göre parti gerçeğiyle oynuyor; savaştta, örgütlenmede, eğitimde her yönüyle oynamayı kendisi için bir sanat haline getirmiş. Bu, sizin ayıbınızdır. Kişi bu ayıbyı-la hiçbir yere ulaşamaz. “Çok zayıfız, güçsüzüz, bundan başka ne yapalı-m” diyeceksiniz. Bu sizin diliniz ve bunu her zaman söylüyorsunuz. Kabul edilmez! Bu şehitlerin anısı üzerine konuştuğum zaman böyle partililiği ve sizi kabul edemem. Kaldı ki bu durumda kendimi bile kabul edemiyorum, sizi nasıl kabul edeyim?

Bugünlerde bazı hususlar üzerinde duruyoruz. Parti adına hafif, dar, güçsüz bir yaşama tenezzül etmeyi sanat haline getirmişler. Bu-nunla da sınırlı kalmayarak, bunu partiye ve bu büyük direnişlere layık görüyorlar. Güçsüzsünüz, söz sahibi olamazsınız. Bunun için de en dürüstün elinden ancak ucuz bir ölüm geliyor. Fakat bu arkadaşlar kendilerini ucuz ölüme yatırmadılar. **14 Temmuz direnişi ucuz bir ölüm için değildi. Büyük bir ölümdü, hatta ölüm değil büyük bir yaşamdı.** Ülkede, savaştta ucuz ölen arkadaşlarımız için büyük şehitlerdir, güçlü-dürler diyemiyorum. Çünkü direnmeden gidiyorlar. Eğer 14 Temmuz anısına doğru yaklaşacak olursak; bu arkadaşlar iğne ucu kadar yaşam ve çalışma imkanı bulduklarında sonuna kadar değerlendırıyordu. Size

bakıyorum, aslında biraz harekete geçseniz ülkeyi alabilirsiniz. Ama ne yazık ki doğru bir çalışmayı doğru bir adıma dönüştürmeye tenezzül edemiyorsunuz. Tabii bu da insanı kahrediyor. Parti ruhunu, parti büyüklüğünü kendinizden uzaklaştırmışsınız. Bu, kendinize yapacağınız en büyük bir kötülük, hatta köleliktir. Kendinizi nasıl böyle kabul edebiliyorsunuz, hayret ediyorum. Bu kadar çalışmama rağmen, halen kendi kendimi bile kabul edemiyorum. Kişi, büyümenin yolunu tutmadan kendinden razı olamaz. Bir şey yapamıyorlar, kendilerini bile yapamıyorlar. Buna rağmen kendilerine PKK adına bir usul yaratıyorlar. **Bu büyük anıya bağlı kalmak istiyorsak, biraz dürüstlük varsa, değerlerimizi böyle unutmak istemiyorsak, mutlaka kendimizde bir şeyler yaratmak zorundayız. Kendi içimizde bazı esaslara vararak daha doğru, birlikte büyük yürüebilmeliyiz. PKK'nin saflığı, PKK'nin dürüstlüğü bu yoldaşların gerçeğindedir.** Kendinize bakın, ne kadar bu büyüklüklesiniz? Anılarına doğru yaklaşacak olursak, partinin adını yükseltmek istediler, partinin amacından uzaklaşmamak için büyük bir vahşet altında, her gün tahammül edilemeyecek işkenceler altında küçük bir yaşam imkanı bularak direndiler. Bu amaç içindi bu direniş. Hemen kendinizi karşılaştırın; ülke toprakları üzerinde, dağların başında, silahlı gruplar halindesiniz, yine de düşmana karşı birkaç doğru adım atamıyorsunuz. Bu şehitleri, bu direnişleri gözlerinizin önüne getirdiğinizde kendiniz hakkında ne görüyorsunuz? Bundan uzaklaşma var. Bu uzaklaşmayı kendinize nasıl layık gördüğünüze şaşıyorum. Bu kadar büyük parti derslerini verdik, uzun bir zamandır yetişmeniz için, hazırlığınız için çok büyük yardımlarda bulunduk. Ancak çıkardığınız sonuç; “köle kişiliğimi nasıl yaşatabilirim”dir. En büyük tepkimiz de buna yöneliktir.

PKK şehitleri bunlar değildir, PKK direnişi bu değildir. İçinizden bazıları veya bir çoğunuz, birçok yönde bir şeyler yaratmak istiyorsunuz. PKK büyüklüğünden uzak bir PKK yaratmak istiyorsunuz. Her zaman söylüyorum, bu kişiliğinizle doğru söylemiyorsunuz, kendinizi kandırıyorsunuz. PKK mukaddestir, PKK kişilikleri dürüsttür. Mazlumlara, Kemallere, Hayrilere eğer biraz bağlılığınız varsa, sahip olduğunuz bu kişilikle yürümeniz mümkün değildir. Bu kişiliği şimdiye kadar parti içinde nasıl yürüttünüz, buna nasıl cesaret ediyorsunuz? Gerçekten vicdansız mısınız, terbiyesiz misiniz, anlayamıyorum. Neden böyle oldunuz, çok mu zayıfsınız, çok mu çaresizsiniz, bunu anlamak istiyorum. Bu, doğru değildir. Bu, zindan direnişi temelinde değildir. Bu, 14 Temmuz'a bağlılık değildir. Ben bu yoldaşları, bu direnişi sizden ve

parti adına yürütülenlerden koruyorum. Ya bu arkadaşların ruhuna ulaşır, 14 Temmuz ruhu yakalanır ya da bu ruhu sonuna kadar sizden koruyacağız. Kesinlikle, söz veriyorum ki bunu koruyacağım. Bu halinizle sizi kabul edemem ve etmediğimi de görüyorsunuz. Parti içinde kimse kalmazsa da bu düşkün, zayıf insanı kendimize yaklaştırmayacağız. PKK, kahramanlık partisidir. 14 Temmuz çok büyük bir yüceliktir. Bunu alçaltamayız, ayaklar altına alamayız, bunu size layık göremeyiz. Layık olmayan şey layık değildir. Ben kendimi de layık göremiyorum. Ancak onların temsilcisiyim, vasiyetlerini takip ediyorum. Bu kişiliklerinizle yürüyemem, en ufak bir eksikliğiniz de olsa kabul etmem. **14 Temmuz direnişinin yıldönümü vesilesiyle bir şeyler yaparak anmak istiyorsanız, eğer gerçekten dürüstseniz, bir şeyler anlamak istiyorsanız, bu arkadaşların sergiledikleri direniş gerçekliğine doğru yaklaşmak zorundasınız. Hangi koşullarda, neye karşı, neyle, nasıl yürüttüler bunları aklınıza getireceksiniz, kendi gerçeğinizle kıyaslayacaksınız. “Ben ne kadar bağlıyım, ne kadar onunlayım” hesabını dürüst ve doğru vermezseniz, sahtekarsınız. Sahtekarlığı kendilerine adeta meslek edinmişler, bunları herkes için söylüyorum.**

Bazı arkadaşlar bizi çok incitti. İnsan büyümeden neden bu kadar kaçıyor şaşırıyorum. Bazı arkadaşlara onca büyük imkan sunduk, ama hiç önem bile vermediler. Vicdanınız neden bu kadar kara, insan bir sonuç çıkaramıyor. Size kim “böyle yaşayın” dedi? Bu yaşam üslubu kimindir, bu savaş tarzı kimindir? Mazlumların, Kemallerin, Hayrilerin mi, Agitlerin mi? Hayır! O halde kimindir? Bunun cevabını vereceksiniz. Aksi halde sizi kabul edemeyiz. Her gün bunun üzerinde duruyorum. Özgürlük, şerefli bir yaşam istiyorsanız, işte yolu da budur. Neden bu yolun üstünde yürüyemiyorsunuz, kötülüğün rüzgarına kapılıyorsunuz? Gördünüz ne kadar kaçıyorlar. Tabii bunun çok nedenleri vardır. Büyük imkanlar önlerindedir, ama üzerinde durmaya tenezzül etmiyorlar. Bunun için bu tarihi anının, adımın üzerinde durmak istiyorsanız, acaba dürüst müdürler, değil midirler diyorum. Çünkü bir anının üzerinde durmak insana sonuna kadar yeter. Uzun bir süredir “PKK adına her yönüyle hareket edebiliriz” diyorlar. Olmaz, PKK esastır. Eğer PKK gerçeği tutturulmazsa, Kürdistan’da yaşam yürümez, hiçbir şey de olmaz

Yaşanan bu direniş neydi? Zindanda ihanet büyük olunca, Şahinler tamamen düşürmek istediler. “PKK adına kimse kalmamalı”, hatta “hepsi PKK’ye karşı çıksın”, tabii ki “PKK de vatani inkar etsin, halkı

inkar etsin” dediler. Bunun karşısında arkadaşlar da “biz canımızı vereceğiz, bu kararı vermeyeceğiz” dediler. **14 Temmuz kararı, partinin adının, halk ve Kürdistan adının, insanlık adının ortadan kalkmaması içindi. İşte bu, partinin kararıdır: İhanete karşıydı, büyük zulme karşıydı, düşkün yaşama karşıydı.** Hemen hemen hepsi sizin gibi zayıftılar, imha olmayla karşı karşıyaydılar. Ama bu kahraman arkadaşlar, “gün direnme günüdür” diyerek zayıflıkların önünü aldılar. Şimdi de düşman çok şiddetlice üstümüze geliyor. Şimdi de Kürdistan’da ihanet büyüktür, ihanet çok büyümüştür. Direniş de büyümüştür. Aynı zamanda içimizde düşkünlük de, teslim olma da var. Ülkenin dört bir yanında ne kadar direniş varsa, o kadar da teslimiyet, yine düşkün bir yaşam vardır. Eğer 14 Temmuz’a bağlıyız diyorsanız, bugünde de kahramanca bazı adımlar isteniyor. Zindandaki gibi değil, savaşın her alanında, çalışmanın her yönünde 14 Temmuz ruhuna bağlı adımlar atılması gerekiyor. Önce kendi ruhunuzda adım atın, öyle olmazsanız sahtekarsınız. Büyük değerlerle ucuz yaşamınızı sürdürmek istiyorsanız, bizim de bunu kabul etmemiz mümkün değildir.

Diğer bir husus da şudur: Önderliği tanıyorsunuz. Çok düşkünsünüz, kirli insanlarsınız, bizi her zaman kendi seviyenize düşürmek istiyorsunuz. Tabii ki bu da mümkün değil. Sizden bir şey rica ediyorum: Biraz büyümeyi tanıyın. Kendinizi yetiştiremeseniz de onunla oynamayın, ihanet etmeyin, koruyun. Eğer bu da elinizden gelmezse, çıkın gidin. Ben kendim bile bu kişiliğimi her gün ellerimin altında eritiyorum. Fakat size bakıyorum, kendinizi paşa gibi yapmışsınız. Sizde PKK dışında her şey var; düşkünlük, zayıflık var, düşünce dağılmış, ruh dağılmış, büyük bir kararı yok. Kendisiyle büyük bir şey yapamaz, şerefli bir yaşamı tutamaz, yarı ölü gibidir. Kendisini her zaman sorun yapıyor, “ben kapalıyım, yüzeyselim, bilmem neyim.” Budur işte, bundan başka bir şey değil, en iyisi de ucuz bir ölüm. Büyük bir başarı, büyük bir adım diyen, “ben de PKK’nin büyük şehitlerinden eksik yapmam, sonuna kadar düşüncem ve yaşamım budur” diyen yoldaşlar içinizde yetişiyor mu? Kendinize ve etrafınıza bakın, kim böyle yapıyor?

Sizin üzerinize fazla geldiğim için değil, siz kendi kendinizi dar bir duruma sokmuşsunuz. Bu parti imkanlarıyla kendinizi büyütebildiniz, hepiniz yapabildiniz. Size çok zaman da vermiştik. Kendinizi büyütebileceğiniz ortamı da sunmuştuk ama anlamadınız, sürekli “ucuz bir yaşam” dediniz, hep keyfiyete tenezzül ettiniz. Bu da tabii ki düşmanın isteğiydi. Düşmanın isteği, kişinin böyle ucuz bir kişilikle yaşamasıdır.

Bu da tanımadığınız bir şey değildir. Bu kişilik eskiden beri bizim için sefaletti, içinde hayırlı olan bir şey yok. İşte bu direniş buna karşıdır. Sadece düşmanın zulmü değil, binlerce arkadaş “teslim olayım mı, olmayayım mı” diye hemen düşüyordu. Bu haldeydi arkadaşlar. İşte 14 Temmuz direnişi çoğunlukla buna karşıydı. Şimdi bakıyorum, hiçbir arkadaş kendisine bundan bir sonuç çıkarmıyor. Çoğunuz da bu halde-siniz. Burası zindan değil, burası dağ başıdır, elinizde silah var. Eğer burada işi doğru dürüst yürütemiyorsanız, bu teslimiyetten de daha kötüdür. Ben de diyorum ki bu anılarla sözleşmek, kararlaştırmak istiyor-sanız, kendinizi böyle bırakamazsınız. Herkes söz sahibi olamaz. Sizin gibi insanlar kendilerini yenilememişler. Kendini yenileyemeyen söz sahibi, karar sahibi olmaktan uzaktır. “Partinin bazı imkanlarıyla so-nunda düşmanın yanına kadar giderim.” Bu, PKK değildir. Bunu anla-manızı istiyorum. Bu, PKK gerçekliği değildir. Bu dönemde bu, en bü-yük kötülüktür, hatta düşmandan daha çok bize karşı bir direniştir. Bu düşmana karşı değil, PKK büyüklüğüne karşı direnmedir. Belki size acayip gelebilir, ama bu yaşamınız, düşmanın hamleleri gibi sizi PKK’ye ve 14 Temmuz’a karşı direnişe kaldırıyor.

Düşmanın baskısı, düşmanın zoru, ülkenin her yanında, savaş saha-larında sizi yumuşattı, şaşırttı. Sonuç itibarıyla hepiniz PKK içinde dire-niş halindesiniz. Tabii bu direniş, 14 Temmuz direnişi değildir, Agit yol-daşlarındaki de değildir. Bu direniş, PKK’ye karşı olan direniştir. Tuhaf bir şey, çoğunuz PKK içindesiniz, ama birçok yanınızla PKK karşısında en-gel teşkil ediyorsunuz. Engelden de öteye daha çok direniyorsunuz. “Biz partileşemeyiz, parti taktiklerine ulaşamayız, parti hattına ulaş-a-mayız”, gece gündüz bunları söylüyorsunuz. “Yakamızı bırak, biraz kendimizi yaşamak istiyoruz, küçük yaşamak istiyoruz”, gece gündüz bunu söylüyorsunuz. Bu da dürüst değil, kabul edilemez. Neden, ne hakkınız var? Hepiniz benden PKK partisini, bu büyük şehitler partisini küçük burjuva partisi yapmamı istiyorsunuz. Yüzde doksanınız küçük burjuva bir parti istiyorsunuz. Bu halinizle PKK partisi olabilir misiniz? Kendinizi Mazlum, Hayri, Kemal’in çizgisine ulaştırabilir misiniz? Bir çoğunuzun kişilikleri ortadadır. **Biz ne kadar o büyük şehitlerin parti-siyleyiz diye doğru hesap verilmelidir. Bu değerler tümünden unutul-muş. Çoğunlukla da ülkedekilerde, savaşta yer alanlarda bu değerler tümünden unutulmuş. Kim komutandır, kim keyfi yaşamın sahibidir, kim kendini yaşıyor, kim tümünden parti esasları, hatta savaş esasları dışıdır, kim kurnazdır, kim oyunlar çeviriyor, bunlar üzerinde duru-**

yorlar. “Düşmanı derinden vuralım, düşmanı büyük vuralım, büyük yoldaşlıklar yaratalım,” bunları tümünden unutmuşlar. Bu nedir. Kim sizi alıştırdı? Öğretmenlerinizin hepsi kurnazlardır, büyük şehitler değil. Büyük şehitlerden uzak, hatta düşmanın kendisidir. Düşmanın zoru sizi halden düşürmüş, iflas ettirmiş. Neden sizden büyük yoldaşlar çıkmıyor? Bunca yıldır zindanda değilsiniz, özgürsünüz, partinin bütün kitapları elinizin altında. Neden büyüyemiyorsunuz, kendinize bu hesabı soracaksınız. Sormazsanız kimse size “şereflişiniz” diyemez, sonuna kadar namuslu olamazsınız. Başaramayan, çalışmasını doğru dürüst yapamayan tabii ki namussuzdur, düşkündür. Düşkün insan da beş para etmez. Bir savunma yönteminiz var, o da “ben ağlarım.” Ağlayanlar da namussuzdur. Ağlamak kahramanlık mıdır? 14 Temmuz, ağlama mıdır, direnme mi? 14 Temmuz, başarı mıdır, düşüş müdür? 14 Temmuz, kahramanlık mıdır, korkaklık mıdır? Bunların hepsini göz önüne getirmek zorundasınız.

Önderlik, Her Şeyden Önce Şehitlerin Vasiyetidir

Siz söz sahibi olamıyorsunuz, çoğunlukla buna üzülüyorum. Siz kimin arkadaşısınız, gerçekten Mazlum, Kemal, Hayrilerin arkadaşları mısınız? Onlara mı yakınsınız, yoksa Şahin’e mi? Şahin de rahatlıkla teslim olmadı, hatta içimizdeyken çok çalışıyordu. Sizden on kat daha fazla çalışıyordu, ben tanıyorum. İçinde bulunduğunuz zor ortamda olsaydı, belki sizden daha çok savaşırdı da. Burada yine insanın aklına bir şey geliyor: Böyle büyük ihanet etmiş bir insan bile yerinizde olsaydı, belki sizden daha iyi olabilirdi. Eğer siz onun yerinde olsaydınız, belki daha kötü olabilirdiniz. Yani yeriniz Mazlum, Kemal, Hayri’nin yanı değil, konumunuz Şahinlerden daha kötüdür. Çünkü bu yaşam parti içinde büyük bir çalışmanın kaynağı olamaz. Bundan başka şeyleri kendinize kabul ettiremiyorsunuz. Parti içinde yeni bir adet ortaya çıkmış: Hiç çalışma, parti imkanları üzerinde otur ve yaşat kendini! Kendini nasıl yaşatırın? Eğitimini yapmıyorsun, düşmanın üstünde hiç durmuyorsun, bazı taktikler, örgütlenmeler üzerinde durmuyorsun. Ondan sonra da etrafını yık, boz, kendini zafersiz yaşat, çalışmadan kendini yaşat. Bu, sahtekarlıktır, böyle olmaz. Suçu arkadaşının üstüne at, etrafını suçla, kendini de temize çıkart, bu sahtekarlıktır. Binlercesi bu şekilde kendi bireysellikleri için ya da düşkünlükleri için imkan yaratma peşindedirler.

Daha derin açmak istemiyorum, anlayabildiğimize inanıyorum. Eğer bu durumu değiştirmezseniz; savaş içerisinde, halk içerisinde komu-

tanlıkta, savařçılıkta bu halinizi deęiřtiremezsiniz, deęil dūřmana karřı bize karřı; deęil 14 Temmuz’lasınız, 14 Temmuz’a karřı direniyorsunuz demektir. Burada yanlıř yapmayın. Bu arkadařlar, bu direniřte altmıř gūn a susuz, bir deri bir kemik kaldılar. Bununla neyi ispatlamak istiyorlardı; “Bu dūřkūn yařamı, elimizde eriyip giden yařamı kabul etmiyoruz. Biz, ōlūmū kabul ediyoruz. Yavař yavař vūcudumuzun, kemiklerimizden erimesini kabul ediyoruz, ama dūřmanın istedięi yařamı kabul etmiyoruz. Biz PKK’yi bırakmayacaęız... ” İřte 14 Temmuz budur, bařka bir řey deęildir. Kendinize bakın, “dūřman yok, biz gūlūyūz” diyerek kendi kendinizi eritiyorsunuz. Mesela savařtaki arkadařlar bilirler; “parti esasları kalmadı, gerilla adına ideoloji, siyaset kalmadı, yoldařlık kalmadı” diyorlar. Yine kōylū kurnazlıęı, kimilerinin arkadařları elden gidiyor, ūzerinde durmuyor, onlarca řahadet yařanıyor, kendisini sorumlu gōrmūyor, řehitlerin anısına bir řey yapmıyor. “Anıları için ne yapayım, nasıl bir sorumluluk altındayım” demiyor. Bu, komutanlık, savařçılık deęildir, bu hıyanettir. Bundan biraz korkun, eęer sōzūnūz varsa, partiyle olmayı istiyorsanız dūrist olun. Bunun derinlięini, anlamını kavrayın.

En būyūk korkum, bu partiden varolan uzaklařmadır. Yani bakıyorum bu kiřilikler partiyi istila etmiř, parti diye bir řey bırakmamıř. Bunlar gōzūnūzūn ōnūnde yařanırken, kendinizden bile haberiniz olmuyor. Bu durumda elimizde Kūrdistan için bir řey kalmıyor, Kūrtlūk adına ihanet kalıyor. İhanetin ne kadar yařadıęını da gōrūyorsunuz.

Őnemli olan, eęer gerçekten bu anıya baęlı kalarak 14 Temmuz’un 15. yılında bir sonuca ulařmak istiyorsanız, ūzerinde durduęum bu noktaları kendinize esas alarak ūzerinde durun, kendinizle kıyaslayın. Bōylece kendinizi doęrulara ulařtırabilirsiniz. **Parti meselesi sadece benim meselem deęil. Bu yoldařlar neden řehit oldular? Elimizde bir řeylerin kalması, řerefın kalması için, yoksa kendileri için deęil. Kendileri için olsaydı bōyle direnmezlerdi. Bir halk için, bir tarih için, insan için bunları yaptılar. Eęer sizler de sōz sahibiyseniz, bunlara devam edebilirsiniz. Sōzūn sahibi olmak, hangi durumda olursa olsun devam etmektir.** Onlar, her gūn vahřet altındaydılar, en būyūk darlık içerisindeydiler. Buna raęmen bu kadar direndiler. Sizin durumunuz ise iyidir, neden būyūk direnemeyeceksiniz? Kimse “imkanım yoktur” demesin, bunların hepsi yalandır. En būyūk vahřet, en būyūk imkansızlık Diyarbakır zindanıdaydı. Hatta tarihte bile ōyle vahřet yoktur. Ama onlar direndiler. Kahramanlıęı kendinize layık gōrūn. Her řeyle oynayın, ama

bu büyük, mukaddes değerlerle oynamayın. Sizden fazla bir şey istemiyoruz. Büyümeniz üzerinde durun. Hatta düşmanla baş edemiyorsan, kendinle baş et. “Kendimi yapacağım” de, “doğru partileşeceğiz”, “partileşmeden uzaklaşmayacağım” deyin. Bunları ısrarla söylüyorum; çünkü siz parti içinde yaşamınızla bu değerleri mahvettiniz. Parti esaslarının, parti yoldaşlığının içini boşalttınız. Niçin böyle yaptınız? Parti içinde karşınızdaki düşman zindandaki düşmandan daha mı büyüktü? Hayır! Hiç düşman yoktu, siz kendi kendinize böyle yaptınız. Şimdi de sizi kabul etmemi istiyorsunuz. **Bu büyük şehitler sizi afetsin, kabul etsin. Parti yaşamıyla, Önderlik yaşamıyla oynayanlar affedilemezler, kabul edilemezler.**

Kendinizi kandırıyorsunuz. “Biz çaresiz kaldık, zayıfız, bazı hususlarımız düşmandan kalmış, eski toplumdaki kalmadır” demeyin. Bütün bunlar yalandır. Bu arkadaşlar için de aynı şeyler geçerliydi. Ama sizde olan daha başka bir şeydir; parti üzerindeki oyun, partiyi küçük burjuva partisi yapmaktır. Bundan başka bir şey değildir. Tabii bu da partiye savaş yürütmektir, parti içinde partiye karşı savaştır. Başka türlü izah edilemez. Bunun için tekrarlıyorum; şehitlerin anılarına bağlı kalmak istiyorsanız, söz sahibiyse, çizdiğimiz bu çerçeve üzerinde bir kez daha durun. Fazla yorulmamışsınız, size bazı imkanlar vermişiz. **Her şeyden önce bu büyük şehitlerin yolunda, bu büyük direnişin yolunda kendinizi kararlaştırın, ama dürüstlikle, onların gerçeği temelinde kararlaştırın. Dile getirdiğimiz bu hususları büyük bir istekle, büyük bir iradeyle esas alın. Gerçekten PKK militanlığının gerçekliği sizde yürütülsün. Böyle yaparsanız, Mazlum, Kemal, Hayrilerin arkadaşısınız, büyüyeceksiniz ve büyük adımlar atacaksınız.** “Etrafımız bizi şaşırtıyor, etrafımız bizi yoldan çıkarıyor” demeyin. Hayır, düşman da bu arkadaşları yoldan çıkarmak istiyordu. Oyun büyüktü, ama başaramadı. Burada düşman da yok, siz kendi kendinizi yoldan çıkarıyorsunuz. Bazı şeyleri anladığınıza inanıyorum.

Önderlik her şeyden önce şehitlerin temsilcisidir. Kimse bunu unutmamasın ve bizden de başka bir şey istemesin. Kesinlikle kabul etmiyorum. Benim istediğim, yaptıklarım şehitlerin isteğidir, diğer şeylerin benim için fazla kıymeti yoktur. Onların amacı, onların vasiyeti, onların yaşamı üzerinde söz sahibiyim. Yaptıkları vasiyet temelinde sözüm var, yürütüyorum da. Bu noktayı anlayacaksınız. Anladınız mı bizimle yürürsünüz, keyfiyetinizle üstümüze yetersizliklerinizi atmayacaksınız, zayıflıklarınızla bize yaklaşmayacaksınız. Çaresizliğiniz-

le, yanlışlıklarınızla, düşkünlüklerinizle bize yaklaşmayacaksınız. Bu şehitlere yanaşmayacaksınız. **Ben, her zaman şehitlere söz verdim. Haki yoldaşa söz verdim, partiyi ilan ettik. Mazlum, Kemal, Hayri yoldaşlara söz verdim, ülkeye büyük dönüşü gerçekleştirdik. İşte Mehmet Karasungur yoldaşa söz verdim, Güney Kürdistan'ı devrime ulaştırdık. Kimse inanmıyordu, ama biz yaptık. Agit yoldaşlara söz verdim, Kürdistan'ın tamamını gerillayla donattık. Bütün bunlar şehitlere verdiğimiz sözlerdir. Zilan yoldaşa söz verdik, kadın özgürlüğünü yükselttik, büyüttük. Bunların hepsi sözdür ve yürümüştür de. Kendinizde de saygı ve takdiri görüyorsanız, kendinizi söz sahibi yapın. Bizin için bundan başka hiçbir şeyin değeri yoktur. Yeme içme, hepsi zafer içindir. Konuşma, yürütme, hepsi partinin büyümesi içindir. Bizde keyfiyet falan yok, bizde her şey insanın büyümesi temelindedir. Her şey büyük direniş içindir. Bunun için parti içinde başka bahaneleri üzerimizde yürütmeyin ve yanaşmayın. Bunu ısrarla söylüyorum, sonra kötü düşersiniz.**

Önderlik babanız değil, akrabanız değil. Önderlik Allah'ınız değil, reis ve muhtarınız değildir. **Önderlik, her şeyden önce şehitlerin vasiyetidir, her şeyden önce direniştir, her şeyden önce partidir, savaş çizgisidir.** Eğer Önderliği böyle tanımak istiyorsanız, beraber yürürsünüz, böyle tanımazsanız yaklaşmayın. Yaklaşırsanız ajansınız, sömürgeciliğin ajanısınız, düşmüş toplumun ajanısınız, kötülüğün ajanısınız, müflis kişiliğin ajanısınız. Tabii bu da böyle yürümez, kabul edilmez. Biz zayıf insan için yokuz, basit, hafif şeylerle olan insanlar için yokuz. Biz, onların düşmanınız. Biz, onların yok olmaları anlamına geliyoruz. **Biz, kalkmak isteyen, kendisini çare, direniş yapmak isteyen, düşmana karşı kendini büyük silahlandırmak isteyenleriz. Bundan başka bir şey değiliz. Büyük şehitlerimiz için sözüm budur.** Parti, şimdiye kadar içindeki böyle büyük kararlarla yürümüştür ve yürüyecektir de. Eğer akıllıysanız, dürüstsenez, siz de söz sahibi olmak istiyorsanız, bu çerçeve temelinde bir kez daha en büyük kararı kendi kişiliğinizde verin, kendinize karşı kendiniz için verin. Sizden ben istemiyorum, şehitler istiyor, bu büyük direnişler istiyor, bu temelde vereceksiniz. Eğer bu temelde verdiyseniz dürüstsünüz, kimse sizi durduramaz, geri de ve zayıf da kalmazsınız. Bu arkadaşlar, zayıf kaldı mı, geride kaldılar mı, çok dar durumlarda büyüklüklerinden taviz verdiler mi? Hayır.

Bu büyük direnişten sonuçlar çıkarmak lazım. Hangi sahada, altta üstte, hangi şekilde olursa olsun bu partiden uzaklaşmayı ortadan

kaldırmalıyız. 14 Temmuz kararına ulaşana dek bu uzaklaşmaya karşı durup kaldırmalıyız. Bu büyük şehitler, kendilerini tamamen büyük bir direniş yaptılar, sonuna kadar yürüdüler. Çalışmanız böyle olup, sonuca ulaşırsa 14 Temmuz sahibisiniz ve 14 Temmuz sahipleri her zaman büyüktürler. Bununla böyle yürüyenler, bunun savaşını her yanda yürütenler, sabırla, bilinçle, çalışmayla savaş yürütenler, her zaman zafer kazanırlar, başarılıdırlar.

14 Temmuz 1997

ZİLAN UFUK OLMUŞTUR, İNSANIMIZIN BEYNİNİ, YÜREĞİNİ AÇMIŞTIR

Zilan, ufuk olmuştur, insanımızın beynini, yüreğini açmıştır, bencilliği yıkmıştır. İdeolojik etkileri böyle çok çarpıcıdır, ulusal düzeydedir. Siyasi olarak da güçlü olmanın nasıl olduğunu ortaya koymuştur. Küçük amaçlar için yaşamamak gerektiğini, büyük amaçlar için yaşamamanın nasıl olduğunu kanıtlamıştır. Örgütsel anlamda da ikide bir örgüt bozunculuğunun anlamlı olmadığı, değerli bir yoldaş olmanın örneği sergilenmiştir. Son derece yapıcı, örgütlü bir kişiliğin nasıl olması gerektiğini çarpıcı bir biçimde ortaya koymuştur. Bütün bunlar, tabii ki partililere bir mektup biçiminde sunuldu. Bu, bir çağrıydı. Etkisi hiç olmadı demiyorum, ama oldukça sınırlı bırakıldığı, genelde şahadet çizgisine yaklaşımın duyarlı olmadığı; sonuçta çok büyük bir gelişmeye neden olabileceken bunun geçirilmesi yaşandı. Tabii her zaman şahadetlere karşı aldığımız tedbirleri genelde aldığımız için anlamını yitirtmedik. Bu şahadetin temelinde bütün şahadetlere yüksek değer biçtik, çok şiddetli bir yoğunlaşmayı esas aldık. Örgüt içi savaşımımız çok yoğundu, çok kesindi. Hiçbir yenilgiye fırsat vermeyecek kadar kendimize anlam vermiştik. Herkes gitse de, biz kalışımızla kesin yenilgiye geçit vermeyeceğiz ve bugün bu gerçekleştirilmiştir.

Bugün, düşmanın Kuzey’den başlatıp, tarihin bu en büyük operasyonlarını Güney’de tamamlamak istediği çok net. Bu da büyük taarruzdu. Belki de Türk kurtuluş savaşının, hatta Osmanlıların son iki yüz yıllık en büyük operasyonlarındandı. Özellikle son iki yüzyılda Kürdistan’a düzenlenen seferlerin en kapsamlısıydı. Tarihte böyle seferleri belki de İskender, Romalılar, Persler, İslam orduları veya Cengiz Han, Timur orduları düzenlemiştir. Biz bunları bir tarafa bırakalım, son iki yüzyılın Kürdistan seferlerinin içinde bu yılın operasyonları en büyüğüdür. Dersim’den başlatılması da bence anlamlıdır. Çünkü Zilan şahadetinde Genelkurmay sarsılmıştı ve bunun intikamını almak için oranın üzerine korkunç yöneldi. Türk askeri literatüründe böyle anlamlar vardır. Bu da kendine göre intikam veya imha süreçlerini düzenlemedi. İşte bunu tüm partiye ödetmek için, Güney’e kadar büyük bir çapul seferi düzenlendi.

Açık söyleyeyim, hepinizin pratiğine baktığımda, tedbirleriniz bunları aşmaya yeterli değildir. Dersim gerillamıza bakalım, cevap vermeyi beceremedi. Güney’e kadar bütün alanlarımıza bakalım, yıl için etkili bir karşı koyuşu planlayıp hayata geçiremedi. Güney’de bile, esasta

buradaki savaş duruşumuz olmasaydı, yenilgiye ardına kadar açık bir yönetim yoğunca yaşıyordu. Ama dediğim gibi, çok kati kararlılık ve hazırlık düzeyimiz vardır, bütün alanlarda bir gerileme olsa da, sonuçta bizde duracaktı. Nitekim operasyon durdurulmuştur. Durdurulmasından da öteye, çok ağır ve son sefer olma konumuna da indirgenmiştir. Aynı zamanda işbirlikçiler için de bir son ihanet seferine dönüştürülmüştür. Bu da bizim savaş tarzımızın bir ifadesidir. İster yaşayın, ister ölün, ister kaybedin, ister kazandırın, ne olursanız olun, Önderlik gerçeğinde verilen söz önemlidir ve söze kati bağlılık vardır. Bu da öyle sizin söylediğiniz gibi değil, günlük, anlık pratik hazırlıklarıyla kendini kanıtlar. Böyle bir tarzı var ve çok açık ortaya çıkmıştır. Bana göre, bu operasyonlar bir anlamda “yenilginizdir.” Zihniyet olarak, ideolojik, siyasal, örgütsel düzeydeki güçlenme olarak aslında fazla başkaldırı, başarma noktanız yakalanmamıştır. Biraz daha değerlendirmeleri yoğunlaştırın, göreceksiniz ki sizlere kalsa, ne kadar savaşsanız da yenilgi bir yerde kaçınılmaz oluyor. Bunun Zilan kişiliğiyle bağlantısı nedir? **Bu eyleme kalkan bir kişilikten anlam çıkarılsa, bir yıl ona göre şiddetle değerlendirilse, yenilgi olmayacak. O, şiddetle kendini bomba olarak patlatırken, sen onu düşüncede şiddetlendireceksin, politikada, örgütlenmede, bizzat askeri yoğunlaşmada aynı şiddeti göstereceksin ki yenilmeyesin. O, bunun işaretiydi. O, bunun çağrısıydı. O, bunun gerçeği idi. Ya böyle savaşçı bir kişiliğe ulaşırsınız, ya yenileceksiniz!**

Gerçekleştirilen eylem, Dersim için olduğu kadar, bütün ülke için, halk için “Ya böyle kendinizi bombalar halinde patlatırsınız -her anlamda bomba- ya da yenilgi kaçınılmazdır.” Bu, çok önemlidir ve bu anlamda değeri büyüktür diyorum. Ben anladım, kendi payıma bazı sonuçlar çıkardım. Çok zor da olsa, gereken cevabı vermeye çalışırız dedim. Bunu da öyle ağlayarak, sızlayarak, bilmem imkanlarla oynayarak değil, kendi tarzımızdaki derinliği, çok yönlülüğü, yaratıcılığı eksik etmeden, kazanımlar kadar, yeni kazanımları da buna ilave ederek cevap vereceğiz. Bu, bizim için artık önüne geçilemez bir emirdir ve başarı yürüyüşü, gerekirse zafere kadar sürdürülecektir.

Kendi payıma diyorum ki; böyle bir yılı değerlendirdiğimizde, ciddi bir yetmezliği kendi payımıza göstermedik ve tehlikeli bir başarısızlığa neden olmadık. Başarı için de günlük, pratik olarak hemen her şey vardır. İşte bu, doğru karşılık verme oluyor. Siz, acaba böyle karşılık verme gücüne ulaşabilir misiniz? Kendinizi sorgulama, kendini buna göre yaratma yığıtlığıdır, onun gücünü göstermedir. Bu, sizin kişiliğini-

zi ölçölendirecektir. Kim olup olmadığınız, ne kadar yapıp yapmayacağınızı ortaya koyacaktır. Ve Önderlik, kendi payına düşeni yaptı diye düşünüyorum. Tabii bunu bütün partililer yapmalıydı. Çünkü çağrı onlardaydı, halka da, hatta insanlığa da çağrı vardı. Kısmen cevap olunabilirdi, bundan sonra cevap olunabilir. Birinci yılında yapamadıysanız, ikinci yılında yapabilirsiniz. Bağlılık gücünüz varsa, tüm ömrünüzde bunun tedbirlerini alabilirsiniz. Dediğim gibi, tüm şahadetlerden sonuç çıkarabiliyorsanız, bunun yolu hepiniz için ardına kadar açıktır. Umarım ihmal etmezsiniz, gafilce, böyle alışageldiğiniz sıklıkla bu şahadetleri geçiştirmezsiniz, mutlaka kendinizi katlayarak bir cevabı vereceksiniz. Vermedikçe, yüzünüzün fazla ağaramayacağı açık, yine yaşamı kazanamayacağınız o denli açıktır. Şehitlerini unutan, onlara gereken anlamı veremeyenler, lafta geçiştirenler fazla iflah olamazlar.

Büyükölük, şehitlere verilen anlamla orantılıdır. Büyükölük, bir ölüye gösterilen ilgi ile değil, onları yaşamsallaştırmakla mümkündür. Bu yönüyle değerlendirme, şüphesiz çok geliştirilebilir. Bunu hemen hepiniz yapabilirsiniz ve yapmalısınız da. Benim biraz daha özgün olarak bu şahadeti düşünmek, duyumsatmak istediğim yanlar var. Bilindiği üzere, mektubun son cümlelerinde büyük yaşam istemi, büyük yaşamın büyük eylemle bağlantısı çok çarpıcıdır. Özgür kadınının şekillenmesine yaklaşım çok çarpıcıdır. Kesin, yeni yaşam arayışdır, müthiş bir özgürlük istemidir. Var olan standart düzen dahilindeki yaşamlara tepkidir. Zaten o yaşama iğne ucu kadar değer verse, bu eyleme cesaret edemezdi. Bu eylem, aynı zamanda geçerli yaşama müthiş bir darbedir. Kadın erkek arasındaki yaşama darbedir. Düzen dahilindeki kadın erkek, evliliştir, cinselliştir, bilmem sevgidir, duygudur, onlara büyük bir darbedir. Çünkü bunlar çok küçük bir yaşamdır. O küçük yaşam - kendisi evlilik denemesini de geçirmiştir-, ona bir hiç gibi geliyor, hatta itici geliyor. Dolayısıyla eylem üzerinde etkili oluyor. Bunun yanında büyük yaşam arayışı çok net. Bunun için, güzel yaşam, savaşla bağlantılı yaşam, eylemle bağlantılı yaşam, yine çok çarpıcı. Bunun üzerine salt siyasi değerlendirmeler yapmakla, açıklığa kavuşturma işini sağlayamayız. Bu, biraz da edebiyatın konusu oluyor. Romanlaştırılarak daha iyi dile getirileceği kanısındayım. Zaten bütün şehitlerimiz için bunları vurguluyorum.

Bunun bir sembol olması, bütün şahadetlerin anlamını içermesi şartıyladır. Özellikle son bir yılın kadın şahadetlerinde, bu çok nettir. Gerek zayıflık nedenleriyle şahadetler, gerek eski yaşama şiddetle

tepkinin verdiği cesaretle teslim olmamanın, kendini sürekli bomba-
lama biçiminde şahadete götürmeler aslında bir yaşam arayışıdır. Bir
şeylere hiç değeri verilmiyor veya basit, işte çokça tartıştığımız küçük
amaçlı yaşamlara, bu şahadetlerde hiç yer yok. Diğer yandan aynı
zamanda aşk derecesinde bir yaşam anlayışı da vardır. Buna, büyük
yaşam, buna yüce yaşam da diyoruz. Küçük yaşam yerle bir edilirken,
büyük yaşam müthiş yükseltiyor. Bana göre bu şahadetlerin en çarpıcı
özelliliği burada, büyük yaşayacaksınız! Büyük yaşam, büyük duygular,
büyük düşünceler, büyük eylemlerle mümkündür.

Kadın özgölünde, özellikle derinleştirmek istediğim de tam da bu
noktada çok önemli. Demek ki Zilan kişiliğine vereceğim en iyi karşılık,
küçük içerikli yaşamları yerle bir etmedir. Ben bunu yaptım mı? Yaptı-
ğımı inanıyorum. Son yılda dikkatinizi çektiğı gibi, küçük amaçlı ya-
şamların adeta yerle bir edilmesi gerektiğini işledim ve önemli oranda
da bunu aşım. Demek ki anıya bir karşılık verme bu biçimde olmuştur.
**Bütün küçük duyguları öldürdük; kişiye ucuz bağılılıkları, eyleme da-
yanmayan sözüm ona sevgileri, bağılılıkları yerle bir ettik. Bunu bilinç-
li yaptık. Aşağıladım, lanet getirdim ve çılgınca yaptım adeta. Diğer
bir şey daha yaptık, büyüme işini geliştirdik. Eylemi büyütme, yaşa-
mı büyütme...** Son yıla baktığımızda bu konuda gelişmeler vardır. Bu
çağrıya kendi kişiliğimde cevabı kısmen şöyle verdim: Kadın yaklaşı-
mında büyüklükler, duyguları büyütmede, sevgileri büyütmede olduk-
ça ilerleme kat ettim. Daha cesaretli olma, tabii bunu sağlarken hep bir
çelişkiye göre, yani içeriksiz, hep çirkinliğe, kayba götüren, büyük ey-
leme değil eylemsizliğe götüren, son derece hızla çirkinleştiren ne
varsa onları itekleyip, ona karşıt olanı da yücelterek, böyle bir çelişkiyi,
ona diyalektik bir mantığı dayatarak işlettik. Sonuç, bazı önemli geliş-
melerin sağlanması oldu. Bu, aslında en zor olan bir gerçekliği yap-
maydı. Zilan kişiliğinde, özellikle dikkatle değerlendirilirse, böyle bir
istem var, kendisi bunu başaramıyor. Çünkü gücü bu anlamda yok.
Gücü, ancak bir sembol olmaya var. Bunu küçümsemiyorum. Bana
göre bu, tanrılara mahsus bir şey, ama yine de bir zayıflığı içeriyor.
Yaşamsallaştırabilse, eylemini ve onun örgütlülüğünü süreklileştirerek
bir bombalamayı değil, her gün kendini bombalama haline getirecek.
Bunu anlıyor, bunu istiyor da. Son değerlendirmesi, son talebi bu. Böy-
le olmak istiyor ve bu şansı yakaladığı için de adeta bu eyleme koşar-
casına gidiyor.

Zilan Ölüme Değil, Büyük Yaşama Koşuyor

Zilan ölüme değil, büyük yaşama koşuyor. Burada böyle bilinçsizlik yok, büyük bir güven var. Önderlik gerçeğine başta olmak üzere, PKK'ye hem eleştirisi hem de güveni var. Gerisini yapmaları gerekir diye bu cesareti gösteriyor. Tabii her gün kendini büyük bir güçle yaşama katmak, öyle kolay bir iş değil. Düşünün yani, ben bile bu kadar zorlanıyorum, siz nasıl yapacaksınız? Böyle eylemsel, örgütsel, düşünülmesi bile insanın nefesini kesen bir sembol olmayı ve onu her an yaşamsallaştırmayı kim nasıl sağlayacak? Sorunun ağırlığı burada. Kendisi zaten bunu belirtiyor. “Bu şansı yakaladım” diyor ve onun için büyük cesaretle eyleme yürüyor. Zor olanın gerisinin olduğunun da tamamen farkında. Biz, o sonrasını yapmaya, süreklileştirmeye çalıştık. En zor olanı, yine kendimize görev belledik. Şüphesiz bu ilk değildi, onun daha öncesi de vardı. Çok büyük kadın kahramanlıkları vardı, ama bu, zirveyi teşkil ediyor. Ve daha çarpıcı bir ifade haline gelmiştir. Bizim de bu yılı böyle yoğunluklu ele almamız, şehitlerimize, özellikle kadın şahadetlerine karşı en anlamlı cevap idi.

Kadın özgürlüğünde kesin bir gelişme ortaya çıktı. Kürdistan gerçeğinde, hatta birçok toplumsal gerçeklikte kadın aslında fazla yaşam-sallaştırılmamıştır. Yaşamla eylemliliği arasında bağı sağlam kurulamamıştır. Bu eylemle Kürdistan'da bunun en cesaretli bir adımı atılıyor. Bizim bu işe böyle girişmemizin özgünlüğü burada. Kürdistan için olmakla birlikte, aslında evrensel bir anlamı da vardır. Zaten eylem, dünyanın dikkatini çekti. Eylemin dikkat çektiği kadar, son bir yıldaki kadın ordulaşması da ilgisini çekti. “Bu nasıl bir iştir” diye sormayan kalmadı. Zaten kendi ülke somutumuzda başlı başına yeni bir olay. Hemen hepinizin, hafızanızın, ruhunuzun pek algılayamadığı bir durum. Kadın erkek ilişkisinde düşünüş müthiş boyutlarda. Düzen dahilindeki tüm yaşam özelliklerinde bitiş var. Açık söylemeliyim yani, kadın erkek ilişkilenesinin feci boğuntu değeri çarpıcıdır. İster ailede erkek-kadın veya karı-koca veya baba-ana veya sözlü-nişanlı, bilmem sevgi, aşk, bütün bu kavramlar müthiş düşünüş kavramlarıdır ve tabii ki düşünün kurumları haline getirilmiştir. Zilan eylemliliği bu düşünüşü tamamen yerle bir etme eylemliliği oluyor. Peki bunun yerine yüceltilmesi gerekenler, kavram ve kurumlar nasıl konulacak? İşte o, her babayığidin işi değil.

Bu yıl ısrarla vurgulamaya çalıştığım: Büyük bir sevgi veya yerinde doğru bir sevgi, büyük bir savaşa benzer. Büyük bir savaşı düzenleyemeyenin sevgisinin gelişmesi söz konusu olmayacak. Savaşın ge-

lişmeyişinin de en önemli bir nedeni, sevgi kişiliğinin olmamasına bağlı. Vahşi kişilikler, çözümsüz kişilikler savaşa müthiş yansıyor. Kaba, ne kadar savaşsalar da yenilgiye götürüyorlar. Kürt kavgacılığının, Kürt sevgisizliğiyle bağlantısını öyle kurduk. Ve baktık ki, duygular yok, yüce duygular hiç yok, her şey vahşice, her şey ilkelce, her şey düşmana götürüyor. “Seni seviyorum” denildiği noktada, düşmana dört nala koşuluyor. Düşülerek, örgütten kaçarak, eylemden kaçarak düşmana zemin olunuyor. Her ilişkilene neredeyse bir kayıp nedeni olarak düşünülüyor. Bunu alaşağı etmek -aşağı olmuş zaten-, bundan bir yücelişe merdiven dayamak en zor sorundur. Savaşı da çözmek buna bağlıydı. Bu yıl da çok tartışıldı, kişilikleriniz savaşı geliştiremiyor, hazır savaş olanaklarını bile ordulaştırmıyor. Hatta “en benim” diyenler, niyetleri ne olursa olsun onu yerle bir ediyorlar. Aynı kişiliğe, aynı kimliğe bakıyoruz; sözde çok savaşanı da yaşam tarzında, kadınla ilişkileneğinde ifadesini buluyor. Bencil, dar amaçlı, fazla duygusu yok, çok kaba bir cinselliği fazla aşamamış, sevgiyi boyutlandıramamış ve bunu kadına yaklaşımda çok somut ortaya koyuyor. Bunun da savaşa fazla bir katkısının olamayacağı nettir. Bunları çok çarpıcı, iç içe işledik.

Sevgiyi yüceltmenin en az savaşı geliştirmek kadar zor bir iş olduğunu iyice anladık, ortaya koyduk, ama bu anlamda halen birer hastasınız, “sevgi hastası” veya “sevgiden yoksun olmanın” hastası. Sevgi, duygu adı altında bir şeyler karıştırıyorsunuz, onların da büyük bir kısmı aşağılanmadan öteye bir anlama sahip değil. Çoktan içi boşaltılmış duygular, karı-koca, erkek-kadın ilişkileri. Saygısı, canlılığı yok, kurutucu, bitirici, bir nevi zehirlenme düzeyine varmış bir yaşam felsefesi veya bir yaşam tarzınız var. Bunda hayır ne olabilir? Biz, buna karşı direndik. Zaten bu yıl yaptığım en önemli işlerden birisi de bunun izah edilmesi, açıklığa kavuşturulması ve bunun bir kader olmadığının kabul ettirilmesi. Kendimden başlamak üzere, böyle kurutucu olunmama lı, böyle düşürücü olunmamalı. İlişkiler böyle ikiyüzlü düşüşe götürmemeli. En az savaş kadar bu konuyla ilgilenmemizin nedeni bu.

Kendi soyumuza, kendi cinsimize neden böyle çok çirkin, kurutucu yaklaşıyoruz? Kadın duygulanmasına bakıyorsun, nefes alamayacak duruma gelmiş. Eğer böyleyse hiç yaşanılmaz. Erkeğe bakıyoruz, ufak bir hakimiyet ilişkisiyle her şeyi yerle bir ediyor. Hiçbir yiğitliği yok, bir basit kıskançlık, çekememezlik kişiliğini yiyip bitiriyor. Bu, aşk olamaz, duygu olamaz. Bu, ilişki arayışında da anlamlı olamaz, böyle olacağına

yaşamı durdurmak daha iyidir. Böyle bomba gibi kendinizi patlatmanız daha değerlidir. Zaten bu çağrının anlamı da budur. Yaşamıyorsanız, kendinizi bombalayacaksınız. Zilan kişiliği tamamen budur demek istemiyorum, ama çağrısının bir özelliği de burada sizedir. Neden böyle yaramaz yaşıyorsunuz, neden böyle ruhsuzsunuz, neden böyle örgütsüzünüz, neden böyle düşürücüsünüz? Öyle olacağınıza işte bak, size yolu açıyorum gel kendini bombala. Tabii doğrusu, daha tercih edilmesi gerekeni büyük yaşamı gerçekleştirmedir.

Tekrar vurgulayayım, bu bir sanat işidir. Kendimi yoğunca ortaya koydum, sevgi düzeyinde, savaş kişiliğimle bağlantılı olarak ancak bu kadar olabildim. Kendimi ulusal, hatta evrensel çapta çözümleyerek, bir kadın karşısında nasıl olunmalı ilkesiyle, yaklaşım tarzıyla her boyutta yaratıcılık nasıl olacak adam akıllı sorguladık ve sanıyorum biraz böyle kabul edilebilir bir kişiliği yakaladık. Son yılda kadın yaklaşımları daha güçlü bir oluşuma yol açtı. Bu, kesinlikle yapılan işlerle bağlantılı. Daha fazla kadını anlamak, daha fazla yolu aralamak gerektiği, kaderci bir kişilik değil, yaşamsal olabileceği, aslında güzel kılınabileceği değerlendirildi. Birçok geleneksel yaklaşım yerle bir edildi. Ayıplı yaklaşımlar, çirkinleştiren yaklaşımlar, düşünceden, temel değerlerden, yurtseverlikten, siyasal, örgütsellikten uzaklaşmalar tümüyle yerle bir edildi. Bunun tam tersi, müthiş değerleri paylaşmakla yürüyen bir yaşamın geliştirilebileceği ortaya çıkarıldı. Benim açımdan, herhangi bir kadınla bu anlamda yürümek hiç sorun değil. Değişik bir durum aslında, belki çoğunuzun henüz anlamaya güç getiremediği bir durum. Sözleşme, aşk, evlilik bu kavramın içinde gizlidir. Benim için herhangi bir kadınla, herhangi bir yerde, zamanda bu biçimde çok rahatlıkla anlaşılabilir, yürünebilir, savaşılabılır, sorun yok. Bir çözüm var, ulusal, hatta dediğim gibi evrensel bir çözüm. Aslında bu, ileri düzeyde yakalanmıştır. Belki kişiselleştiriyorum, -benim için kişiselleştirme tehlikeli ve uygun olmaz- fakat genelleştirme, derinleştirme çok daha önemlidir. Ve bunu da başarıyla yürüttüğüme inanıyorum. Öyle tüketme değil de, üretmeyi bilmek çok daha önemlidir. İlişki tarzınızda tüketme hakimdir. Ama dikkat edilirse, bu son yılda müthiş bir üreticilik var. İlişkiyi derinliğine, genişliğine büyütme üretimdir. Tarzımda derinleşme oldu. Örneğin benimle her ilişkilenen veya benim sahama, partime giren, benimle yürüyen, benimle ilgilenen sıradan bir dost bile kesin üretiyor. Ama dikkat edilirse çoğunuzun ilişki tarzında tüketim, birbirini yeme vardır. Zaten en büyük bir ilişki de “bitirdim” diye bir deyimle son buluyor. Bu,

bana anlamlı gelmediği kadar, çok çirkin ve tehlikeli gibi geldi. Neden ilişkiler bu kadar tüketici? Tüketicilik yalnız cinsi boyutta değil, kavramda tüketici, duyguda tüketici, eylemde, örgütlenmede tüketici. Çünkü ufacak bir ilişkide örgütün içi boşaltılıyor. Örgüt gitti, siyaset bitti. Ne uğruna? Bir küçük aşkı varmış, böyle tonlarca örnek yaşadık. İşte bu, büyük saygısızlıktır, tam tersine olacaktı. İster bireysel, ister genel anlamda bir yücelişi yaşadığın an üretime koşacaksın.

Kadın erkek ilişki boyutlanmasındaki gelişmeler, siyaseti, ordulaşmayı çarpıcı, örgütlenmeyi müthiş etkiliyor. Ama bazı bölgeleri ele alıyorum; Dersim’den tutalım Moskova’ya kadar, bilmem zindandan tutalım dağların doruklarına kadar, ilişkilerdeki tüketicilik düzeyini aşmamış. Acaba parti ne der diye, bu temelde izin istiyorlar. Şimdi bunun izni de o kadar önemli değil; ilişkide tükeniştysen, istersen on tane imam gelsin nikahını kıysın veya kanunlar seni meşrulaştırsın, bu hiçbir şeyi ifade etmez. Senin ilişkin tüketici, değeri yok. Burada gerçek anlamda yüceliğin inkarı var, aşkın inkarı var. Bunun nesini kabul edeceğiz? Aşk, çoğunuzun kişiliğinde ve eyleminde anlamını bulursa, öyle kanun iznini istemez, öyle fazla ayıplı, köhnevari yaklaşımlara da izin vermez. **Aşk cesurdur. Aşk bilinçlidir. Aşk çarpıcıdır. Aşk vurucudur. Aşk gerçek anlamda sonuç alıcıdır.** Nitekim bizim kadın kimliğinde, kişiliğinde bu ortaya çıktı. Vurucu olduğu, keskin olduğu, güzel olduğu, çarpıcı olduğu, ayıplı olmadığı önemli yönleriyle netleşti. Bu açıktır. Önderlikte bu biraz gerçekleşti. Eğer herkes bu temelde belli bir yoğunlaşma yaşayabilse çok önemli gelişmelere yol açılacaktır. Ama tekrar söylüyorum; çoğunuzun ilişki deyince hemen anladığınız ucuz duygular, özellikle cinsi düzeyde bir tükenişi yaşamaktır. Burada yıllardır işliyoruz, bir yücelmeyi sağlamak gerek.

Kürt kişiliğinin dönüşümünün sırrı, kendi cinselliğini dönüşüme uğratmasıdır. Kadın zaten boğuntuya getirilmiştir, cinsellikte fazla iddiası yoktur, ancak kendini pazarlar. Ama erkeğin de kendini öyle tüketmesi affedilir gibi değil. Önderlik gerçeğinde gerçekleştirilen en önemli gelişmenin bu olduğunu vurguladım. Klasik yaklaşımın cins, cinsiyet güdüsüne bir gem vurmak kadar, bir yüceltmeye, siyasete kadar taşırmaya güç getirmiştir. Bu, çok önemli bir gelişmedir ve hani derler “makus talihi yenmek”, bizde biraz da böyledir. Talihsizliği aşmak, böyle kişiliği dönüştürmekle mümkündür. Ama dediğim gibi bu, çok zor bir iştir. Yani her şeyden önce ilişki nasıl sizi her sahada tüketiyorsa, bizim tarzımızda da müthiş üreticiliğe götürür. Müthiş örgütçü, siyasal yoğun-

luklu, müthiş çekici, böyle büyütücü, eyleme çağrıştırıcı anlama sahip. Mümkün müdür benimle en ufaklık bir yaklaşımı olan bir kadın beni tüketmeye götürsün? En sıradan olanı, bir Zilan eylemliliğinin gerisi, hemen hepsi böyle fedai kişiliğidir. Bu, ortaya çıkmış çok önemli bir gerçek oldu. Eğer hepiniz dürüstçe yaklaşabilirsiniz, böyle kişiliklerle dünyalar fethedilir.

İnsan endişeleniyor, yani istediğiniz anlamda serbest bırakılırsanız, zaten kavrayış düzeyiniz zayıf, kendinize hakimiyetiniz çok zayıf, kişiliğiniz yenilgi kişiliği, birbirinizi ne hale getireceğiniz belli değil. Erkek tümüyle geleneklerin ağır etkisi altında, “mutlaka karım olmalı, mutlaka mülküm olmalı”, işte namustan da anladığı bu. Yüzde yüz cins mahkum olmalı. Kültürü, kimliği, kişiliği bundan fazlasına el vermiyor. Mesela bende bu yok. Annemden tutalım bütün kadınlara kadar, böyle bir yaklaşım oldu mu yerle bir ederim. Mal olma, kendisini de mal gibi sunmaya çalıştı mı bitti, orada ret, orada yerle bir etme vardır. Bu, dikkat edilirse her kadına siyasal olmaya, kendini güzel kılmaya, eylemli, örgütlü kılmaya bir itiş veriyor. Önderlik kişiliğiyle az çok ilişkilenecek demek, düşüncesinde, ruhunda böyle bir kimliği yakalamakla mümkün. Bu Önderlik başka türlü hiçbir şeye izin veremez. Kurulmuş, kurumsallaşmış kişilik budur ve bunu da yapmacık, sırf kendini tatmin etmek için yapmıyor. Bir derviş gibi nefis savaşını da vermiyor. Bunu büyük bir eylem olarak yürütüyor, dinamiktir. Salt kendini terbiye etmeyle de değil, savaştır bu, güzel bir savaş, sonuçları olan bir savaştır.

Düşünün, kendinizi böyle boyutlandırmadınız, doğru temelde birisinin sevgisini veya sevmesini örgütleyemediniz. Boşuna hepinizden korkuyorum demiyorum. Ne kadar örnek varsa, hepsi örgütü tehdit ediyor, savaşı terk ediyor. Ayrıca kendinizi kolay bitiriyorsunuz. Bu, ne doğrudur, ne de aşktır. Bu, felakettir, bir hastalıktır, güçsüzlükten ötürü böyledir. Öyle kasıtlı, art niyetli yapıyorsunuz demiyorum, kişiliğiniz böyle kurulmuş, yaratıcılığı göstermiyor. Bunu kader gibi alamayız, bunun bir çaresini bulacağız. Çaresi Zilan kimliğinde dedik. **Zilan, gayet büyük eylemlilik, büyük yaşam, büyük aşk istemi oldu. Bu bir başlangıç ise, başarabilirsek toplumsal gerçekliğimizde yaygınlaştıracakız, bütün kadınlarımızı, erkeklerimizi bu temelde yeniden yapılandıracağız, şekillendireceğiz. Zaten ulusların özgürleşmesi de ancak böyle mümkündür. Her halkın tarihinde böyle dönüştürücü değerler vardır.** Biz de bunu biraz kendi gücümüzle orantılı olarak yapmaya çalıştık. Tabii bu, bir çabalamadır, öyle tam bir zafer, toplumsal kurumlaşmaya

götürme değildir. Benim bütün yapabildiğim, bir şeyler yıkmak kadar bazı olumlu, yaşanmaya değer gelişmelerin de önünü açmak. Sanırım bu konuda fazla hata yapmadık ve en önemlisi bazı gelişmelerin yollarını herkes için alabildiğine açtık.

Çok çarpıcı anlayamamanız bizi öfkeliendiriyor. Yani dar, anlamsız, bazıları bunun üzerine yalnız binalar kuruyorlar, bencilliklerini daha da inceltiyorlar, tabii yanlış hesap yapıyorlar. Kesinlikle bunlardan uzak durmayı bilmeniz lazım, aksi halde kötü durumlara düşmeniz kaçınılmazdır. Tam bu noktada savaş kadar yiğitlik istiyor kişilikte, bunun önü açılmıştır, kapatmayalım. Öyle aceleyle, egemenlikle sağlanacak bir gelişme değildir. Bazıları bu yıllarda yetkiye dayanarak yapıyor. “Güçlü olan kimse kadın orada veya onun arzuları yerine gelir.” Kesinlikle bu da yanlıştır ve bunu aşmak çok önemlidir. Hatta benim söylediğim diğer bir husus şuydu: “Güçlü olmadığım dönemlerde aşkın daha anlamlı olabileceği kanısındaydım.” Güçlü olduğum dönemlerde de aşk veya kadın benim için fazla geliştirici olmadı. Neden? Çünkü herkes güce koşuyor. Kendi çirkinliğini aşmak için benden bir şeyler almak istiyor. Erkek, kadın hemen hepsi böyle. Güç de tabii bunun hakimidir, iradeyi biraz engeller. Güç olmaya gelir, güç vermeye değil. Zayıf geliyor, koşuyor geliyor. Tabii bu, benim için müthiş zorluk demektir. Bu konuda kendimi neredeyse mahvettim. **Gerçekten de öyle, herkes vermeye değil, almaya geliyor. “Bana da biraz sevgi, bana da biraz güç, bana da biraz güzellik, bana da biraz başarı” diyor. Dikkat edilirse son yılların önemli bir gelişmesi de budur. Çok azınız “ben de bir şeyler vermeye geldim, benim de gücüm var, ben de gençliğimi, bilmem çabalarımı bu temelde başarıyla sunabilirim” diyebiliyor. Çok az ortaya çıktı, lafta söylese de pratiği bunu getirmiyor. Ben de artık kendimi vermeye mecburum. Önderlik, kendini halkına tümünden verir, eriterek verir, düşüncesini verir, duygularını verir, kendini bitirerek verir ve önder olur, halk önderi olur, sonuçta kadınların da önderi olur.**

Gücümü nereden alıyorum? Gücümü, kendimi verme tarzımdan alıyorum. Çok ustayım bu konularda. Hemen herkese imkan verebilirim. Eğer siz de genelleşmek, herkesin vazgeçemeyeceği bir kişilik olmak istiyorsanız kendinizi vereceksiniz. Tabii bu da bireysel arzu, bireysel hakimiyet kabul etmiyor. Sizin anladığınız anlamda yaşamdan eser kalmıyor. Ne kalıyor? Daha yücelmiş duygular, hemen her ilişki yaklaşımında bir büyülenme olayı kalıyor ve bu da herhalde çok daha değer-

lidir. Yani diğerk anlamda toplumdaki düşkün kişilik yerle bir oluyor. Tersinden genellemeci kişilik, bu tip düşkünlükleri yerle bir eden kişilikte olağanüstü bir büyüme kişiliğı geliyor. Gelen kadınlar melek gibi olacak, erkeklerin hepsi kahraman gibi olacak ve bu, PKK'nin büyüklüğünü ifade edecek. Dikkat edilirse kısmen de olsa bu noktaya doğru geliniyor. Her gelen kadın bu düzeyde Zilan kişiliğini göz önüne getirirse, bir tanrıça gibi, melek gibi, bir savaş kahramanı gibidir adeta ve erkeğin de klasik ölçülerle karşında durması mümkün değil. Böyle erkekler utançlarından yerin dibine girerler ve erkeklik yapacak hiçbir şeyleri olmadığını derhal fark ederler. Bu da yeni erkeğin ortaya çıkması anlamına gelir. Önderlik işte bunu biraz bu sene sağladı, daha derinleştirdi. Bu, müthiş bir yıkma işidir. Yıkılabilirse yüceliklere ön açmadır ve dikkat edilirse önü de açıktır. Müthiş yiğitlikler geliyor. Önderlik kişiliğı güzel de geliyor.

Kendimizi kimseye zorla kabul ettirme derdinde değiliz, devleti olanlar bile bize muhtaçtır. Çünkü bizde bir güzellik bulurlar. En büyük bir imparatorluk sahibi olan Amerikalılar bile bizim karşımızda komplekslidirler. En azından böyle kaba güçlerinden başka bir şeyleri yoktur. Hiçbir moral değeri, hiçbir siyasi değerleri yoktur. Onlar da kala kala kaba güçleriyle bırakılmışlardır ki, yeniktirler bu anlamda. İster imha etsinler, ister atomu patlatsınlar bu, onların insan dışlıklarını gösterir. Demek ki, insanlar kendilerini yaratabiliyor. Belki halen anlayamadınız, size hayal gibi geliyor, ama karşınızda kadın mı istiyorsunuz, böyle bir kişilik oluşturun; bütün kadınlar en yüce sevgi değerinde size gelebilir, koşabilirler. Bir kadın da, kendini böyle şekillendirse bütün erkekleri peşinden koşturabilir, hatta onları savaşırabilir de. Cinsi anlamda koşturur demek istemiyorum, o işin basit bir kısmı, onları adam edebilir, onlara komuta edebilir. İşte bu da ifadesini bulmuştur, demek ki oluyor. Önderlik olayını biraz işleyin, bunların hepsi az çok ortaya çıkmıştır. Onun için demeyin, “ya bunda yaşam bulamıyorum.” Tamam, sen anladığın anlamda yaşamı bulamayabilirsin, ama düşkün tabii ki orada yaşam olamaz. Diğerk tarzda yaşam var, biraz benim boyutumu yakalayalım. Kadın mı istiyorsunuz veya erkek mi istiyorsunuz, ölçüler var.

Hiç ayıp değil, benim için her kadın değerlidir ve istediğim gibi yaşam. Öyle “istedim, göz koydum, seni kandırdım, sana kendimi dayattım, sana hükmettim, kanunlara göre seni aldım, şahadetnameye göre seni şöyle yaptım” gibi kelimelere hiç gerek yok. Aşk, biraz da budur zaten. Düzen ise hep bu kayıtlamaları getirir. Egemen düzen, baskıcı,

sömürücü düzen, kayıt yapar, “sen şuna şu kadar bağlan, görevin şöyle olmak, şöyle boyun eğeceksin”, ahlakına kadar ölçü koyar. Bu doğru mu? Hayır. Bu, bizde her şeyin kaybettirilmesine kadar götürür. Bütün kızların yapabildiği, hiçbir şeyi olmayan, ona kesinlikle bir parça ekmek bile getiremeyecek olan zavallı bir erkeğe çok zavalıca bağlanmak. Ben bunu çocukluğumda gördüm ve ayıp dedim böyle bağlanmaya. Asla, dedim, ne ben böyle bir erkek olurum, ne bir kadını böyle kendime bağlarım, isterim. Sonuç, işte bugüne kadarki geliş hikayesi. ama siz tenezzül ettiniz, buna tenezzül ettiğiniz için de kişiliğiniz bugün büyük kahramanlığı geliştiremiyor, büyük bir savaş komutanı olamıyorsunuz. Kişiliğiniz fazla da sevilmiyor. Ben mi söylüyorum sevilmesiniz? Hayır, sevebilmeniz için her şeyi yapıyorum. Ama bunu kendinizde somutlaştıramadığınız için bir çırpıda düşünüyorsunuz, insan size güvenmiyor. Hangi kutsal emaneti sırtınıza yükleysek ihanet ediyorsunuz. Söz veriyorsunuz, gereklerini yerine getiremiyorunuz. Yetki veriyoruz, yerle bir ediyorsunuz. Kadın veriyoruz bitiriyorsunuz. En değme kahraman erkek gençlerimizi veriyoruz, onları da bitiriyorsunuz. Tabii ki bu durumda senin seilmeye değil, yerle bir edilmeye layık olma durumun var. **Demek ki aşk kişiliği, öyle sıradan bir kişilik değil, ülkesine, insanlığa, zaferine anlam verecek, güzel, çekici ve sonuç alıcı olacaktır.** İki kelimeyi bir araya getiremiyor, neyin başına hangi felaketi getireceği belli değil, ölçüsüz, dengesiz, serbest kaldığında kime ne yapacağı belli değil. Şimdi böyle erkeğe, böyle kadına güvenemeyiz. Adam oluncaya kadar onların üzerinde sıkıca duracağız. PKK olayında kişiliğin gerçekleşmesi böyledir. Bu bana göre hem çok önemli hem de tek çare. Size kadın ve erkek olmayın demiyorum, böyle kadın ve erkek olun. İlişki olmasın demiyorum, böyle ilişki olsun diyorum. Bana bunu kanıtlayacaksınız, bunu yaşamınızla, savaşınızla göstereceksiniz ki, kendi verdiğim sözüm, bana emanet edilen bu değerlerin sözcüsü olayım, onlara ihanet etmeyeyim. Buna ulaşamazsanız haklı olarak ben erkekliğinize de, kadınlığınıza da metelik kadar değer vermem, ayağımın altında çiğnerim. Ve bu yaklaşım doğrudur. Bu yaklaşımda dürüst, ısrarlı olsanız, eylem gücünüz müthiş artacağı gibi, yaşam gücünüz de artar. Her biriniz en arzulanır yoldaş olursunuz. Halen bu işin üzerinde duruyorum, bana göre durmamam gerekiyor. Ama durmazsam, bu işin üzerinde birçok şey elden gidebilir. Bir ulusal çabadır, evrensel boyutu da var.

Neden “biz sadece yıkacağız, sadece öldüreceğiz” diyorsunuz. Kabul edilmesi gereken yaşam kişiliğini de yaratacağız. Zaten bu yıkma işi, öldürme işi, kabul edilebileni, yaşamsal olanı yaratmak içindir. Zilan hiçbir zaman demedi “ben ölüme koşuyorum.” “En güzel büyüleyici yaşama gidiyorum” demiştir. Bu büyüleyici yaşam nedir, nasıldır, en önemlisi de savaşa bağlantısı nedir? Hangi zaferi bizden istiyor? Bu sorulara cevap veremezseniz, sizi normal erkek, kadın olarak parti içinde kabul edemem. Çünkü ben anıya bağlıyım, bana vasiyet yapılmıştır. Bunu kesinlikle kimse yanlış anlamasın, bu boyuta ulaşanlar için yaşamın en büyüğü var. “İlişkilerde yasaklama”, “neden beni sevmiyor, ben sevmek istiyorum da, neden örgüt önümde engel.” Kesinlikle bunlar ikiyüzlü laflardır. Sen kendi kendini engel durumuna getirmişsin. Her tür savaşta yenil, ideolojide, politikada örgütlenmede yenil, hiç görevlerinin farkında olma, ondan sonra “canım sevgi istiyor” de, “kadın istiyorum, erkek istiyorum” de. Bu, hem ahlaksızcadır, hem görevlere ters düşer ve oldukça çirkincedir. Bunu sırf PKK’yi idare etmek, PKK’yi yüceltmek için söylemiyorum. Bu, bir ulusu yeniden şekillendirme yaklaşımıyla bağlantılıdır.

Çok açık, kendi sülalem için kadın yetiştirmiyorum, hanedan yetiştirmiyorum. Hemen her hakimin, her söz sahibinin yaptığı gibi ne şu anlamda, ne bu anlamda kadın üzerinde bir baskı düzeyi geliştirmemişim. Kendi özgünlüğümü burada yakalıyorum. Kendimi baskıyla bazılarının, ne kadının, ne erkeğin emekleri üzerine kurarak dayatmıyorum. Tam tersine kendi emeklerimden hepinizi yararlandırıyorum. Büyüklük burada, bunu da yaparken kendimi çirkince hiçbir şeye dayatmadığım gibi, nereye gidersem herkes ayağa kalkıyor; yedisinden yetmişine kadar herkes heyecanı, büyüklüğü bende buluyor, coşkuyu, güzelliği bende buluyor. Düşmanımız bile benden sıkılmaz, o da bana dayanarak düşmanlığını yaşıyor, stratejileri buna göre oluşturuyor. Milyonlarca düşman, ekmeğini bana karşı düşmanlıkta buluyor. Kendinizi bu kadar gerekli noktaya getirin. Bunu sadece kendi bencilliğim için mi yapıyorum? Hayır, çok bencil olmak isteyenine buna böyle ihtiyacı yok. O da alır birileriyle, bazılarıyla kendi basit yaşamını götürebilir. Zaten buna tepki duyuyorum, böyle bireyselleşmiş yaşamdan nefret ediyorum. **Bütün kadınların bağlılığı, kadınların daha fazla güzelliği, çekiciliği, daha fazla savaşçılığı benim için heyecan verici. Bu anlamda artık kadın, klasik anlamda karı da olamaz. Zilan kişiliğinde bunun ifadesi çok çarpıcıdır. Erkek de bu anlamda artık bitmiştir. Aklınız olsaydı**

görürdünüz, erkeğin de eskisi gibi erkek olarak yaşamayacağı o eylemle noktalanmıştır. Buna göre bir dönüşümü yaşamayan erkeğe erkek diyebilir miyim? PKK saflarında hiçbir kadın, hiçbir erkeği kabul edebilir mi?

Zilan Kimliği Netleştikten Sonra Bütün Eski Erkeklik Ölmüştür

Zilan kimliği netleştikten sonra bütün eski erkeklik ölmüştür. Yeni erkeklik nasıl olur, o da sizin işinizdir. Dikkat ederseniz bazı erkekler de böyle eylem yapmaya kalkıştı, ama cesaret edemediler. Bu konuda erkek daha zayıftır. Eylemdeki cesaretinin, fedakarlığının kadına göre zayıf olduğu ortaya çıktı. Demek ki, kendinizi gözden geçirmenin gereği var. Aslında bunun gibi birçok şey ortaya çıkmıştır. Bir kadınla ne kadar doğru yaşayabileceğiniz belli değildir daha, PKK'yi hiç tanımıyor-sunuz, bakmasını bile bilmiyorsunuz. Kadın da aslında tanınmaz haldedir. Bunun için diyorum ortaya çıkarılma işi, netleşme işi çok önemli. Bir bakışta seveda mı olur, hatta kendi deyişinizle öyle ucuz yaklaşımlarla seveda, aşk mı olur, bağlılık mı olur? Olmaz. Kaldı ki, bizim bu anlamda kavramları artık bir tarafa bırakmamız gerekir. Savaş ordusunda, YAJK ordusunda bunların anlamı geçmiştir. Dikkat edilirse bu, zafer yaşıntısıdır. Ben dahil, hepimize uygulanması gereken, zafere yürüyen savaşıdır. Kadında yürüyen, zafere yürüyen savaşıdır. Bunun dışında başka kavramları, yaklaşımları dayatmak doğru değildir. Zaten her şey bu zaferle gerçekleştirilecek. Bu, büyük eylemi, büyük yaşamı doğuracaktır.

Güç getirebileceğimiz kadarıyla, bu anlamda dönemsel ve özgün bir şehit olarak Zeynep Kınacılar tarihte rolünü oynamıştır diye düşünüyorum. Yaptıklarımızın da oldukça yerinde ve cevap niteliğinde olduğunu düşünüyorum. Şüphesiz yapılanlar bir başlangıç düzeyindedir. Kimse kesinlikle yanlış anlamamalı ve bencilliğiyle boğuntuya getirmemelidir. Binlerce yıllık düşüşten sonra bir yaşamın yolunu aralamak kolay değil.

Bana göre kadınla yaşam değerlidir veya zafere bağlanmış insanla yaşam değerlidir. O az bir imkan değildir, ki bu hepinizin bayram derecesinde coşkuyla karşılayabileceğiniz bir gelişmedir. Bunun dışında fazla heyecan verecek değerler yoktur bizde. Zaten ortada değer diye bir şey yok. Bunun sizi heyecanlandırmaması, bizim için öfke nedenidir. Yaşamı bu temelde yakalayamamanız ve kahramanlığa doğru tırmanışa geçememeniz bizi öfkelenmiştir. Bu, neden sorularını sürekli gündemleştiriyor. Ne güne duruyorsunuz? Düşüşünüzün önünde du-

ruldu, yükselişin zemini ortaya konuldu. İstedığınız kadar vatani sevebilirsiniz, istediğiniz kadar maddi zenginliği kazanabilirsiniz. Bunun yolu, yöntemi, aracı önünüze konmuştur. İşte parti, her türlü savaşı, araçları, örgütü başta olmak üzere emrinize verilmiştir. Savaşla kazanamayacağınız hiçbir şey yoktur.

Her zaman vurgularım; benim gibi bir zavallı bile bu işle kendini bu kadar kazandırabilirdiyse neden siz kazandırmayasınız? Başka türlü işiniz var mı? Yok. Başka türlü, karın doyuracak bir işi bile kimse size vermiyor. Düşmanın kapılarında karın tokluğuna kapıcılık bile isteseniz binde bir kişiye o iş verilir. Ama bu iş de bir iştir. Savaş işi, eylem işi, örgüt işi sadece karın doyurmuyor, en değerli bir dünyayı da kazandırabiliyor. Zaten, devrimin üretici değeri de burada. Yani bir ülkede herkes işsizliğe yatırıldığında, açlığa mahkum edildiğinde, devrim en kazandıran, üreterek kazandıran, maddi ve manevi olarak kazandıran iş oluyor. Bir tanımı da budur. Diğer yaşam adeta kurutulmuştur, aile içi cehenneme çevrilmiştir, aşk ölmüştür, ama devrim sürecinde bu da can bulmuştur. Kurutucu değil, son derece diriltici, adeta ete kemiğe büründüren bir yaşamın ardına kadar yolu açılmıştır. Yine bir ilişkinin bitirici değil, müthiş ayağa kaldıracı imkanı ortaya çıkarılmıştır, aşkın zemini yaratılmıştır. Ama her şeyi çocuk gibi istemeyin. Bu, bir emek işidir, büyük emekle, devrimci emekle kazanılacak bir iştir. Siz istiyorsunuz ki hamal pratiğiyle, en özgür sosyalist emekle sonuç alasınız. Bu mümkün mü? Emeginiz köle emeği. Bu nasıl yansıyor? İşte siyaset yapmıyor, örgüt kuramıyor. Neden kuramıyor? Çünkü siz kölesiniz, emeginiz sosyalist emek değil -o anlama henüz ulaşmamış-, hamalvari çalışma tarzınızın anlamı budur. Benimki öyle değildir. Ben de eskiden yolma yoldım, her türlü toprak işini, kaba emekle işleri de yapardım, ama sosyalist devrimci emekle işleri ele aldıktan sonra, bunun veriminin bin kat olduğunu, sınırsız bir verimliliğe götürebileceğini gördüm ve her şeyi sosyalist emek devrimine verdik. Kaybettiklerimizin hemen hepsini burada yakalayacağımızı gördük. Eskiden bir ömür boyu çalış, belki bir başlık parası bulunamazdı veya bulunsa ne olacak, daha da kendini ölüme mahkum eden bir yaşam kader gibi size dayatılırdı. Sosyalist emek çabasıyla bütün kızlarımız bizim oluyor. Aynı zamanda bir yaşam mahkumluğuna değil, özgürlüğe müthiş bir çıkış yaptım. Bu, sosyalist emekle sağlanıyor. Çok çarpıcıdır ve kazanım da budur. Bunun için düzenin, işbirlikliliğin veya onun altında işte başa bela gelekselliğin bitirdiği kişilik, yaşam umudumuzu yeniden yakalıyor. Ön-

derlik biraz bunun ifadesidir. Gerçekleştiren gücün, bütün gücünün kaynağı bu.

Demek ki sosyalist emek tarzı boşuna çaba değil, yaratan bir çabadır. Hemen her şeye anlam verip üretmesini bilen bir emektir. “Daraldım, tıklandım, yaşam bana anlamlı gelmiyor, heyecanlı olamıyorum, yaratamıyorum,” bütün bunlar doğru yaklaşımlar değildir. Bu yaklaşımlar, PKK’de olup bitenleri anlamama, şahadetleri anlayamama, eylemi anlayamama yani ruhsuz olmaktır, emeğinin köle emeği olmasıdır. Bu da zayıf kişilik demektir. Şüphesiz çelişkiler var, hemen her düzeyde çelişkiler nefes aldırıyor, ama şiddetli mücadeleyle onu çözme durumu da var. Buna yüksek bir ilgiyle yaklaşım gösterin. Büyük bir sabırla buraya getirdim, buna bin defa şükretmelisiniz. Yaşamın özgürce yolunu açmak, bunun savaşla ardına kadar önünü açmak ne demek? Size göre kolay mı? En önemlisi de, bütün bunlar yakıp yıkmak, yaşamı tümüyle yitirmek için değildir. Tekrar diyorum ki, Zilan kişiliğinde büyük yaşama ulaşmak. Bu çok net anlamın büyüklüğü burada. Hiç kimse ucuz ölüme koşmadı. Kimse böyle yaşayacağım, yaşayayım da ölüme ondan sonra koşayım demesin. Ben kendi eylemimde hiçbir zaman ölümü düşünmedim. Müthiş yaşamın -onun neresinde olmak da mühim değil- her tarafındayım. Var olanın değil, yaratılması gereken yaşamın müthiş militanıydım. Bu oluyor ve gerçekleşiyor da. Halen anlayamıyorsunuz, o zaman sizin affedilmeme gibi bir durumunuz vardır. Kişiliğiniz halen gelişmiyor. Senin adın, her ne kadar ona karşı savaşıyorsan da, düşmanın şu veya bu düzeyinde işbirlikçiliğidir. Bizdeki kişilik, zafer kişiliğidir, tarzıyla, temposuyla çok net ve başarıyor. Herkes diyor ki artık tek kabul edilmesi gereken kişiliktir. Eğer bütün bunlar az çok anlamlıysa ve size de doğru gibi geliyorsa, gerisini kendinize nasıl mal edeceksiniz? Varsa bir sözünüz, varsa bir bağlılığınız, varsa bir yaşam saygınlığınız, duygularınız, aşkınız, acaba bütün bunları büyük eyleme doğru götürmeye, onunla birlikte yaşamsallaştırmaya nasıl güç getireceksiniz? Kendinizi örtbas etmeyin. Kimse size “ucuz ölün” demiyor. Adeta kolay ölmeyen bir kinli kişiliği müthiş kılın. Önderlik biraz da budur. Yaşama verdiği müthiş anlam, onu başarının anbean gücü haline getirmiştir. Çok net. Umarım siz de biraz böyle olursunuz. Benim için herhangi bir yere ulaşmak başarı için yeterlidir. Kimseden metelik kadar bir şey istemem. Yaratın, elinizde imkanlar var kullanamıyorsunuz. Daha partiyi, yetkiyi tanıyamıyorsunuz. Benim için iğne ucu kadar imkanı tespit etmek sorun değildir. Bu konuda de-

mek ki gerilikleriniz var. Yaşamı, kadını bilmem aşkı tanıyorsunuz. Benim için yaratılmak söz konusu, hiç sorun değil. Üzülerek söylüyorum, neden kendinizi böyle kuruttunuz? Neden fazla yaratamıyorsunuz? Çok bencil kendinizi bitiriyorsunuz, ayıp olan budur.

Bir şehidimize karşı da nasıl büyük, anlamlı yaklaşıyoruz, neler yapıyoruz, pek hafızalarınızın anlayamadığı bir şey. Umarım hepiniz az çok bir şeyler yapabilesiniz ve en önemlisi de bu ucuz ölümü yerle bir edersiniz. Ölümün kader olmadığını, yaşamın bir kader olduğunu kanıtlayabilseydiniz, bu yaşamda büyük bir heyecanla, kesin daha büyük yapabileceğime eminim. En büyük güç olarak kendimi her an yenileyebileceğime eminim. Gerçekten siz yaşamı yüzünüzde, yüreğinizde biraz kurutmuşsunuz. Bana göre bu, bir kader değil artık. Mesela ben müt-hiş yaratabilirim; düşüncemle yaratırım, örgütsel bağlarla hemen mekanizmamı kurarım. Çocuğu eyleme kaldırmaktan tutalım yetmiş yaşındakini, ki kendileri hepsi söylüyor, “biz on beş yaşındaki delikanlılar gibi olduk” diye, hepsini kaldırayabilirim. Demek ki bu önemlidir ve gerçekleşiyor. Neden siz yapamayacaksınız, derdiniz ne? Yaşadığınız durumdur. Ben böyle yapmakla öldüm mü, ayıp mı oldu? Hayır, bugün giderek hem halkımızın, hem anlayışlı, haklı insanlığın gururla yaklaştığı bir konumdayım. Hiçbir zaman sizin gibi ağlamadım, kimseye yakarmadım. Çünkü kahramanlar ağlamaz. Bu kadar şehidin anısına bağlı olanlar ağlamaz ve kaldı ki içinizde en zorda olan benim. Tek üzüntüm; bütün bu şehitler için daha büyük yapmam gerekirken –ortamdan da, yaşamdan da şikayet etmiyorum-, daha fazla acaba nasıl yapabilirim diye sabırsızım. Endişem, telaşım bu yüzden. En önemlisi de yine fazla anlayışlı olamayışınızdır. Yoksa benim kendimi tutmam, sınırlamam imkansız. Benim, yaşama karşı böyle çelişkili, böyle yaramaz, yetmez konumda olmam, “kolay ölmem” imkansız. Sizin adınıza üzülüyorum, fakat vereceğiniz bir karşılık olmalı.

Kesinlikle basit ve şehitlerini bir tarafa iten bir yaşamı kabul edemeyiz. Anlamı katbekat kendimizde somutlaştırarak, bütün yönleriyle hakkını vereceğiz. Yüzlerce genç kadınınızın, kızımızın kendini teslim etmemek uğruna “kül” etmesini sıradan bir olay olarak geçiştiremeyiz. Bu kadar genç delikanlılığınızın özgür bir yaşam için kendini feda etmesini basite almayız. Kaldı ki, halkımızın da çok zorda olan bir durumu ve başarı istemi vardır. Onu bir tarafa itemeyiz. Biz öyle ortaya çıkmışız. Komutayı temsil edeceğimize inanıyoruz. O zaman bütün yönleriyle bunun hakkını vermek bir görevdir. Burada yaş,

cins, ulus kimliği de pek o kadar önemli değil. İnsanlık adına, ulusallık adına, sınıfsallık adına, hak adına bir görevdir. Güzellik adına da bir görevdir. Bir aşk görevidir aynı zamanda. Bana göre bu yükün altından biraz çıktık, bu görevlere biraz karşılık verebildik.

Sözümüz her zaman söz. Daha fazla yaşamak bizim için daha fazla başarı demektir. Şimdiye kadar bunun gereklerine nasıl ulaşılmışsa, bundan sonrası için de tek bir şartı var, “ben yaşıyorsam bu sözün değeri kesin zafer” demektir. Ve sizin için de eğer sözün gerçek bir anlamı olacaksa, bundan sonrası için isterse tek bir kişi kalsın, onun eyleminde “zaferi yakalamak” demektir. Bize karşı kimse başka söz veremez. Bu şehitler nasıl ki kendilerini bize vasiyet ettilerse, biz yaşarken onların hakkını verdik. Sizler de o sözün zafer anlamına geldiğini bilmek durumundasınız. Bunun artık eskisiyle kıyaslanmayacak kadar imkanları da doğmuştur. Gerektiği kadar yürek, gerektiği kadar beyninizi koşturabilirsiniz. Partinin silahını, ARGK’nin silahını, halkın cephesinin silahını, zafer için direnciniz kadar kullanabilirsiniz. Kullanamazsanız sizi kimse, ne düşman, ne halk, adam yerine koymaz. Biz de böyleleriyle asla rahat olamayız. Orada her şey, bir şehidimizin anısına bağlılıkta bile zafere koşullandırıyor. Hiç kimse demesin güç kaynağı nerede? İşte bir tek şahadet bile -Haki’de başlattık, Zilan’da bir yılını doldurdu- görüyorsunuz ki arzulanan, başarılmak istenilene yetiyor. Yeter ki sizde kısmen de olsa bu temelde kendinizi gözden geçirme, sözün, kararın sahibi yapma istemi olsun. Çaba diyorsunuz, zaten başka işiniz yok. Çabanızın pratik ustalık değerin gerektirdiği kadar kendinizi eğitin. Tecrübe, yaşamın kendisi, zaten anbean her şeye nasıl başarıyla koşulacağını gösteriyor. PKK çizgisinde çabanın nasıl kullanılması gerektiğine dair bir sorun yoktur. Amacına bu kadar bağlanmış, kilitlenmiş bir kişiliğin eyleminde, yürüyüşünde hatası fazla olmaz. Olsa da anında düzeltilir. Bütün bunların toplam ifadesi şehitlerin anısı en yüce değerdur. Bağlılığı, ona gereken çabanın gösterilmesi de kesin zaferdir.

6 Haziran 1997

HALKLARIN DİRENİŞ TARİHİNDE KAHRAMANLIK DÖNEMLERİ

Direnış ve kahramanlık dönemi nedir? Bu dönemler ne zaman ve nasıl ortaya çıkar, nasıl yaşanırlar? İnsanlık tarihinin karanlık ve aydınlık dönemleri birbirlerine sıkı sıkıya bağlıdır. Ama insanlık karanlığı asla normal bir yaşam olarak kabul etmemiş; onunla sürekli savaşmıştır. İşte, karanlık dönemlerin yaşandığı ve fakat arkasından özgürlük güneşinin ortalığı aydınlatmaya başladığı şafak dönemlerine aynı zamanda "kahramanlık" dönemi denir. Gerek tarihte ve gerekse günümüzde hemen her halk böylesi dönemlere tanık olmuştur.

İnsanlığın oluşumu, kabile ve aşiret düzenlerinin ortaya çıkışında direniş ve kahramanlık belirleyici rol oynamış, etkinliğini günümüze dek sürdürebilen iki değer olarak, halkların yaşamında sürekli yüceltilmiştir. Eğer bir halk, uzunca bir dönem karanlık içinde bırakılmış,  zg r yaşamını toptan yitirmiş ve gözüne  l  toprağı serpilmışse, böylesi bir halkın direnişe kaldırılabilmesi için kesinlikle kahramanlara gereksinme vardır. Kahramanlık, boşuna günümüze dek yüceltilen, saygı gösterilen; romanlara, şiirlere ve t rk lere konu olan bir şey olmamıştır. Bu, tamamen insanlığın ilerlemesi doğrultusunda ortaya çıkan zorunlu bir olaydır. Bu olgu çeşitli dönemlerde ve çeşitli biçimlerde inkar edilmeye ya da ters yüz edilmeye çalışılmış; tarihte yığınların işlevi gerçeğinden yola çıkılarak, önemi göz ardı edilmek istenmiştir. Ama bilimsel sosyalizmin pratikte doğrulanmış tarihi tezleri, kitleler ve bireyin rolünü birbirinin karşısına çıkarmak şurada kalsın; aksine, bireyin, ulusun ve sınıfın kurtuluşunda ve giderek egemen hale gelmesinde önemli ve hatta çoğu zaman belirleyici roller oynadığını açıkça ortaya koymuştur, Bu tamamen bilimsel ve mücadelenin kaçınılmaz biçimde ortaya çıkardığı bir durumdur. Ama, toplumların, hep arada geçinmeye alışmış, yukarı katlara çıkamamış, uçak ve uzlaşmacı kesimleri, bu olguyu sürekli inkar etmiş, ona kara çalmış; kendilerine bilimsel maskeler takarak ve hatta bilimsel sosyalizme sığınarak bu gerçeği gözden düşürmeye çalışmışlardır. "Maceracılık", "bireysel kahramanlık" ve hatta "bireysel terörizm" suçlamalarıyla bugünde bu olguya saldırılmakta; o iğrenç uzlaşmacılık ve teslimiyetçilik böylece örtbas edilmeye çalışılmaktadır. İnsanlık tarihinin en büyük kahramanlarından Karl Marks

bile, hem de kendi eseri bilimsel sosyalizm adına bu ve benzeri iddialarla mahkum ve tecrit edilmeye çalışılmıştır. Fakat, Marx vb. kahramanların insanlık tarihinde; ezilen uluslar, halklar ve sınıfların yaşamındaki rolleri inkar edilebilir mi?

Toplumların tarihinde düşkünlük ne kadar derinse kahramanlığın o denli büyük olması nesnel bir kanundur. Bu gerçeği en güçlü biçimde izaha kavuşturan ise bilimsel sosyalizmin kendisidir. Daha köleci toplumun, evrimleşmenin ilk basamaklarında bir Yunan destanı döneminin açılması tesadüf değildir. Daha sonra şiir, edebiyat ve giderek ulusal oluşum ve kültüre damgasını vuran bu dönem, günümüze de uzanan derin bir etki yaratmıştır. Eğer insanlığın oluşumunda Yunan uygarlığının önemli bir yeri olduğu gerçekse, bunda belirleyici rolün tarihin daha o ilk döneminde ortaya çıkan Yunan kahramanlığına ait olduğu da o kadar gerçektir.

Genel olarak feodal uygarlığın, özel olarak ise İslamiyet'in doğuşunda da böylesi bir kahramanlık döneminin yaşandığı bilinen bir gerçektir. İslam'ın kılıcı denilen Hazreti Ali, dört halife ve sahabeler, onun kahramanlık döneminin sembolleridir. Elbette ki bunlar rastgele ortaya çıkmamış ve "İslam'ın kılıcı" vb. sıfatları boşuna kazanmamışlardır. Bu "kılıçların" kendi dönemlerinde yerine getirdikleri ilerici rol sadece putları kırmakla sınırlı değildir. Onların sayesinde ve önderlik ettikleri mücadelelerle, putların temsil ettiği gerici sınıfsal bağlar da yerle edilmiştir. "Zor, doğan her yeni toplumun ebesidir" kanununun bir gereği olarak daha sonra küçük bir mekan ve yüzyıllara sığmayan ve etkileri günümüze kadar uzanan toplumsal mücadeleler birçok alanda bunların miraslarına dayanarak yürütülmek isteniyor ve savaş meydanlarında halen onların adları ve kılıçlarından medet umuluyorsa bu, söz konusu kahramanlık döneminin uygarlığın oluşumunda ne denli köklü bir rol oynadığını ortaya koyar.

Burjuvazi de kendi Uygarlığını ortaya çıkardığında, kahramanlığa daha az gereksinme duymadı. Aksine bu dönem her alanda kahramanlığın en çok geliştiği ve en fazla rol oynadığı bir dönem oldu. Bu olgu sanatta, siyasette ve askerlikte zirveye ulaştırıldı Avrupa monarşileri ile çepeçevre kuşatılan Fransız devrimi, o zaman monarşist rejimlerinin en önde gelen olan Fransız monarşizminin başını giyotinde koparıırken, tüm Avrupa ve dolayısıyla tüm feodal uygarlığa karşı çıkışın ancak, devrimci atılımlarla yürütebilirdi. Gerçekte Fransız devriminin kahramanlık dönemi, işte böylesi bir zorunluluktan ortaya çıkmış ve geliş-

miştir. Hatipleriyle, edebiyatçılarda, düşünürleri ve askerleri ile Fransız devrimi, görkemli bir kahramanlık dönemine sahiptir.

Bu devrimin kılıcı Napolyon'dur. Napolyon eğer halen tarihin gelmiş geçmiş en büyük kumandanlarından biri olarak anılıyorsa, bu, onun burjuva devriminin kılıcı olma özelliğine yakından bağlıdır. Çünkü o herhangi bir dönemde değil; insanlığın önünde yeni bir dünyanın kapısının açıldığı bir dönemde, bu kapıyı açanların önünde olma gibi bir rol oynamıştır. Evet, uygarlığın temsilcisi burjuvaziyi iktidara getirmek için bu “kılıç” çekilmeli ve savaşılmalıydı. Öyle de oldu.

Proletarya devrimleri doğduğunda bu gerçek, kendisini bir kez daha ve fakat en anlamlı bir biçimde ortaya koydu. Devrimin kitlevi karakterini teoride ve pratikte kanıtlayan proletarya devrimleri, kahramanlığın ve kahramanlık döneminin anlamını da yine en güçlü bir biçimde ortaya koydu. Bu devrimlerin kahramanları elbette ki köleci-feodal ve kapitalist uygarlıkların kahramanlarından farklı; kitlelerin direncini ve bilincini temsil eden, onların çıkarlarını kişiliklerinde sembolleştiren, dolayısıyla hem kitlelerin kendisi, hem de onların çok üstünde onları yöneten kişiler olmak zorundaydılar, işte proletaryanın kahramanları Marx ve Engels! İşte onun teorik, siyasal dâhisi Lenin! Ve yine onun pratik ustaları Ho Chi Minh ve Mao! Ve bunların önderliğinde yürüyen birçok ulusal ve enternasyonalist kahraman. Emperyalizmin görülmemiş şiddet mekanizmalarına karşı insanlığın özgürlük bilincini ayaklandıran, örgütlendiren ve halk ordusu denilen orduları ortaya çıkaran bu büyük kahramanların insanlık tarihindeki yeri gerçekten büyüktür. Giap adı, dünyanın her yanında günümüzün en vahşi emperyalist gücüne karşı, en uzun vadeli savaşlardan birisini yürüten kahraman Vietnam halkının ulusal direnişinin askeri kumandanlığı, teorisyenliği ve sanatkarlığının adı olarak bilinmektedir. Bu ad, sömürge bir ulusun kurtuluş ordusunun yaratıcısının tüm özelliklerini, tekrar tekrar karşımıza çıkarır. Büyük bir düşün gücü kadar, yürek gücünün de en sanatkarane bir dokunuşunu somutlaştırır. Dünyanın en yoksul halklarından birinin ordulaşmasının, çok üstün bir düşman gücüne karşı kazanılmış, mucizevi ama kesin bir zaferin komutanıdır Giap.

Elbette ki halkların bu kahramanlara ekmek su kadar gereksinmesi vardır. Evet, kitle ve sınıf temeli zorunlu bir ön koşuldur. Fakat bunu bir mimar ve mühendis ustalığı ve bir sanatçı inceliğiyle işleyecek yetkin kişiliklere ihtiyaç vardır, işte bunlar, önderlerdir. Yani, vazgeçilmez,

mutlaka rolünün sahibi olması gereken, "olmazsa olmaz" kuralının gereğini yerme getirecek olan adamlar, kahramanlardır.

1997

DOĞRU YAŞAM ŞEHİTLERİN KENDİLERİDİR

Tüm şehit anne ve babaları!

Tüm şehitlerin yoldaşları!

Parti tarihimizde ilk defa şehitlerimiz, için böyle bir yer hazırladık. Burada, yurt dışında böyle bir yeri ilk defa hazırladık. Tarihimizde şimdiye kadar ülke içinde ve ülke dışında birçok şehit verdik. Halkımız şehitlerin halkıdır. Onların acısı budur. Biz bu acının üstünde büyüdük. Bizim halkımız kadar şehit veren hiçbir halk olmamasına rağmen, halkımız bunun karşılığını alamamıştır. Bu, halkımızın acısını daha da artırmaktadır.

Ülkede düşman, şehitlerimizi yıkamadan, kefensiz toprağa gömüyor. Düşman korktuğu için bunu yapıyor. Bu düşmanın korkusudur. Bizim şehitlerimizden, ölümlerimizden bile bu derece korkuyor. Bu, şehitlerimizin büyüklüğünü gösteriyor.

Şehitler üzerine çok şey söylendi ve her zaman da söylüyoruz. Gerçekten insan, şehitler için, "öldüler" diyebilir mi? Biz bunun üzerinde çok durduk Yaşamımıza bakıyoruz, tarihimize bakıyoruz; yaşamın ne olduğunu, ölümün ne olduğunu çok iyi görüyoruz. Eğer insan üzerinde daha derin durursa, halkımızın üzerinde yürüdüğü yol, yaptığı şey ölümdü. Daha önce, şehitlerden önce içinde olduğumuz yaşam neydi? Biz yaşadığımızı sanıyorduk, ama derinliğine baktığımızda gerçekten ölü olan bizdik. İnsan kendi durumuna baksın; kesinlikle diyemez ki, "biz yaşamı temsil ediyoruz." Gerçekte ölüm nedir? Eğer şerefli, seni yücelten, sana ait olan bir yolda değilsen kesin gidersin, vurulursun. Sen de öldürürsen, vurursan, o zaman olur. Fakat diğer biçimiyle ölümün fazla bir kıymeti olmaz. Ama eğer insan büyük bir amaç uğruna tüm yaşamını sonuna kadar adarsa ve bu yolda şahadete ulaşırsa buna ölüm denilmez. Bu yaşamdır, yaşamın ta kendisidir. Biz bunun için diyoruz ki, burada gerçekleşen yaşamdır. Bu yolda düşen şehitler ölümsüzdür. Bu gerçektir ve doğrudur. Niye doğrudur? Çünkü düşman her türlü zoru altında, her türlü hükmü altında her gün insanı şerefsizleştiriyor; bu hüküm ve bu düzen altında yaşam ölümden bin kat daha kötüdür. Ve bizim yaşamımız da böyleydi. Şimdiye kadar, dirildiğimiz, şehit vermeye başladığımız ana kadar da halimiz böyleydi. Onun için insan, "o yaşamadı ve PKK şehitleri ölmüş" diyemez. Bu söylenemez. PKK'nin ortaya çıkışından bugüne kadar, ilk şehitlerden bugüne kadar-

ki şehitler halkasına baktığımızda, bir hakikat ortaya çıkar ki; ülke kan-sız, şehitsiz kurtarılamaz.

En zor olay insanın şehit vermesidir ve biz bunu yaptık, ilk şehidimizi verdiğimiz zamanı iyi hatırlıyorum. Haki'yi şehit verdiğimiz zaman sanki dünya başımıza yıkıldı. Sanki gök üstümüzde ters döndü. Tabii ki mesele, hazır olmadığımız bir anda bir arkadaşın aramızdan ayrılması değildi. Mesele; dökülen kana nasıl sahip çıkılacak? İlk atılan adımlar devam ettirilecek mi, ettirilmeyecek mi? Oluşturduğu birlik yürüyecek mi, yürümeyecek mi? Yıkılacak mısın, yıkılmayacak mısın? Eğer sen, burada kendi şehitlerinin kanı üzerinde durmazsan, onların kanına sahip çıkmazsan, ondan sonra nefes bile alamazsın. Düşman da, üzerimize geldiği ve ilk yoldaşlarımızı böyle şehit ettiği zaman istedi ki, biz böyle yapalım ve kendimizi uzaklaştıralım, pişman olalım ve eski ya-şamımıza dönelim. Amacı buydu. Biz bunu başlangıçta fark ettik. Ar-kada devlet ve her yönüyle üzerimize geliyor. O halde, biz de kan üze-rinde yürüyeceğiz. Mücadelemizi daha da yayacağız, genişleteceğiz, bir adım daha ileriye atacağız. Bunun dışında şehitlerin anısına sahip çıkamazdık ve biz öyle yaptık. Orada insan tek bir şey söyleyebilirdi. İlk şehidimizin anısına bağlılığın bir gereği olarak dedik ki, "PKK'yi kura-cağız, ilan edeceğiz. Ne kadar yetersizliklerimiz de olsa, ne kadar hazır da olmasak, partiyi, Partiye Karkêrên Kürdistan'ı ilan edeceğiz." Onla-rın anısına sahip çıkmak, ancak PKK'yi ilan etmekle mümkündü. Başka türlü anıya sahip çıkılamazdı ve öyle de yaptık.

Şimdiye kadar ispatlanan ne oldu? Kendi şehitlerinin anısına yerinde ve zamanında mücadeleyi yükselten, anılarına anında sahip çıkan, bü-yük bir davanın sahibi, yürütücüsü olur. Onlar büyük bir yaşam, halkın tümünün yaşamı olurlar. İnsan kendi tarihi üzerinde bir kez daha dur-duğunda, yine parti tarihi üzerinde durduğunda rahatlıkla diyebilir ki, bu tarih şehitlerin tarihidir. Hepimizi bırakalım, bu tarihi kendi kanlarıyla yazanlar şehitlerin kendileridir.

1997

ŞAHADETİN GEREKLERİNE GÖRE YAŞAYABİLMEK YAŞAMLARIN EN ZORUDUR

PKK tarihinde, şahadet değerlendirmemizde, gerek dönemlere göre, gerekse de kişiliklerin özgünlüğüne anlam vermeye çalışırken, bugün en az onu yaşayanlar kadar bir irade, düşünce yoğunluğu olduğunu, öyle anlaşılması gerektiğini, bu konuda unutkanlık, gaflet gibi durumların asla kabul göremeyeceğini, asıl yaşayan değerlerin bu kişiliklerin şahsında temsil edildiğini, manevi komutası altında işlerin ağırlıklı olarak yürütüldüğünü vurgulamaya çalıştık. Eylemimizin itici nedenlerinden birisi bu olduğu kadar, moral değerinin de ağırlıklı bu olduğu, bunun esas alındığı kesinlikle bilinmek zorundadır. Yaşayanların yaşamı ve savaşı ona göre düzenlemeleri, tutarlılık, dürüstlük gereği verilen söz kadar esastır. Şahadet çizgisine ters düşenlerin, onun gereklerine, tüm anlam ve önemlerine göre bir yaklaşım içinde olmayanların iflah olmayacağını, layık olmayacağını, başaramayacağını da belirtmek gerekir.

**Şahadetlerin çizgisinde yürümesini bilmeyenlerin eylemleri, zaferleri fazla anlamlı olamaz ve hatta tehlike içerir. Şahadet en ağır konulardan birisidir. Şahadetin yükünü kaldırmak, en ağır yüklerden birisidir. Şahadetin gereklerine göre yaşayabilmek, yaşamların en zoru-
dur.** Halen hatırlarım; Haki Karer'in şahadetinin yakıcılığının o ilk yılında tüm sorun buna anlam verebilmek ve gerekeni yapmaktı. Manevi etkisi altından nasıl kalkabiliriz diye gecemizi gündüzümüze katıyorduk. Yanılsaydık, gereklerinden uzak düşmüş olsaydık, ortada PKK diye bir gelişme olamazdı. Bu anlamda en zayıf olduğumuz bir dönemde, hatta Haki'nin katledilmesiyle, o oldukça zayıf şekillenişimizin şekillenemeyeceğini, belli olmayan gruplaşmamızın tamamen dağılacağını düşünen düşmana, bu şahadet, dolayısıyla yaşadığımız yoğunlaşma, gereklerine ulaşma, mümkünse eyleme geçirme, denilebilir ki en büyük cevaptı, yine en büyük işlerimizdendi ve asıl PKK'yi de yaratan bu yaklaşımdı. O'nun anısına bağlılığın en tipik bir ifadesi olarak partileşme kararı, program taslağı ve ilk yılın bunun hazırlıklarıyla geçmesi, hatta resmen partinin ilanına gidişimiz, şahadet gerçeğinin doğru değerlendirilmesi halinde neye yol açılabileceğinin de en büyük göstergelerinden birisidir. Düşman O'nda dağılmamızı beklerken, biz O'nda en büyük tarihi adımlardan birisini gerçekleştirdik. Eğer Haki'nin

şahadeti olmasaydı, biz belki PKK'leşemezdik, o kararı veremezdik. Haki'nin şahadetiyle tarihin seyri değişti.

Buna benzer önemli şahadetlere hep anlam vermeye çalıştım. Mazlumların şahadetini ülkeye kesin, inançlı ve başarılı yürüyüşün emredici ifadesi olarak değerlendirdik: Giriş kati olacak ve sonuna kadar gerekenler yapılacak. Bilindiği üzere 15 Ağustos Atılımı'nın bununla da bağlantısı vardır. Diyarbakır zindanındaki baskılar ve ona karşı şahadetler olmasaydı, belki de biz bu çarpıcılıkta ülkeye yönelemezdik, yöneliş bu kadar kati olamazdı. Bu da başlı başına tarihin seyrini değiştirdi. En ciddi tarihi adımlardan birisi olduğu kadar, en büyük eyleme de bu temelde ulaşıldı. Yine bir Mahsum Korkmaz (Agit) arkadaşın şahadetinde, gerillanın zayıflığı ve tasfiye tehlikesi vardı, bu amaçlanmıştı. Ülkede kalıcı bir gerilla gücü olup olmamanın bir anı idi. Nitekim ardılları, bizzat bu pratikte yer alanlar da dahil kendilerini iflasın içine iterken, umudu da, pratiği de anlamsız kılarken, bizim zor da olsa buna cevap vermemiz, yani gerillanın daha kalıcılılaşması ve kendisini en azından bölükler düzeyinde yürütmesi, verilmesi gereken bir cevaptı. Bu da kararlı bir çalışmaya yol açtı Sonuçta '87'nin yaratılması, yeni bir tarihi sürecin başlayacağı, gerillanın sökülemeyeceği, Kürdistan'ın eylemsiz, silahsız kalamayacağı kesinleştirildi. Aslında Agit'in şahadetinden beklenen, tamamen bir çözülüş ve gerillanın tasfiyesiydi, tıpkı Mazlum'un şahadetiyle Diyarbakır zindanında çözülüş ve teslimiyetin beklendiği gibi. Ama bunlara karşı zamanında ve yerinde verilen karşılıklar, tarihin seyrini çarpıcı bir biçimde değiştirebildi. Demek ki şu ortaya çıkıyor: Şahadetlere doğru anlam vermek, en önemlisi de ne kadar zor da olsa katbekat eylemi geliştirerek cevap olabilmek en doğrusudur. Başka türlü de şahadetlerin gereklerine ulaşamaz.

Şüphesiz buna benzer etkileyici binlerce şahadet olayı vardır. Bunların ne kadarına layık olundu? Özellikle kendi görev anlayışımız neydi, onların en yakın yoldaşları olarak nasıl cevap olunabildi? Bu, kendinizi sorgulamanız gereken bir husustur. Kendi eylemimde ana hatlarıyla şahadetlere bağlı kalarak, dönemsel olarak ve özgünlükleri olanlara daha özgü biçtiğim değerler halinde yürüyerek, sonuçta halkın da, şehitlerin ruhunun da rahatlıkla kabul edebileceği bir konuma ulaşıldı. Bunu şüphesiz kendiniz için kişiselleştirmeniz gerekiyor. "Biz ne kadarına anlam verebildik, nasıl cevap olabilmeliydik?" Sizin en önemli işleminizden birisidir. Kesinlikle ve şiddetle kendinizi sorgulamalı, yapılmayanı yapmalısınız. Şahadetlere karşı görevlerinizin farkında olduğunu-

zu -bunu art niyetlilik anlamında, dürüst değilsiniz biçiminde söylemiyorum- kendi kişiliğinizi katlayarak, onların kayıplarını kendi kişiliğinizde katbekat yeniden üreterek ve bunu kesinlikle kısa bir süre içinde başarıya dönüştürerek karşılık verirsiniz, şehitlerin anısından bir şeyler anlıyorsunuz demektir. Aksi halde fazla değerli olacağınız düşünülemez. Bu, bir ilke meselesidir. Yaşama anbean hükmedilmesi gereken bir yaşamsal sorundur, ikide bir hatırlama meselesi değildir.

Zilan şahadetinin 1. yıldönümünde çok şeyler söylenebilir. Eyleminin genelde gerilla üzerinde, özelde kadın ordulaşması üzerindeki etkileri oldukça ortaya konulabilir. Dersim özgülünde olup bitenler üzerindeki anlamı dile getirebilir. Yine ideolojik, siyasi, askeri boyutları da rahatlıkla dile getirilebilir. Bu hususlarda oldukça alışa geldik bir değerlendirmeyi yapmayı fazla anlamlı bulmuyorum. Zaten gerektiğe yapılıyor ve yapılmalıdır da. Dersim’e yapılan eleştirilerden bazı sonuçlar çıkarılsaydı, bu büyüklüğe cevap olabilen bir gerilla sergilenseydi; Dersim, düşmanın en çok korktuğu ve asla sonuç alamayacağı, belki de Güney’den daha fazla etkili bir Kuzey direniş kalesi olacaktı. Ama oradaki kişiliğin kendine layık gördüğü yaşam; fazla yaratıcı olmayan, derinliği yakalamayan, tedbiri geliştiremeyen, aslında nasıl savaştığı, nasıl yaşamak istediği de fazla kestirilemeyen; nereden bakılırsa bakılsın çeşitli yönleriyle zaafı olan bu kişiliklerin savaşa yansması; düşmanın ağır bir operasyonunu önceden görememek kadar, ona etkili bir savaşla karşılık verme gücü ortaya çıkaramaması en önemli kayıp nedenidir ve Zilan kişiliğinde aslında buna cevap verilmiştir.

Zilan’ın kendi başına örgütlenmesi, planlaması, eylemini başarıyla ortaya koyması, hepsi için uyarıcı olabilirdi. Ve eminim ki, bir kişinin kendi düzeyinde sağladığı bu gelişmeyi, onlar kendi kişiliklerinde sağlamış olsalardı, düşmanın bu sahaya böyle rahat girmesi, sonuç alması asla mümkün olmazdı. Demek ki, şehitlerin anısına layık olunamamıştır. O kadar kızlar, erkekler vardı, hepsi kendi kendilerini adeta tüketirken, önemli yanlışlıklar yapmışlardır, en azından kendilerini örgütleyememişlerdir. Yaşama ve savaşa verdikleri anlamlar dar olmuştur. Düşmanı esas alan bir yaşam tarzına girememişlerdir. O yaşamın savunulması için kendilerini örgütleyip, her an savaşta patlayan dinamik deposu haline getirememişlerdir. Kayıpları da budur. Aslında Dersim’de gösterilmesi gereken kişilik Zilan kişiliğidir. Ayakta kalacak olan da, yaşayacak olan da buydu. Bu, ülke geneli için de söylenebilir -ki bunu vurgulamıştık- bu, ciddi bir işarettir dedik. Gerilla zor bir süreç

girmiştir, düşman oldukça derli toplu geliyor. Eğer ayakta kalmak istiyorsanız kendinizi şiddetlendirmeniz lazım. Hatta her gerilla, kendini Zilan kişiliğinde bir sembol haline getirip, böyle bir anda değil, sürekli patlatacak bir bomba halinde yürüyebilmelidir. Kürdistan üzerindeki bu büyük belanın, bu büyük afetin kaldırılması, gerilla kişiliğinin bu düzeye gelmesiyle mümkündür. Bu, bizim için çok açıktır. Ama Kuzey'den Güney'e doğru gelişlere, kayıplara baktığımızda, özellikle sığ geçildiğini görürüz.. Anlamı derinliğine anlaşılmadı, hatta partinin bazı savaş değerleri üzerinde ucuz bir yaşam tutturuldu. Yaratıcılık, kati bir direniş kişiliği ortaya konulmadı. Sonuç, en anlamsız kayıplar! Hele bu yılda, bunun böyle olması, bizi çok öfkeliendirdi. Bu da neyle ilgili? Duyarlılıklarınız zayıf, olup bitenleri anlayamıyor ve bunu ne şahadetlerin gerçeğinde, ne düşmanın yönelimlerinde fazla sökemiyorsunuz. Tam tersine büzülüyorsunuz, yaşananlar anlamsızlaştırılıyor ve sonuçta darbe yeniliyor. Halbuki bu eylem, düşmanı çok korkutmuştu ve her gerilla da rahatlıkla bu sürece girmişti. Karar vardı, uygulama da sağlanabilirdi.

Saflarımızda yaygın gözüken bir durum; birisi çok iyi yapmışsa diğerlerinin ona dayanarak ucuz yaşaması oluyor. Bu, bir kez daha etkili oluyor ve böylece de gafilin kaybı ortaya çıkıyor. Kim ne derse desin, bu yılı gerillada da çok daha büyük kazanmak kesinlikle mümkündür. Eyleme bir anlam verilebilseydi, gereklerine vicdanen kendinizi yatırmış olsaydınız, bu, büyük bir gelişme anlamına gelecekti. Diğer boyutlarda da böyledir. İdeolojik boyut, özellikle moral, cesaret olayında, kesinlikle herkesi katbekat büyütecek bir anlama da sahipti. Çağrı da bilindiği üzere büyük yaşam tutkusudur, cesaret çok nettir. Bunun büyük bir şans olarak da görülmesi gerektiği vurgulanıyor. Ama maalessif bir çoğu kişiliğinde bu düzeyi yakalayamadı. İdeolojik moral düzeyinin savaşta ne kadar belirleyici olabileceğini anlayamadı, gerekeni yapamadı ve kayıpların en önemli bir nedeni de bu oldu. Tedbir almasaydık, belki çok kötü bir yenilgiye kadar da götürülebilirdi.

1997

ŞEHİTLERİMİZ GÜZEL YAŞAMIN GERÇEK SAHİPLERİ VE ÖLÜMSÜZLERİDİRLER

Zilan (Zeynep Kınacı) daha teorik, daha ilkeliyken, Sema'da (Sema Yüce) daha fazla sorunlarla boğuşma ve pratikleşmeye doğru bir tamamlama olayı var. Fikri'de de (Fikri Baygeldi) tutarlı bir erkek kişiliğinin nasıl yeniden şekillenmesi gerektiğine dair çok duyarlı ve anlamlı bir yanıt var.

Eskiden kitabi olmak derlerdi. Biz buna anlama gücüne saygı göstermek ve ona göre bir işin sahibi olmak diyoruz. Kürt olayında en çok öğrenilmesi gereken, kitapsız bir halk gerçeği olmasıdır. Çok değerli sözlerin kitabileşmesiyle birlikte, yürüyen ve gelişen insanlık yarışında kitapsız olmamız, anlayışsız olmamız ve yaptığımız işlerin değerinin neredeyse olmaması, kendisine karşı olması gibi bir gerçeğimiz vardır. Şunu hemen belirtelim ki, pratiğiniz kitaplardaki doğrulara olduğu kadar bizim yazmaya çalıştığımız kitaplara göre de olamıyor. Başı boşsunuz ve tüm kitapların yazdığı doğrulara terssiniz, sizin en temel sorunumuz budur.

Şehitler gününde, büyük dirence kendi bedeninde kızıl köprüler kurarak ulaşmaya çalışan Sema Yüce kişiliği hakkında en çok söylenmesi gereken şudur; onlar kitaba göreydiler. Sizin durumunuza bakıldığında görüyoruz ki, mücadelemize bir türlü yanıt veremeyenler kitapsızdırlar, doğrusuz ve anlayışsızdırlar. Bundan sonra yapmamız gereken, ne yapıp edip kendimizi bu kitaba kavuşturmaktır. Hayatın kitabını da okumayı bilmiyorsunuz, o yeteneğiniz gelişmemiş, dolayısıyla bütün direniş değerleri unutulup gidiyor. Böyle yargılanma günlerinde hesap vermeniz gerçekten çok zor. Ulusal değerler karşısında hesap vermesini bilmeyenler de ancak lanetliler, ikiyüzlüler, münafıklar ve sefiller grubuna girer. İlkeli olmanız için çok büyük güç harcadık, fakat isyan pratiğiniz bunu en az düşman kadar zorluyor.

Her sahada çalışma hususlarında ulusal değerlere doğru bir yaklaşım tarzınız, gücünüz, samimi bir sözünüz varsa, artık zarar vermeyecek, biraz da yararlı olabilecek bir yeterliliği yakalamalısınız. Tarihte Kürtler, insanın yarış ettiği ve kazandığı konularda en anlayışsız duruma düşürülmüştür. Tabii bu, Kürtlerin doğal karakterleri değildir. Kürtler, düşmanları tarafından bu duruma düşürülmüş bir halk olarak da değerlendirilebilirler. Siz daha çok bu gerçeği yansıtıyorsunuz, ama bu yanlış bir gerçektir, düşmandan kalmış, lanetli, belleği yitirilmiş ve tam da düşmanına göre oluşturulmuş sahte bir gerçekliktir.

Parti savaşımız ilk elden kendimizdeki sahteliğe karşı savaştır. Burada iyi niyet o kadar önemli değildir. İyi niyet gereklidir, ama iyi niyetin içi yüksek anlayışla doldurulmazsa belki de kötü niyetten daha çok zarar verebilir. Doğrusuz, savaşsız, aşksız bir yaşam gerçeğini bir cümleyle tarif edersek; yanlışlarla, yenilgilerle dolu, anlamlı olmayan bir savaş ve güdülerin sınırlarına takılmış çirkin bir yaşamdır diyebiliriz. Bu büyük ayıbı biraz olsun aşmak için partileşelim diyoruz. Eskiden “dinimizi kuralım, mezhebimizi kuralım” derlerdi; şimdi de çağımızın modasıyla “partimizi kuralım” deriz ve öyle yapmak isteriz.

Bu büyük bir savaştır. Bu savaşın bize çok gerekli olan ve esasta da doğru bir çizgisi vardır. Ama halen gerekliğimizle birleştirmeye çalıştığımız bu çizgiye karşı büyük bir homurtu var. Krce bir bağlılık kadar, çoğunlukla düşmana hizmet edenler, yine kr bir çabayla savrulmalar var. Burada en büyük savunma gerekeleriniz, “beynim, yüreğim fazlasını kaldıramıyor” oluyor. İşte bu da yenik düşmenin diğer bir ifadesidir. Fazlasını kaldıramıyorsanız, neden kendinizi geliştirmiyorsunuz? Neden günleri böyle harcıyorsunuz? Bu halde tarih karşısında, insanlık karşısında kendinizi savunamazsınız. Hatta sınıf tanınmaz bir duruma geldiğiniz için, en başta kendini kandırmadan tatalım ipe sapa gelmez her türlü dili, her türlü dayatmayı, herkese ve her yerde çekinmeksizin, hatta gözü karalıklarla sergilemekten geri durmuyorsunuz. Ama hayat da size hep bu temelde vurduķa vuruyor. Yararlı olmamanız, yüksek anlayışsızlığınızla izah edilebilir.

Bu günlerde bir anlayış geleneği özellikle pratik yaşam ve savaş pratiğine damgasını vurmadiķa kendinizi affetmeniz asla mümkün değildir. Cezai anlamda affetmekten bahsediyorum, yaşamın her yürüyüşünde bizi kahredecek engellerle karşılaşmaktan kurtulamazsınız. Ve yle de oluyor. Başınızı nereye çevirirseniz dikenler batır, kendinizi nereye atarsanız oraya yapışıp kalırsınız. Bu sizin gereğiniz oluyor. Hangi zgr yaşam ilkesine, savaş ilkesine başarıyla bir yürüyüş gerçekleştiriyorsunuz? Nerede ve yaşamınızın hangi döneminde? Bugünlerde bunları sorgulamak gerekiyor. Sizlerde çokça gördüğümüz diğer bir husus da, böyle günleri ağlama günlerine ve ucuzca, tersinden dinsel günlere, duygu günlerine dnştrmenizdir. Bu hiçbir şeyi kurtarmaya yetmez. Önceleri halkımız bazen zoraki çok ağlar, zoraki çok sahte gülerdi. Oysa ikisinin de değeri yoktur. **Halbuki bu şehitler belki de insanoğlunun en zor denediği kahrolma ve kahretme biçimini gerçekleştirdiler.** İnsanların birilerinin, düşmanın eliyle ateşlere atıldığı

ve derilerinin yüzüldüğü görülmüştür. İbrahim Halil peygamberden tutalım, Hallacı Mansurlara kadar bunun örnekleri vardır, ama onlar sadece düşmanları tarafından öldürülmüştür. Hem de en genç yaşta, hayatın baharında ve çok rahatlıkla başka mücadele biçimlerini de deneyecek imkanları olduğu halde kendi özgür iradesiyle ateşlenme gibi bir olayı hatırlamıyorum. Öyle tahmin ediyorum ki, böyle bir olay ilktir ve bu bizi çok büyük düşünmeye zorluyor ve zorlamak zorunda.

Şahadet gerçekliği, özellikle PKK şahadet gerçekliğinde diğer birçok hususta çalışmalardan geri durmamakla birlikte anlamından kopmamaya çalıştığım esas gerçekliktir. Diyebilirim ki, anlayış ve uygulama esaslarında ciddi bir yetersizliği yaşamamak için, buna en büyük özeni gösterdim ve istenildiği kadar olmasa da bağlı kalmayı ucuz bir söz olmaktan çıkardım. Savaşsallaştırmada da bir iki adım attım. Kişiliklerde daha fazla güç olsaydı, şüphesiz daha fazla bir gerçekleştirmeyi de sağlamaktan çekinmezdim. Ama bizde böyleyken, sizde nasıl oldu? Durumlarınıza baktığımızda, iç açıcı olmadığını görüyoruz. İşte burada sizlerle bu büyük boğuşmayı yaşadık ve yaşamak zorundayız. Çünkü bu değerler öyle kolay çiğnenecek, körce bir kavgayla anlamı yerine getirilecek değerler olamaz. **Kürt çeyrek asrı geçen bir sürede kendini tanıdı tanıyalı, kendi canlarını halklar uğruna gözünü kırpmadan feda eden insanlar gibi olmayı belki başaramadım, ama onların anısının sağlam bir takipçisi olmada da nefes nefese bir yürüyüşü gerçekleştirmekten kendimi geri tutmadım. Dar ağaçlarında sallandırılan, ölüm kusan mermilerin delik deşik ettiği vücutlara saygılı olmak için gücümü çok iyi kullanmaya çalıştım. Ve gelinen noktada sözümde ve eylemimde ciddiye alınan bir konuma geldim. Bunda en belirleyici etki bu şehitler gerçeğinin ta kendisidir.**

Şüphesiz şehitler gerçeği için bunları belirtmek kendi başına yetmiyor. Şehitler bundan ibaret değil. Bir dava takipçiliği ve hatta savaşım-larına bir yere kadar da mesafe aldirmek tam bunları ifade etmez. İçeriğini sorgulamak daha büyük önem taşıyor. Bunlar genelde özgürlük kavramıyla açıklanmak isteniyor. Bu gerçekten çok genel bir kavramdır. Onun nasılı çok daha yakıcıdır ve gerçekleştirmesi de bir o kadar zordur. Şehitlerin birçok takipçisi var. Benden daha fazla kendini adayanlar da var. Ama dikkat edilirse, bazen bunlar bile onları unutturmaktan ve hatta anlamsız bulmaktan ileriye gidemiyorlar. Demek ki takip etmek ve uğruna ölmek yetmiyor, daha başka şeyler gerekiyor. Bu, başka şeylerle içini doldurmaktır. Çünkü hiçbir şahadet çok büyük

bir yaşam gayesi ve gerekçesi olmadan gerçekleştirilemez. Bizim biraz da bu zor olanı çözmeye, noksanlığı varsa gidermeye, en ağır bir savaşla da olsa yaşamsallaştırmaya çaba göstermemiz, genelde birçok kişiyle olan farkımızı ortaya koyuyor. Bunu başarmasaydık, şehit değerlerine bağlılık ağırlıklı olarak laf olmaktan öteye gidemeyebilirdi.

Hesap verilmesi en zor olan nokta, kendi kendini sorgulayıp yanıt olmayı sağlama noktasıdır. Şehidin seni fiili olarak denetleyebilecek bir sözü, bir iradesi yoktur. Ama bunun yol açtığı yanılgı, onlar adına istediği keyfi sözü söyleme, işi yapma yanılgısıdır. Bu bizim gerçekliğimizde ağırlıklı olarak tersliğe götürür. Hele kişilerin çok keyfiliği, neredeyse onların ihanetini bile iyi niyetle geliştirir. Bu nedenle iç sorgulama, şehitlik gerçeğinde çok önemlidir. İç sorgulamayı tek kaldığında da geliştirmek ve bunu başarı düzeyine taşımak en zor olanıdır. Bunun gücünü gösterenler azınlıktadır, fakat en değerli olanlardır. Arsız insanlar üzerinde şehidin dili yoktur ve fazla etkili olamaz.

İnsanların en fazla güç aldıkları nokta da, en fazla güç yitirdikleri nokta da bu dili olmayan şehit gerçeği karşısındaki duruşlarıdır. Bunlar bizde sayılamayacak kadar çok, fakat bir o kadar da üzerinde durulması gereken büyüklükler var. Kaç kişinin şehitlere verdiği sözün hakkını vermek istediği çok kuşkuludur. Burada da sorun iyi niyetten ziyade, bitik kişiliğin yanıt olamayışıdır. Çünkü gücü yok, beyinde ve yürekte kendini çoktan vurmuş. Bununla neyi yapabilir ki? Kendisine güveni, terbiyesi, bir iradesi kalmamış ki şehidi anlasın. Bu tehlikeyi bertaraf etmeye çalışıyoruz. Bizim bu konudaki sloganımız; şehitlerin komutası altında bu son yıllardaki savaşı yürütmektir. Eğer “neden keyfimizce değerlendirilemiyoruz” diyorsanız, benim de söyleyeceğim, şehitlerin komuta gerçeğinin ne olduğunu anlamanız gerektiğidir. Böyle bir komutayı tanımayacaksanız, o zaman benim size söyleyeceğim fazla bir şey yok.

Bu rezil yaşama karşı bir darbe olan şehitliği, yeni yaşamınızın düzeltilmesinde etkili bir silah olarak kullanamazsanız, hiç kimsenin sizi ciddiye alması, hayatın kendisinin sizi bağışlaması mümkün değildir. Şehitlere kara cehalet örneği olarak alabildiğine tıkanmış duygularla, sözde kalan ucuz gözyaşları ve duygularla yanıt olamazsınız. Çünkü şehit gerçeği kadar kesin, yalansız dolansız olan başka bir gerçek yoktur. Bu gerçeğe göre kendinizi ısrarla gerçekleştiremezseniz, kabulünüz mümkün değildir. Onlar ki, yaşamın yeniliğini kendi be-

denlerindeki ateşle küllerinden yaratmayı söz olarak veriyorlar. O zaman acaba sizin için bu ne anlama geliyor? Çünkü bu katı bir gerçektir. Onun için bireysel hevesler, keyfi duruşlar bu gerçekle tezat teşkil ediyor diyorum. Birileri bu kadar büyük fedakarlık eylemi ortaya koyacak, sen bunun tersiyle onun mirası üzerinde yaşayacağını iddia edeceksin! Buna kargalar bile güler.

PKK ve onun askeri savaş birliklerinde ortaya çıkan laf anlamamazlık, bildiğini kurnasız ve fazlasıyla bencillik temelinde dayatmalar bir başkaldırıdır. Ama daha çok da bu kutsal değerlere bir başkaldırıdır. Bu tutum sahipleri çoğunlukla zarar verdiler. Anlayışı kıt olanlar kendilerini kaybettiler ve büyük kazanmadıkları da ortadadır. Bunun anlaşılır kılınması için çok çaba harcadık. Dağları taşları kitaplarla, çözümlemelerle doldurduk. Ama siz birkaç tane ilkeye göre yürümeyi yine beceremediniz, ya da güdülerin kendini biraz serbest gördüğü bu dağ havasında bencillikte, keyfilikte çok ileri gittiniz. İşte burada bizim şehit gerçekliğimiz bunlara karşı durma hareketi, doğruya gelme hareketi oluyor. Bütün yüce dinlerde, halkımızın gerçeğinde, hatta toplumsal-insani birimlerde bile olduğu gibi eğer böyle günlerde bir değerlendirmeye gücü, yine kendinizi dürüstçe affettirme, ıslah etme kararlılığı yaratmak istiyorsanız, bu bağışlanma siyaseti doğru olabilir. Bunu da aşırı zorlamamak gerekir. İşi gücü kötülük olanların bağışlanması doğru olamaz. İncir çekirdeği kabilinde değersiz şeylerle birileri yüce yaşamı ve onun araçlarını bozuyorsa ve böylesi bir tutum, davranış varsa, kesinlikle ona yer vermemek, bağışlanmak kurumunu da anlamak açısından çok gereklidir. **Ama illa birileri güzel bir iş yapmak istiyorsa da ona bir affetme olanağı sunmak, böyle günlerde anlamlı olabilir. Kişinin kendini affetmesi, bağışlatması, ıslah etmeye yönelmesi mümkün olabilir. Bunu böyle değerlendirmek gerekir. Eskiden tanrılar karşısında bunu yaparlardı. Biz şimdilik şehitler karşısında yaparsak bu bizim için fazlasıyla yeterlidir.**

Şehitlik gerçeğinde birkaç hususu daha belirtmek gerekebilir. Özellikle bizim için çok trajik olan bu şehitliklerde bir derin zayıflık var. Hele böylesine şahadetlerden kaçamamak, kendini mahkum görmek tam bir trajik zemine dayalıdır. Bu büyüklüktür, fakat trajiktir. Bu nasıl bir nokta, zemindir ki, insanı insanlık tarihinin en ender olabilecek bir eylemine böylesine zorluyor. Bunu mutlaka anlamak ve bir de bu zemini kurutmak gerekiyor. Bunu çok düşünmek ve bu büyük zayıflık zeminin kişiyi böyle en kahramanca trajik bir eyleme zorlayan gerekçelerini,

nedenlerini ortadan kaldırmak gerekiyor. Benim biraz yapmaya çalıştığım buydu. Benim böyle bir eylemi göze almam mümkün değil. Ama bu zemini kurutmak için de benim kadar bu işin ustası, hem de amansız savaşçısı olmak gerekiyor. Bu tarihte hiç görülmeyecek gibidir ve kaldı ki bu ikisi de birleşti. Bir yerde bu büyük duruşu, büyük trajik eylemi zorlayan gerçek, tarz ve bir de benim bunu ortadan kaldırma çabam korkunç bir buluşmayla kendini ifade ediyor. Bunu önlemek için çok büyük bir çaba harcadım, ama esasta sadece bu sembol eylemlerde değil, yoğunca yaşanan şahadetlerde de bu vardır. Bu bir ana ilkeye bağlılığın götürdüğü bir eylemken, diğer yandan ilkenin uygulanmasında kişilikteki yetersizlik olmadık yerdeki şahadeti gerçekleştiriyor. Bizim şehit adayımız ilkeye müthiş bağlıdır. Ancak bu işin gereklerini büyük bir savaş ustalığıyla gidermek söz konusu olduğunda yapamıyor ve çok trajikçe düşüyor. Şimdi benim yaptığım biraz daha farklı bir biçimde ilkeye bağlılıktır. O zeminde yakılmamak için korkunç bir politik sezgi ve asker olmanın gerekleri inanılmaz bir tarz ve tempoyla birleştirilerek en zor anda en önemli çıkışı yapmak, başarmayı sağlamak önemlidir. Bizim sanatımız budur.

Birinci ve en temel işim; bütün insanları ilkeye uyarlamaktır. Ama bu ilke yakan ilkedir. Bu ilkenin eğer ciddi bir hazırlığı, ciddi bir iradesi, askeri, siyasi, örgütsel, yaşamsal eğitimi yoksa feci olacağı açıktır. Bunu çok erkenden biliyordum. Benim bütün yürüyüşüme, tarzıma, tempoma damgasını vuran aslında bu gerçekliğin ta kendisidir. Hayret ediyorum, bu gerçekliği neden göremiyorsunuz. Korkunç bir şey! Haydi şehit, gerçeğiyle bunu ödedi, ya siz nasıl ödeyeceksiniz? En büyük soru benim için budur. Neyinize güveniyorsunuz da öyle yaşıyorsunuz?

İhaneti Bol Bir Gerçeklikten Büyük Şahadetler Yaratan Bir Gerçekliğe Ulaştık

İlkeleri zorlayarak yaşamak, savaşmak; ilke egemen olduğundaysa tutuşup feci düşmek. Bu nasıl bir gerçekliktir ki, halen dehşetle etkisi altında kalıyorum. Neden aşma gücünü gösteremiyorsunuz. İmdadınıza yetişmek için dağları taşları ilkelerle doldurduk. Ama oralı bile olmamak, hatta tersinde ısrar etmek nasıl izah edilecek? Bunu neyle sonuçlandıracaksınız. Trajik ihanetler de, çok aşağılık ihanetler de çıkıyor. O da bununla bağlantılıdır. **Burada ihanet ve hain gerçeği nedir? Şehit gerçeği nedir? Şehit, ilkeden taviz vermemekse; hain ve ihanet de tam bu noktada en zorlu zeminde ilkeyi amansız çığnemedir. Hain;**

en çok gerekli olduğu yerde ilkeye bağlılığı en gözü kara çiğneme kişiliğidir. Ve tarihimizde şehitlerimiz ne kadar bolsa, bunlar da o kadar boldur. Ki, sanıyorum burada da bir diyalektik bütünlük var. İhaneti bol olan, acımasız ve utanç verici bir gerçeklikten büyük şahadeti yaratan bir gerçekliğe ulaşmamız ve partileşmemiz bir bütünlüktür, gerekli olmalıdır.

Hiçbir ihanet bizdeki kadar ilkeye ters düşmez ve böylesine aşağılık bir biçimde gerçekleştirilemez. Ama hiçbir şahadet de bu kadar cesaret ve fedakarlık temelinde gerçekleştirilemez. Bizim görevimiz, bu ikisinin de hakkında doğru gelebilmektir. Hainin ve ihanetin üstesinden doğru gelebilmek kadar, bu şahadetin de üstesinden gelebilmek önemlidir. Bunu düşünmeniz gerekir. Çünkü sizin gerçeğiniz bu iki ilke arasında ve bir ilkeye sınırsız bağlılıkla birlikte, ona sınırsız karşıtlık temelinde düğümlenmiştir. Gerçeğinizin bu ikilemden kurtulması imkansızdır. **Tanrısal ilkeleşme dediğimiz husus artık bu noktaya gelip dayanmıştır. Ruh kadar düşünme gücünü göstermeniz gerekiyor. Gerisi bu ilke arasında savrulmalar; boş laflar, boş yaşam, çirkinlikler ve her gün birbirinizi yıpratmalar, yormalar oluyor. Ama esas olarak sonuçta belirleyici olacak olan ya ihanet ya da direnişin zaferidir. Hesabı kesin doğru ve yeterli yapmak bu günlerde en çok gerekli olmalıdır.**

Bu çerçeve temelinde eğer söz konusu olan Zilan kişiliğiye ve onun en güçlü ardılı Sema Yüce ve Fikri Baygeldi yoldaşa, daha özgü olanı dile getirmekte gereklilik vardır. Bu yoldaşların genel ilkeye bağlılığı tartışmazsıdır ve yüce değerde, yüce kuvvette, cesarette, fedakarlıktadır. Özgün olan yanını da bizim açmamız gerekir. Özellikle benim için kendilerini adamaktan bahsediyorlar. En büyük güvenceleri olarak bizzat ismen bizi zikrediyorlar. Bir yerde bu eylemlerini bize vasiyet ediyorlar. Esasta bu eylemin büyüklüğünü halka, insanlığa ve partiye taşıyabileceğime çok büyük bir güven duyuyorlar. Daha da önemlisi çözmeyi ve gereken sonuçları çıkarmayı bana yüklüyorlar. Bunlar yazılmıştır ve hepsi de belgelidir. Özlü mektuplarla söylenmesi gereken tüm doğruları yalın bir şekilde yazmışlar. Bu mektupların her cümlesi çok değerlidir ve içinde en güzel cümleler var.

Zilan Arkadaş mektubunda; “1995’te Dersim’de ordu saflarına katıldım. Ordu safları içerisinde olduğum süre içerisinde, geçmişe oranla kendi kişiliğimi tüm yönleriyle tanıyarak belli bir gelişmeyi sağladım. İddia, kararlılık, moral, netleşme gibi konularda güçlendiğimi belirtebi-

lirim. Partimiz, PKK öncülüğünde gelişerek tüm insanlığa mal olan ve giderek ezilen halkların yüce sosyalizm yolundaki tek umudu haline gelen mücadelemiz, bir bütünen ulusal yok oluş sürecini yaşayan, soysuzlaşmanın eşiğine getirilen bir halkı tarihte ilk defa yücelterek hak ettiği yere getirmiştir. Böylesi ulusal değerlerini, beynini, ruhunu, öz kimliğini düşmana kaptıran bir halkı yeniden diriltmenin ağır görev, sorumluluk, tarihi bilinç ve üstün öngörü, büyük cesaret ve fedakarlık, yüce azim gerektirdiği açıktır. Yurtseverlik rolünden uzak, düşmana tabi, vatansız, tarihi egemenler tarafından yok sayılan, gerçek aydınlarını ve önderlerini istenilen düzeyde çıkaramayan yitik bir ülke ve halk gerçekliği karşısında PKK ve onu var eden Başkan APO, aleyhte gelişen bu gelişmeyi tersyüz ederek sadece kimliği değil, beyni de egemenler adına çalışan, ona hizmet eden, onun için savaşan ve giderek hayvanlaşmanın eşiğine getirilen ve emperyalizmin de hizmetine sunulan Kürt halkını ölüm uykusundan uyandıran, diriltten, kendi özgürlüğü için savaşan, savaştıran bir konuma getirmiştir. Büyük Kürt şairi Ehmedê Xanê ‘Eğer bizim de dürüst, namuslu önderimiz olsaydı, Arapların, Acemlerin ve Türklerin kölesi olmazdık’ diyor. Kendi bireysel, ailesel, aşiretsel çıkarlarını esas alan, ulusal gerçeklikten kopuk, Kürdistan tarihindeki sahte önderlerin varlığı bu lanetli gerçeğin uzun bir süre devam etmesine neden olmuştur.

Her halkın tarihine bakıldığında, özellikle devrim süreçlerinde mücadele veren, başarıya ve kurtuluşa götüren, yaşadıkları döneme damgasını vuran önderleri vardır. Tarih, öndersiz hiçbir ulusal ve sınıfsal hareketin gerçek anlamda başarıya gitmediğini doğrulamaktadır. Önder, yaşatılmak istenen yenilik ve gelişmeleri en üst düzeyde temsil eden, yani yeni insan, yeni toplum düşüncesine denk, bütün yaşamını bir halkın yaşamına göre düzenleyen, kendi kaderini halkın kaderinde bulan ve o halkın acılarını, duygu ve taleplerini en derinden yaşayan ve kurtuluş için pratik görevleri en üst düzeyde omuzlayandır.

Hayati gerçekliği olmayan, her alanda bitirilmiş, hiçbir halkla kıyaslanmayacak kadar kendisine yabancılaştırılmış, ulusal, kültürel, sosyal, siyasal değerleri sömürülen bir halk gerçekliği karşısında PKK Önderliği kuşkusuz çok farklı olmak zorundadır. Bu anlamda Parti Önderliği birçok yönüyle daha özgün, daha yeni, daha gelişkin yaşamıyla yaşatan ve kendi yaşamını adeta koskoca bir insanlığın yaşamına adayan bir durumdadır. Belirleyiciliği ve önemi bu noktada kesin ve tartışmasızdır.

Dünya devrim tarihine baktığımızda gerek ulusal, gerekse sınıfsal kurtuluş mücadelesini veren halkların, devrimin gerçekleşme olanağını yaratan tarihi, sosyal, sınıfsal, kültürel bir zemin ve birikimi vardır. Ulusal inkar yoktur. Kişilik sorunları bizdeki kadar derin değildir. Tarihleri bizdeki kadar çarpıtılmamıştır. Kadın cinsi bu kadar sömürülmemiştir. Dini olgular bizdeki kadar kesinlikli, kötü tarzda işlenmemiştir. O halkların mevcut konumlarına tepkileri vardır. Onlarda özgürlük, eşitlik vardır. Önderlerinin güç aldıkları az çok aydınları vardır. Kürdistan devriminde ise bu belirtilen hususların tümü bitmiş bir durumdaydı.

Parti Önderliği çok zayıf bir gerçeklikten yola çıkmıştır. Din sorunu, kişilik sorununa, kadın ve aile sorununa yaklaşımı oldukça özgün ve bilimseldir. Rus devriminin önderi Lenin bile kadın sorununun çözümünde oldukça yüzeysel kalmıştır. Kadının ordulaşması, gerçekleşen Kadın Konferansı ve Kadın Kongresi, dünya devrim tarihinde ilk kez bizde gerçekleştirilmiştir. Parti Önderliğinin yaşam tarzı, fedakarlık, cesaret, derinlik, duyarlılık, zeka, öngörü, yorumlama gücü, bağlılık, bilimsellik, tecrübe, birikim düzeyleri hiçbir önderlikle kıyaslanmayacak boyuttadır. Olayı ele alış tarzı dogmatik değildir. Parti Önderliği Kürdistan gerçeğini, dünya devrimlerini çok iyi tahlil edip sonuç çıkarmış ve Kürdistan devriminin özgünlüğünü ortaya çıkarmıştır. Sorunları taklitçi, kalıpçı, dogmatik bir tarzda değil, oldukça yaratıcı bir tarzda ele almıştır. Gerçekleşen sosyalizmi çok iyi tahlil etmiş ve kendi halk gerçekliğine uygun bir tarzda uyarlamıştır. PKK, Parti Önderliğinin şahsında ifadesini bulmuştur.

Kürdistan tarihinde sağlanan bu gelişme, onun emeği, onun gelişmesidir. Kendisi sevgi kaynağıdır, birleştirici ve bütünleştiricidir. Kendi şahsında yeni insan tipini, profilini çizmiştir. Bir insanın ne kadar gelişebileceğini kanıtlamıştır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş mücadelesinin bugünkü düzeyi “Partileşelim, Ordulaşalım, Cepheleşelim, Zaferi Kazanalım” şiarına denk düşen, bütün tali sorunları bir kenara bırakarak bütün Kürt halkıyla düşman gerçeğine doğru yaklaşma temelindedir. Gelineen noktada hemen hemen bütün Kürt halkıyla beraber milyonlarca insanı sıcaklığıyla sarmış, Ulusal Kurtuluş devrimine ve sosyalizmin hizmetine sokmuş, faşist TC’yi askeri, siyasal, kültürel, ekonomik her konuda geriletmiş, çözümsüz bırakmıştır.

Zaferin öngünlerini yaşadığımız yeni süreçte halkın kurtuluş umutları olan bizlerin, Parti Önderliğimizin yaşamı, düşünceleri ve mücadelesine yakışır bir biçimde dönemsel bütün görevlerimizi en iyi bir şekil-

de yerine getirmemiz gerekiyor. Sıkça tekrarlanan küçük burjuva, köylülük, feodal anlayışların kişiliklerimizdeki yer etmişliği, düşmanın şekillendirmesi, özel savaşın etkileri ve buna benzer gerekçelere sığınarak çeşitli özeleştirilerin bizleri ilerletmediği açıklık kazanmıştır. Verilecek en iyi bir özeleştirinin doğru bir pratikten geçtiğine inanıyorum. Düşman topyekün üzerimize geliyor. Bizim de olanca gücümüzle düşmana yüklenmemiz, özgürlüğün bedelini en kararlıca ödeyeceğimizi düşmana hissettirmemiz gerekiyor. Mücadele tarihine baktığımızda PKK, akıl sınırlarının anlamakta zorlandığı büyük kahramanlık, direniş, emek, kararlılık ve inançla yaratılmıştır. Direniş, PKK'nın temel karakteri olmuştur.

Bizlerin bu tarihi mirasa sahip çıkmamız ve sürecin gereklerini yerine getirmemiz gerekiyor. Sürec, intihar eylemlerini gerekli kılıyor. Bu hem bir taktiksel çıkış olacak, hem de bizim açımızdan büyük moral etkileri olan bir eylemlilik olacaktır. Düşmanın, Önderliğimize suikast girişiminde bulunarak sonuç almaya çalıştığı bu süreçte düşmana verilecek en iyi bir cevap olacaktır. Bu tür bir eylemlilik, moralmen bozguna uğrayan düşmanı çıldırtmak, düşmanı bulunduğu her alanda çepeçevre kuşatmak, ülkeyi ona zindan etmek anlamına geliyor. Bizim açımızdansa başta halkımıza, bütün savaş güçlerimize moral vermek, cesaret ve direnişi güçlendirmek, dost-düşman herkese davamızda ne kadar kararlı olduğumuzu ve bu uğurda özgürlüğün bedelini bombaları kendimizde patlatarak gerçekleştireceğimiz mesajını bir kez daha vermek, halkımızın özgürlük istemini bütün dünyaya duyurmak ve ileriki süreçte halkımızın bu yönlü direnişler geliştirmesinin öncülüğünü yapmak, savaşın her yerinde ivme kazandırmak anlamına gelmektedir.

Başkanım!

Kendimi intihar eylemini gerçekleştirmek için aday görüyorum. Bizler, sizin bitmez tükenmez emek ve çabalarınıza karşılık canımızı bile versek yeterli değildir. Keşke canımızdan başka verecek şeylerimiz olsaydı. Siz yaşamınızla bir halkı yeniden yarattınız. Bizler sizin eseriniziz. Tüm Kürdistan halkının ve dünya insanlığının geleceğinin teminatı-sınız. Yaşamınız bize onur veriyor, sevgi, cesaret, inanç veriyor. Tüm Kürdistan halkı ve milyonlarca insan size ölümüne bağlıdır. Sizin bu çekiciliğiniz bizi de oldukça etkilemektedir. En zorlandığımız anlarda sizin bizlere olan sevginizi düşünüyor ve manevi güç alıyoruz. Şehide en çok bağlı olan sizsiniz. Bu temelde gözümüz kesinlikle arkada kal-

mayacaktır. Bu eylemi, gerçekleştirmem gereken bir görev olarak görüyorum ve kendimi sorumlu hissediyorum. Mevcut geriliklerimi aşmanın, özgürleşmenin ve kendini gerçekleştirmenin savaştan geçtiğini ve bu savaşın da gereğinin yerine getirilmesinin gerektiğine inanıyorum. Mazlum, Hayri, Kemal, Ferhat, Besê, Beritan, Berivan ve Ronahi yoldaşların direnişlerine sahip çıkmak ve onların takipçisi olmak istiyorum. Halkımın özgürlük isteminin ifadesi olmak istiyorum. Emperyalizmin kadını köleleştiren politikalarına karşı, bombayı kendimde patlatarak hıncımın ve öfkemin büyüklüğünü göstermek ve Kürt kadınının dirilişinin sembolü olmak istiyorum. Yaşam iddiam çok büyük. Anlamalı bir yaşamın ve büyük bir eylemin sahibi olmak istiyorum. Başkan APO önderliğinde yürütülen ulusal kurtuluş mücadelemiz çok yakında zafere ulaşacak ve mazlum halkım dünya insanlık ailesi içerisinde hak ettiği yerini alacaktır.

Bu temelde Başkan APO'ya, tüm Kürdistan şehitlerine, tüm savaş ve cephe güçlerimize, zindandaki yoldaşlarımıza, Kürdistan halkına ve insanlığa bağlılığımızı bir kez daha ifade ediyor ve onlara layık olmaya çalışacağıma dair söz veriyorum.

Yaşam iddiam çok büyük. Anlamalı bir yaşamın ve büyük bir eylemin sahibi olmak istiyorum. Yaşamı ve insanları çok sevdiğim için bu eylemi gerçekleştirmek istiyorum” diyor. “Yaşamı ve insanları çok sevdiğim için bu eylemi gerçekleştirmek istiyorum” ikinci sefer tekrarladığı cümle budur. Mükemmel söylenmesi gereken bütün doğruları söylemiş.

Onun ardılı Sema Yüce'den de bir iki alıntı almak istiyorum. “Mevcut durumda, düşman bu politikalarında sonuca ulaşmak için son bir hamle hazırlığındadır. Türk Genelkurmaylığının son hareketliliği bunu ifade ediyor. Açık ki, yine kirli politikaların merkezinde Başkan APO'yu etkisiz kılma, sınırlandırma bunun politik çizgisini, ona rağmen işlevsiz kılma yaklaşımı vardır. Bu politikalarındaki ısrarın nedeni, parti içindeki bir türlü özgür yaşam seçeneğine, doğru bir merkezileşmeye ve kurumlaşmaya gelmeyen erkek ve kadın kişiliklerine duyulan güvendir.” Bu yoldaşın son iki yılda açığa çıkan bu gerçekliği vurgulaması anlamlıdır. “Ancak Kürt kadını Başkan APO'nun emrini almıştır. Kendini düşmana, onun kirli emellerine alet etmeyeceğini göstermiştir. Başkan APO'nun 8 Mart'ta tüm kadınlara seslendiği konuşmasında ifade ettiği, kadın eksenli bir kurtuluş ideolojisinin geliştirilmesi gerektiği, böylesi bir öğretinin savaş sorunlarında kalıcı bir barışa, özgür insana ka-

dar birçok soruna çözüm olacağı temelindeki açıklamalarını Kürt kadını kavramıştır. 8 Mart'tan başlayıp 21 Mart'ta doruğa çıkan eylem yürüyüşünde bunu ispatlamıştır.

Başkanım!

Bu temelde beynimi, yüreğimi ve bedenimi 8 Mart'tan 21 Mart'a ulaşan ateşten bir köprü yapmak istiyorum. Çağdaş Kawa Mazlum Doğan'ın ve diğer tüm şehitlerimizin iyi bir öğrencisi olabilmek için Zekiye gibi yanmak, Rahşan gibi Newrozlaşmak istiyorum. Diğer Newrozlaşan Berivan, Ronahi, Mirza Mehmet, Eser yoldaşların izinde kararlıca yürümek istiyorum. Kadının yaşam gücünün, zafer gücünün olduğuna, kadının da yoldaş olabileceğine olan inancımı soylu bir eylemle taçlandırmak istememin nedeni, soyluluğu bilinen tüm tanımlarından arındırarak basit düşlerin büyük insanın erdemi olduğunu haykırmak isteğimdir. Öğrencisi olmaya çalıştığım şehitlerimizin eylemleri üzerinde çok düşündüm. Her gün, her an devrim ateşinde yürüyerek yanmayı, bunun sırrını kavramayı çok istedim. Gördüm ki, bu kendini aşan insanın eylemidir. Bu kararı verdikten sonra, tekrar tekrar büyük bir iç savaşı yaşadım. Kendimde bütün beşeri zaafaların ayartıcı gücünü son bir kez daha gördüm ve yendim.” İşte sizin yenemediğiniz gerçekliğinizi, burada bu büyük insan yeniyor.

“Özgür yaşam, özgür kadın tutkum bana bunu emrediyor. Başkan APO'ya bağlılık andımın bu tutkumun ateşinde kül olmak ve küllerden kendimi yeniden yaratmak olduğunu, şimdi daha iyi anlıyorum. Kendimde yaşamı yaratma kararında en önemli güç kaynaklarından biri de kadının partileşme silahı olan YAJK'tır. YAJK hem Başkan APO'nun kadının yoldaş olabileceğine inancının eseridir, hem de inanıyorum ki, Başkan APO'nun öğretisinin kurumlaşmasının, yayılmasının ve derinleşmesinin önemli silahlarından biri olacaktır. Bu yüzden YAJK'ı daha da büyötmek, her Kürt kadınının, hatta bölge halklarının kadınlarının asli görevidir.

Başkanım,

Zafer tanrıçamız Zilan yoldaşın vasiyetine bağlılığımı bunun görkemli eylemine sadece özüyle değil, biçim itibarıyla da cevap olmak isterdim.” Biçim derken pratik yaşam, savaşım noktasında diyor. Fakat zindan koşullarında bu mümkün değil. Yani “zindanda olmasaydım taktikte, savaşta zaferi, yaşamda özgürlüğü denerdim” diyor. “Böyle bir eylemim olmadan da ben bunun gereklerini özgür savaş, yaşam koşulunda yapmayı da çok isterdim” diyor. “Bu Newroz'da ayağa kal-

kan binlerce çocuk yüreğinin masumiyetiyle buluşmak bu vasiyetin takipçisi olmakla mümkündür. Bu büyük savaş istemi özgürlük istemiyle birlikte zindanın tutsaklaştırdığı koşullarda özgürlük tutkum çok büyük, bu tutkuyu yaşam gücüne dönüştürebilmek için tek varlığımı, kendimi Başkan APO'ya adıyorum.” Dönüştürebilmek için, yani bir yerde bu özgürlük tutkusunun yaşamsallaştırılmasının, buna dönüştürülmesinin bir gereği olarak kendini adamaktan bahsediyor. Buna güveniyor.

“Kadınlar küllenene Kürt ateşinin kıvılcımlarıdır. Küllerinden yeniden doğmayı başaran, bunun kıvılcımı olabilen her kadın, özgür Kürdistan'ın dokuyucusu olacaktır. Ancak bu bile Başkan APO'ya cevap olmaya yetmez. Cevap olabilmek için karartılan her yüreğin ateşte arınması gerekir. Ancak kendimi, kendi yüreğimi verebilecek güçteyim. Kendimi Newrozlaştırırken, beynimi ve yüreğimi, bedenimin her hücresini bu öğretinin yoluna adadığımı bir kez daha belirtiyorum. Bağlılık andımı yineliyorum.”

Halka hitabı var, emekçi Anadolu halklarına da hitabı var. Hepsisi çok değerli ve bir manifesto gibi. İnsanlığa, herkese ve en son kadın yoldaşlara da hitabı var. “Başkan APO'nun öğretisi ve Zilan yoldaşın vasiyeti bizlere yürümemiz gereken yolu göstermiştir. Bize düşen görev anlamak, kavramak ve uygulamaktır. Bunun yolu günlük Parti içi sınıf mücadelesini yürütmek, kadın savaşçılar olarak bu mücadelenin öznesi haline gelmektir. Bu savaşta temel silahımız YAJK'tır. YAJK'ı büyütmek, kurumlaştırmak için her kadın savaşçı bugüne kadar gelişen deneyimleri iyi özümsemeli, şehitlerin öğrencisi olmalı, günlük yaşam içinde kendini her an yaratmanın savaşımını vermelidir. Kadının öncüleşmesi cins kurtuluşunun basit bir gerçekleşmesi değildir. Sistem bunun binlerce düşkünleştirici seçeneğini sunmaktadır. Başkan APO her şeyden önce kadının ve erkeğin hareket ettiği zemini değiştirmek iddiasındadır. Bunun pratik öncülüğünü her an Parti Önderliğinin şahsında görmek mümkündür. Bu anlamda her YAJK üyesi, parti zeminini farklı yaşam anlayışlarının, ideolojik-politik örgütlenmenin fırsatı olarak gören ve değerlendiren tüm anlayışlar karşısında mücadele etmeli; yoğunca bir kesimin yaşadığı çok sahte, keyfi yaşam zeminleri olmaktan kendilerini çıkarmalı diyorum.” Kadın savaşçılara bunu vasiyet ediyor. “Kadın şehit yoldaşlarımız bunun mümkün olduğunu soylu eylemleriyle ispatlamışlardır. Onlardan öğrenmeyi bilelim. Büyük tutkuların savaşçısı olalım” diyor.

Aslında sıradan bir duyarlılığı olan, sıradan bir yüreği olan için bile sadece sarsıcı değil, bir kutsal kitap kadar hayli öğretici değerlendirmeler yapıyor. **En güzel anlamayı bilen bir yoldaş olarak Fikri Baygeldi'den de bir iki alıntı yapmakta büyük yarar vardır.** “Amed’in Lice ilçesinde iyi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldim” diyor. “Sakarya cezaevinde kaldım, Sakarya’dan İstanbul’a getirildim, 1994’te örgüt üyeliğinden ceza aldım ve yaklaşık olarak dört yıldır Çanakkale cezaevinde bulunmaktayım. Başkanım, seni çok seviyorum. Sana karşı duyduğum sevgiyi ancak senin çerçevesini belirttiğin aşk kavramlarıyla açıklayabilirim. Bu yüce ve kutsal bir aşktır. Senin şahsında insanlığa, halka ve şehitlere aşık olma olayıdır. Çünkü sen hepsinin toplamısın. Hepsini yaşatan ve üst düzeyde yaşayan bilge bir kişiliksin. Sen bir birey değil, bir toplumsun, bir sınıfsın. Bir toplum, bir sınıf olduğun içindir ki, emperyalizm bu kadar pervasızca sana yöneliyor. Emperyalizm ve onun uzantılarının en çok korktuğu şey Kürt’ün iktidar gücü olmasıdır. Bugün Kürt’ün bu aşamaya gelmesinde en temel şey, senin büyük çabalarla kararlı ve inançlı bir biçimde köle Kürdistan üzerine gitmendir. Senin bu büyük çabaların büyük meyvelerini tek tek veriyor.

Partiye dayatılan marjinalleştirme olayı boşa çıkarılmıştır. Senin uyguladığın tarz UNİTA’cılığı ölü doğurmuştur. Şemdin unsuru şahsında boşa çıkarmıştır. Hiçbir güç artık PKK’yi durduramaz. Çünkü PKK insanlığa mal olmuştur. İnsanlığın ve doğanın kurtuluşunu hedefliyor ve bunu pratiğinde kanıtlayan bir harekettir” diyor. Doğanın kurtuluşunu da eklemesi önemlidir

Başkanım!

Ben kişiliğimde birçok parti dışı anlayışlar taşıyorum. Bu taşıdığım anlayışlar genelde eski Kürt gerçekliğinden farklı değildir. Yani Amed kişiliği için belirttikleriniz en çok benim için geçerlidir, ki bunları çeşitli süreçlerde yaptığın çözümlemelerde dile getirmiş, geniş geniş çözümlemesini yapmışsındır. Bu nedenle sorunları tekrar dile getirmek istemiyorum. Konferansa sunduğum raporumda bunların hepsini açmışımdır. Artık bilinen sorunları tekrar tekrar dile getirmekten ziyade bunun pratiğini gerçekleştirmemiz gerekiyor. Biz ancak ve ancak bu yöntemle yaşamda gerçek özgürlüğü ve savaşta zaferi yakalayabiliriz. Şehitlerimiz bizden birer demagog olmamızı istemiyorlar. Bizden sözülle kişiliğine kavuşmuş erdemli kişilikler olmamızı istiyorlar.” Yani söz ve eylemin birleştiği kişilikler.

“Ki, Sema yoldaş son bıraktığı mektupta bu sorunlara özellikle dikkati çekiyor. Sema yoldaş benim komutanımdır ve ben, bu eylemiyle komutanlaşan Kürt kadınının sadece bir askeriyim. Asker komutanının talimatı doğrultusunda hareket etmek zorundadır. Ve ben bu zorunluluğun bilincindeyim. Gerçekleştireceğim eylem bilincine vardığım şeyi hayata geçirmektir. Sana ve kahraman şehitlerimize layık olmanın yolunun da buradan geçtiğine inanıyorum. Bu eylemimle Sema yoldaşın eylemini daha da görkemli kılacağım ve düşmanın beyinde bir B-7 roketinin patladığı gibi patlayacağım.” Buradaki fark ve derinlik var olan bazı eksiklikleri tamamlamasıdır. Erkek kişiliğindeki eksikliği, hem de çok çözümlendiğimiz Amed kişiliği temelinde böyle kahramanlık eylemiyle tamamlamayı hem düşünmesi, hem de onu muazzam hazırlıkla pratikleştirmesi gerçekten destansıdır.

Bir de eylemiyle komutanlaşan Kürt kadınının sade bir askeri olmaktan bahsediyor. Şimdi burada anlam derinliği var. Büyüklük buradadır. Bu arkadaşımızın çok okuduğunu ve bu eylemi için yıllarca düşündüğünü bir yazıdan biliyorum. Öyle hemen bir günde hisse kapılarak eyleme geçmemiş. Yıllardır bütün kahramanlık eylemlerini okumuş. Türkiye’de de kendini yakan, ölüm orucuyla şahadete giden değerli bir kadın militanı oldukça özümsemiş, ondan etkilenmiş ve bizim bütün diğer şehitlerimizi de özümsemiş aydın bir kişiliktir. Sınıf sorunundan, yani maddi zorluktan dolayı da katılmamış. Son derece inancın ve bilimsel ilkenin bir gereği olarak katılmış ve bu partileşmeyi gerçekleştirmiş. Hayli farklı biri ve daha çok da bizim çözmeye çalıştığımız insan olmayı bilmiş. Eminim ki yaşasaydı bu büyük irade, büyük düşünce gücüyle en sevilen bir yoldaş olacaktı. Keşke yaşayabilseydi, onları yetiştirebilseydik veya en azından biraz katkımız olabilseydi. Sizin değerini fazla taktir edemediğiniz nokta budur. Bu da çok çarpıcıdır.

Eğer bu yaşananlardan halen etkilenmiyorsanız, bizim gerçeğimize yaklaşmanız saygısızlık olur. Bakın “biz dışarıda olsaydık” diyorlar. Sanıyorum komuta kişiliğinin gereklerini her savaşta, her çalışmada en iyi bir şekilde sergilerlerdi. Biz bunu esas almak zorundayız. Bunların gerisinde olanlar için; “sahte öz eleştirilerle, hele hele bir de düşmanın bel bağladığı kadın ve erkek ilişki tarzlarıyla olamayız” diyor. Bu şahadetlerin ikisinin de anlamı buradadır. Size çok sert bir eleştiri vardır. Bunu kesinlikle dikkate almanız gerekiyor. Tabii ki ben de oportünistlik yapmayacağım. Bunun gereklerini yerine getireceğim.

Daha ilginç bir paragrafı da alalım. Almakta şunun için yarar var; kendi içinde yoğun bir şekilde hem cins savaşını, hem sınıf savaşını yaşamış bir yoldaş. Sanırım yanı başındakiler bu savaşımın derinliğini halen anlamamışlardır. Onu açmakta yarar görüyorum. Cezaevinden sorumlu olan ... yazıyor; “Önderliğin 8 Mart’ta yaptığı konuşma Sema arkadaşı çok heyecanlandırmış ve etkilemiştir. Bunun üzerine düşünce ve duygularını 9 Mart 1998 tarihinde günlüğüne şu şekilde yazıyor; ‘Başkanın değerlendirmesi bir eylem kılavuzu, yeni bir yaşam manifestosuydu. Önderlik bu güne kadar yaptığı kadın çözümlemelerini ve sosyalizm, ulusal kurtuluşçuluk, özgür yaşam tespitlerini bu gece oldukça cesaretli tespitlerle taçlandırarak bir kez daha hepimizin özlemlerinin tutkularının dili ve yüreği oldu. Bu, kim ne derse desin APO öğretisinin olgunlaşmış ifadesidir. Kadın eksenli kurtuluş ideolojisi tanımı, sözcükler yeni gelse de bizlerin kavrayamadığı Önderlik çizgisinin kısa ve net bir özetidir. Özgürlük arayıcısı olan her insanın, her Kürt’ün ve her kadının kölelikten büyük arınma yolunun müjdesi ve çağrısıdır. **8 Mart’ta atılan bu şiarı, verilen müjdeyi, yapılan çağrıyı, Newrozlara taşımak 8 Mart’tan 21 Mart’ta insan bedenleriyle kurulmuş kızıl köprülerle bağlamak insanlığa, Kürtlere ve kadınlara taşımak gerekiyor.**”

Burada günlükten yaptığım alıntıya ara vererek hemen hemen aynı ifadenin son mektubunda da geçtiğini belirtmem gerekiyor. Son mektubunda da şunlar yazılı; “Başkanım bu temelde beynimi, yüreğimi, bedenimi 8 Mart’tan 21 Mart’a ulaşan ateşten bir köprü yapmak istiyorum.” Arkadaş 9 Mart tarihli günlüğüne düştüğü notta şöyle devam ediyor; “Milyonlarca insanın, kadının ve erkeğin basit ve ucuz yaşam alışkanlıkları içinde tükenmekte olan özlerinin bir zerrecik olsun sağ, canlı ve temiz kalan yönüne yapılan yeniden diriltme, kendini zaferin teminatı yapma ve bu erdemli yolda büyüme çağrısıdır. Ben bu çağrıda kendimi, kendi arayışımı, Besê’nin arayışını, Delal’ın arayışını, bizi Lübnan sahasında bir araya çeken arayışı gördüm. Bu gece hep şehitlerimizle olacağım. Benim için oldukça güç veren kadın şehitlerimizden Mine, Delal ve Besêleri anma cesaretini kazandıran bir güç oldu.

Nasıl ki gökyüzünde iki güneş olmayacaksa, bizler için de iki kurtuluş çizgisi, iki ideolojik merkez, iki politik güç olamaz. Kendimize her türden gelenekselliği aşarak tek merkeze bağlanmak zorundayız. Ufkumuzda tek güneş Parti Önderliği olmalıdır.” Belli ki Sema arkadaş eylemine karar vermeden önce, düşünsel ve ruhsal hazırlığını yapmış ve tamamlamıştır. Kendisini çok daha güçlü örgütüyor ve ba-

şarıyla tamamlıyor. Diğer özeleştir raporu, 19 Mart raporu var, orada yaşadığı cins ve sınıf savaşımı kırılganlıklarını anlatıyor. Bulamadığı yanıtları ve onun yarattığı acı, üzüntüleri dile getiriyor. Son cümlede; “Partinin her türlü kararını saygıyla karşılayarak irademi katacağımı belirtiyorum, bağlılık andımı tekrarlıyorum” diyor.

Burada sadece bu eylem değil, “Partinin belirteceği her tür kararı” diyor. Her tür kararın içinde, orada partiyi temsil edenler eğer, senin böyle bir eyleme hazırlandığın belli oluyor. Biz bundan sonra bir partili gibi yapabileceğin işlerin daha da başarılı olacağına inanıyoruz deseler, bu eylemi gerçekleştirmeyebilir. Ama derinlikten yoksun oldukları için onunla bu hususu tartışamıyorlar. Buna uzun süreden beri güç getirememişler.

Dikkat edilirse çoğunuzun tarzında intiharvari yan ağır basıyor. Ama bizim sürekli yaptığımız çözümlemeler, bu intihar eyleminizi durduruyor ve uzun vadedeki bir savaşa dönüştürüyor. Bunu bilen bir arkadaş “dışarıda olsam, uzun süreli savaş militanlığını tercih ederim” diyor. Ama orada da mutlaka bir büyüklük yapmak istiyor. Onu da çok büyük bir iki seçenek de ortaya koyuyor. Yani bir seçeneğe kendini mahkum etmiyor. Bir büyüklük de buradadır. Tercihini daha zor olandan yapması, büyüklüğünü çok çarpıcı olarak bir kat daha artırıyor. Eğer sizin konumunuzda olsaydı, bunu da başarıyla yürütecekti. Bu dönemde yapıya, kadro adaylarımıza en çok ulaştırmaya çalıştığımız bir husus da, süreci en iyi anlayan ve ona yanıt olan kişiliktir diyebilirim. Bir düşünce derinliği kadar, dürüst bir partili olmanın da çarpıcı ifadesi söz konusudur. Kendisiyle boğuşmuş, sonuçta çok güçlü bir karar ve kendini terbiye etme gücüne ulaşmıştır.

8 Mart konuşmaları önemliydi. Sizin çıkarmadığınız bütün sonuçları o zor koşullarda çıkarmış bulunuyor. “Kim ne derse desin, kadın kurtuluş ideolojisi, özgür yaşam manifestosudur” diyor. Bu konuyu en iyi anlayanlardan biri olduğunu söylemek mümkündür. Orada oldukça çarpıcı ve yenilik içeren birçok değerlendirmeler yapmıştım. Hepsini çok büyük özömsüyor. Bunu da ideolojik-politik merkez ve Parti Önderliğinin temsili tarzında dile getirmesi çok büyük bir karar ve değerlendirme gücüdür.

Görüldüğü üzere, bu şahadetler çok büyük bir biçimde güçlendiren şahadetlerdir. Burada en önemlisi de bir umutsuzluğun değil, muazzam bir yaşam tutkusunun, bir zafer tarzının şehitleri olmalarıdır. Burasını çok iyi açığa çıkarmamız gerekiyor. En ufak bir yetersizliğin

şahadetleri değil, kendilerini en çok tamamladıkları, en çok kusursuz kıldıkları noktanın şahadetleridir. Bu şehitler bu partinin, bu ordunun en üst düzeyde gerçek komuta ve savaşçı kişilikleri oluyorlar. Gözlerimizin önünde bunu savsaklamak, bunu başka kılıflara büründürmek kesinlikle mümkün değildir. Hiçbirinizin gücü de kurnazlığı da buna yetmez. Ama hepinizi de gereklerini yerine getirmeye çağırıyorlar.

Benim için söyledikleri daha anlamlı ve daha ağır görevlere çağrı oluyor. Başımızı her zaman büyük sorunlarla uğraştırdık. Unutmayın, sizin çözüm diye dayattıklarınızın hepsi yerle bir edilmiştir. Sevgi, kadın-erkek ilişkisi boyutunda yapılanlara büyük eleştiri de var. Ama diğer yandan çok büyük bir aşka çağrı da var. Bunların nasıl altından çıkacaksınız? Bunlar inkara gelmez gerçeklerdir. Burada öyle uyduruk duygular, fikirsiz, ucuz yaşamalar yok. Savaşsız aşk yoktur. İlkesiz, ucuz güdülere dayalı hiçbir şey yoktur. Çok büyük sevgi ve çok büyük yaşam tutkuları vardır. Bunların hepsine yanıt olamazsanız, sizi bu değerlerle kıyaslayacağım ve o büyük vasiyetlere karşı hükmümü vereceğim.

Sema Yüce, -kısmen Zilan'da da vardır- mücadelesinde, özellikle parti içi savaşımında, gereken yeterli yaklaşımları bulamıyor. Etrafındakiler de partili ve doğruları söylüyorlar, ama bunları biraz da ideolojik kurulum temelinde söylüyorlar. Gereklerini çok somut ve gerekli olduğu kadar yerine getiremiyorlar. Bu çok genel bir durumdur ve saflarımızı da zorluyor. Ancak çok zor bir gerçekleştirme biçimidir. Benim tarzımda bu cevap iyi yakalanıyor. Özgürlükte buluşma olarak değerlendiriliyor. Yalnız, bunu taklit etmeniz birçok çarpıklığa yol açmıştır. Bence bu uyarıdan da yola çıkarak bu taklitçiliğe son vermek gerekiyor.

Nereden bakılırsa bakılınsın, Fikri Baygeldi de hem çok değer veriyor, hem çok seviyor. Dikkat edilirse sevgi, aşk sözcüklerini çok değerli anlamda kullanmıştır. Bu kadın yoldaşları çok iyi incelemiş ve onları özümsemiştir. Öyle cahil birisi değildir. Onları ulusallık derecesinde görüyor ve bağlanıyor. İşte bizim özlediğimiz bağlılık bu temeldedir. Saflarımızda bunu acaba ne kadar uyguluyorlar. Aslında birçok kadın militan var. Onları ne kadar inceliyor ve somutta olduğu gibi değerlendiriyorlar? Erkek kişiliklerinin de bu yönlü çok önemli görevleri var.

Zilan ve Sema -Serhıldan- kişilikleri ucuz bir kadın olmak istemiyorlar. Mektubunda “Başlangıçta ‘kadın düşürücüdür’ sözünü büyük bir

rahatsızlıkla karşıladım ve asla böyle bir kadın olmayacağıma o zaman karar vermiştim. Ne düşen, ne de düşürülen bir kadın olmamaya çok büyük bir çaba harcadım” diyor ve sonuna kadar bunun savaşıyla yürüyor. Oradaki yoldaşlarla bir sevgi paylaşımını doğru temelde, sanırım biraz bizim gerçekleştirmek istediğimiz temelde gerçekleştirmek istiyor. Yanıt alamayınca iki duygu arasında eziliyor; bir doğru sevgiye ulaşamama, bir de yanlış anlaşılma. Bu, şiddetli kırılmalara, acılara yol açıyor ve karşı taraf bunu anlamıyor. Hep ideolojik doğruları dayatma adı altında kuru, anlama derinliği olmayan bir yönetim, bir merkez dayatıyor. Onun için orada “iki merkez olmaz, merkez tektir, güneş tektir” diyor. Sanırım bunu kastetmek istiyor. Sonuca buradan gidiyor ve burada biraz da hatasının telafisi söz konusu. Neden böyle bir kişilik şahsında bir merkez gördüğünün özeleştirisidir. Son şehit bunu dile getiriyor ve zaten bir iki cümle sonra kökten kopuştan bahsediyor. Bu anlayışta onu belirtmesi önemlidir. Bireysel, keyfi kişiler, merkezler seçmeyi ve partiyi kişilerin şahsında tanımayı şiddetle mahkum ediyor. Ve kendisine de son bir noktayı koyuyor. Bu çok çarpıcıdır.

Önderlik olayında gerçekleşen özgürlük, bütünüyle ilkesi ve uygulamalarıyla güneş kadardır ve katılmamız gerekir gibi kesin bir sonuç var. Zaten kendisi de bunu söylüyor. Bunlar büyük gerçekleştirmelerdir. Sadece büyük sözler değil, büyük eylemlerdir. Bize düşen, bunun ne kadar gerçekleştirilebileceği sorunudur. Sizlere de bir halk olarak, bir partili olarak, bir kadın olarak vasiyetleri var. Ama vasiyetleri en çok da banadır. Kendilerini adamaktan bahsediyorlar, o zaman ben kendi gücümü bunun için kullanacağım. Sınırsız adamaya karşı, sınırsız bir yanıt olacağım. Yani hem erkekte, hem kadında kendi devrimciliğimle, kendi savaş ustalığımla yaşamda özgürlük düzeyini gerçekleştirme adına neler yapabileceğim biraz da bana kalıyor. Dogmatik bağlanmamak gerekir. Zaten bu, vasiyetlerin içinde de var. Yine çok somut olmak gerektiği dile getiriliyor. Çok sahte özeleştirilinin kullanılmaması gerektiğini belirtiyorlar. Bu da çok çarpıcıdır.

Çok büyük yaşam isteği, çok büyük eylem isteği var ve bu gerçekleşiyor. Çok büyük yaşam isteğinden, yaşamı çok büyük sevmekten ve aşk düzeyinden bahsediyorlar. İlkesi olmadan, örgütsel çabaları olmadan bu büyük yaşam gerçekleşemez. O halde ben deli değilim. Neden bu kadar örgütsel olabiliyor, milyonları bile her tür fedakarlığa yatırabilecek kadar ilkeleri uygulayabiliyorum. İşte örgütsel gücümle bunu yapıyorum. Bunlar çok küçümsediğiniz, hep sıkıldığınız örgüt ilişkileri-

le oluyor. Büyük yaşamın başka bir yöntemi yoktur. Sizin bütün yaptığınız; örgüt gücünü dağıtarak bir yaşama ulaşmak, bu düşmanın ezeli uyguladığı “sen köle kalmaya mahkumsun” ilkesine göre yaşamaktır.

Güzelleşen Kadınla Güzelleşen İnsanla Bir Bütün Olabilmek En Büyük Tutkumdur

Güçsüzleşenin, güçlü ve büyük yaşamı olamaz. Hanginiz ağır bir cezaya çarptırılırsanız, birisinin yüreği ah bile demez. Çünkü örgütsüz-sünüz. Örgütlülük; yoldaşlarınızla kurduğunuz ilkeli bir bağlılıktır. Buna sevgiyi de duyguyu da katmalıyız, ama ilkeli olmak esastır. İlkelilik nedir? İlkelilik; bir savaş için gerekli olan bütün örgütsel bağları, yani köprüleri kurmaktır. Ancak hazır örgütü bile dağıtmak sizin en çok hoşlandığınız işlerdendir.

Büyük özgür yaşam için en gerekli olan, Önderlikte kendini ifade eder. Örgütselliğin yoldaşlarla ve halkla bağlaşmasının ilkeli, çok örgütlü biçimini kişide yakalamak önemlidir. **Herkesin biraz değer verebileceği şey; aslında güneşin parlıyor olması, herkesi sonuna kadar temsil etmesi, akıllı olması, yaptığı işin bilincinde ve gücünde olmasıdır. Seviyeli, saygılı ve sevgili bir yaşamın bundan başka yolu yoktur. Örgüt yetkilerini gasp ederek, örgütün kuru tüzük esaslarına dayanarak, hatta hatta biraz da gözü karaca kendi köhnemiş güdülerini dayatarak, bırakalım büyük bir yaşamın sahibi olmayı, büyük emekle hazırladığımız özgür yaşam olanaklarını da yerle bir edilir. Hele bir de hamalvarice yaklaşımlarla, güdüler sınırına inmiş davranışlarla, yaşam adına bir kırıntı da bulsa buna razı bir kimlikle büyük yaşam talebine asla ulaşamaz ve layık olunamaz. Bunlar da yetmiyor. Bunlar işin asgari düzeydeki gerekleriyken, büyük yaşam aynı zamanda güzel geliştirilmesi gereken yaşamdır.**

Güzel yaşamın büyük ve kutsal ilkeleri olması yanında, onun gergin işlenmesi gibi ilmi ilmi dokunması gereği vardır. Gözle, davranışlarla her şeyin estetik, yani güzellik sınırlarında yürütülmesi gerekir. Büyük yaşamın özü örgütse, örgütlülük düzeyiyse, bunun elbisesi de güzel nakışlardır veya böyle bir dokumayı gerektirir. Bunlar da dildir, davranış güzelliğidir. Böyle olunmadan sayılan, sevilen bir yaşamın sahibi olunamaz. Hayret ettiğim nokta; neden bugüne kadar bunları düşünemediğinizdir. Çok sevmek ve sevmek istiyorsunuz, ama bunun gereklerine de bu kadar ters davranıyorsunuz. Bu günde en çok sorgulamanız gereken yönünüz budur.

Bu yoldaşların bana kendilerini büyük adaması acaba boşuna mı dersiniz. Tabii ki değil! Ben onlardan daha fazla, eskiden beri kendimi adamışım. Onları bir yanıtıdır. Kendimi nasıl adadım? Bunu açtım, ancak bu gün dolayısıyla biraz daha açmakta yarar var. Genel geçer ölçülerle ne beğenirim, ne de kendimi beğendirtirim. Ama çok eskiden beri hem bana hakim olan bir duygu, hem de giderek kişilik özelliği olarak geliştirdiğim husus; özgür veya özgürleşmesi gereken bir kadın kişiliğine göre kendimi nasıl müthiş yapacağımıdır. Bu yoldaşların dile getirdikleri benim bu çabalarımla olmuştur. Ben henüz çocukken bizim erkeklerimizin kendilerini beğendirme ölçülerini halen hatırlıyorum. Bazıları isim düzeyinde bile aklımda. Ceplerinde yuvarlak, küçük bir aynaları, bir de tarakları vardı. İki de bunları açar, saçlarını tararlardı. Bunun pek fazla bir çekicilik yaratacağına o zamandan beri inanmadım. Ama o güne göre ölçüler bunlardı. Kadının ölçüleri de bundan farklı değildi.

Şüphesiz kendimi bir insan olarak, yalnız kadına değil, halka da beğendirmek için akıl almaz bir savaşım yürüttüğüm biliniyor. Bu her düzeydeki bir savaştır. Her boyuttadır, tek bir boyutta değildir. Çok yönlü ustalıklı işlenmiş bir yaşamdır. Bazıları halen bunu benim bir sırrım olarak değerlendirmek istiyorlar, ama öyle değil. Kendimi emekle hazırladım. En çok eleştirilen bendim, ama genelde, ama giderek halkımızın, en muarızlarımızın bile bize öykünmekten geri durmadıkları, hatta düşmanımızın da oldukça saygılı olmaya çalıştığını biliyorum. Halkımızın da derinden bağlılığı, onun büyük bir boşluğunu, zihinsel-ruhsal açlığını gidermenin büyük ustalığını göstermekle bağlantılıdır.

Şimdi kadın söz konusu olduğunda bu biraz daha derinleştirilmiştir ve özgün bir kişiliği gerektiriyor. Kadını kazanma dilim çok değişiktir. Hem kültürü, hem pratiği oldukça kapsamlıdır. İçinizde bu konuda biraz araştırma yapmak isteyenlerin olduğunu sanmıyorum. Bu yoldaşlar -bunu biraz partiyle olan yoldaşlar olduğu için belirtiyorum- bu konuda kendi içinde çok eleştirisel ve savaşımdır. Bunu halen de sürdürüyorum. Benim için beğenmek ve beğenilmek bitmiş bir savaş değildir. Bunun için de ilkeler giderek tanrısal sınırlara kadar dayanır. Tarihin ilk dönemlerine kadar dayanır ve geleceği de kuşatır. Bu hoşlandığım bir savaş türüdür.

Erkek, tarih boyunca egemenlik silahını iyi kullanır, bu onun hoşuna da gider. Erkek egemenlikli çirkin anlayış dediğimiz de budur. Kadının zayıflıklarını kadına karşı bir silah olarak kullanır. Ben bunda hep çirkin-

lik gördüm. Başından beri herhangi bir öğretiyi okumadan önce bile, erkeğin kadının zayıflıklarını kullanmasını, tek yönünü değerlendirmesini, kendisine avantaj çıkarmasını kesinlikle kendime yakıştırmadım. Farklı olmak gerektiği kararını o zaman verdim. Kadınların alıştırılmış olduğu erkek olmamayı daha o günlerde kafama koydum. Bu nedenle anam, kadının bana göre ve benim de kadına göre bir kişilik olamayacağıma dile getiriyordu. Yani “Ne bu kadına göredir, ne de kadın buna göredir” diyordu. “Bizim oğlan akranları gibi olamayacak, oğlum aile sahibi olamayacak” anlamında endişeleri vardı. Aslında çok ahım şahım bir kişilik olduğumu söyleyemem, ama toplumun bütün bireylerinin, kadın ve erkeklerinin rahatlıkla içine girdikleri yaşam benim için Kaf Dağı’na, Ağrı Dağı’na çıkmak kadar zor geliyor. Ben sizi esas alamam, ben böyle olamam diyordum. Ve bu beni hep arayışlara itti.

Hemen şunu da belirteyim ki, kadından uzak durmak kadar ilgi yüksekliliği de at başıydı. Feodal, dini ideolojiye göre Fatma’nın günahkarlığını halen çok iyi hatırlıyorum. Gerektiğinde üç yüz metre mesafeden bakıyor, ama diğer yandan daha gizli duygularla neden böyle oluyor, neden şu kızı şu erkek istiyor, şu adamın şu kızı şöyle oldu, bunlar böyle olmamalı gibi değişik duygular altında da kalıyordum. O günün düzeyi böleydi. Bunlar devam etti. Ortaokulda, lisede değişik aile ve sınıflardan gelen kızlara ulaşmak ve onlara ulaşmayı kabul etmem çok zordu. Başkaları için çok rahat olan bir iki söz söylemeyi bile gerçekleştireceğimi düşünemiyordum. Üniversite son sınıfa kadar da bu devam etti. Ankara gibi bir merkezde bu gücü nasıl gösterdim? Kendimi de oldukça iyi sakladım. Kadına bu düzeyde verdiğim bir değer de vardı. Yani başımdakilerin çok gözü karaca, çok rahat bir şekilde kendilerini düşürdüklerini görüyor ve ben yeni umutlarımı yitirmeden bir yaklaşıma elde ediyordum. Parti çalışmalarına başlamadan önce, kadın gerçeği şahsında bir yurtseverlik duygusunu yakaladığımı ve bir yurtseverlik duygusunun sonuç olarak gerekli olduğunu kavradım. Yani sevebilmenin bir şartının yurtseverlikle bağlantılı olması gerekir.

Daha sonra partileşmeyle birlikte kadınla işe başlamam söz konusudur. Bu biraz güçlendiğim, ama aynı zamanda en zorlandığımız bir süreçtir de. O ilişkiye yönelmemin içinde yurtseverlik vardı, sosyalizm vardı, hesaplaşma vardı. Büyük bir cesaretti, fakat yalnız bu kapsamda ele alınamaz. Sonuçları da biliniyor. Bizi devletle savaşa kadar götürdü. Kadın savaşı nedir dersiniz, her el attığım ilişki beni TC’yle en büyük savaşa kadar sürükledi diyebilirim. Bu savaşın sonuçları, özellikle

'76'dan '86'ya kadar çok iç içeydi, adeta cephe savaşı gibiydi, daha sonraki yıllarda cephe gerisinde yürütölen savaşlara benzer. Sizin bu savaşları sıradan, basit vermenize şaşıırıyorum. Herhalde diğer savaşları da büyük vermeyişinizin bir nedeni de budur.

Bu süreç özellikle ruhsal iradeyi ayakta tutmayı, özgürlük ruhunu satmamayı, kadın konusunda genel geçer ölçülerle yetinmemeyi, kendini ne kullanma, ne de kullandırtma gibi bir duruma yer vermemeyi beraberinde getiriyor. İçinde bambaşka birçok şey var. En önemlisi de devletin kendisi var. şunu da hiçbir zaman unutmayın. Kadın-erkek ilişkilerinde, bu ilişkilerin merkezinde, kalbinde devlet vardır. Bu büyük gerçeği şahadetlerimiz dolayısıyla ifade etmem gerekir. Bu ilişkilere devlet, yani düşman sızmıştır. Bunun bilinçli bir ajanlıkla ilgisi yoktur. Objektif olarak devletin en iyi sindiği, sızdığı noktadır. Buradaki devleti göremeyen -görölmesi de büyük bir anlayış ve duygu gücü istiyor- bu savaşta herhangi tutarlı bir başarıya gidemez. Ben el yordamıyla, biraz daha baskın çıkan yurtseverlik, partisellik görevlerimle kendimi yenilmekten alıkoydum. Farkımız buradadır. Kendimi yenilmekten alıkoyduğum gibi biraz da devleti yenmeye çalıştım.

şimdi devleti yenmek sadece kaba istihbaratını, polisini, JİTEM'ini, MİT'ini, özel savaş birliklerini atlatmak değildir. Bundan daha fazla güç istiyor. **Duyguya güç getirmek, ilişki tarzını yakalamak onu yenmekten daha zor. Bildiğiniz gibi, bir alışkanlığı yenmek kurulmuş bir savaş düzenini yenmekten çok daha zordur. Einstein bile "Bir alışkanlığı yenmek atomu parçalamaktan daha zordur" diyor. Burada bunlar var. Kendi alışkanlıklarımı yenmek, en zor savaşlardan biridir. En ilginç olanı da kendi erkekliğini yenmedir. Ve ben de bir Kürt erkeği olduğuma göre o gerçekliğin bazı özelliklerini mutlaka kapmışımdır ve o erkeği yenmek gerçekten atomu parçalamaktan daha zor. Nasıl yendim? Bu konuda kendimi sorgulamam gerekiyor.**

Eğer sizin böyle bir kadınla ilişkiniz olsaydı ne yapardınız? En zavallı bir çoban bile "ben anında başımdan atardım" diyor. Oysa giderek ünü, adı yayılan bir örgüt, bir hareket önderliği söz konusudur. Bir çoban bile bu kadar düşürölmedi. Burada büyük bir farklılaşma var, ayrışma var. Hakim erkeklik dünyasından kopuyorum. Büyük darbelerle duyguda, düşüncede, örgütlenmede vuruluyorum, ama yenik düşmüyorum. Ve daha sonra bir özgürlük alanı kazanıyorum. Bu savaş belli bir aşamaya geldikten sonra, TC büyük oranda ölümcöl bir darbe almıştı. Köleleştirici birçok ilişki ve savaşmayan erkek öldürücöl bir

darbe yemişti. Tıkanan PKK merkezi bir darbe yemişti. Her şey kaçışla sonuçlandırılmak isteniyordu, ama kaçış eğilimi de büyük bir darbe yemişti. Bunun için kullanılan kadın hem objektif, hem sübjektif anlamda en gelişkin ajan tipi olarak ölümcül bir darbe almıştı. Benim halim de çok zayıftı, ama yine de ayaktaydım.

Bu durumlardan sonra, kadın çözümlemelerine '87 Mart'ında başladım. Bu çözümlemeleri yapmam, o büyük savaşımın etkisiyle yakından bağlantılıdır. Her çözümlemeyle birlikte bir kadın çözümlemesi geliştirdim ve bu, bugüne kadar da devam etti. Herhalde iyi olmuştur. Çünkü büyük kadın kahramanlıklarının ortaya çıkışı, yine uzun vadeli savaş gerçeğinin gerçekleştirilmesi bu savaşımın da oldukça bağlantılıdır. Bunu çözemeseydim ondan sonraki süreci çözemezdim.

Unutmayın ki, merkezimiz ve kadrolarımızın ezici bir çoğunluğu halen bu çözüm gücüne ulaşmaktan uzaktır. Tam tersine merkezimiz ya kof güdülerine düşmüş -bir liberalizm de demiyorum- ya da düzenin bile gerisinde bir yaşam, ilişki alışkanlığı içerisinde. Çok dogmatik, hatta Sema arkadaşımızın öfkesine de yol açan, kof bir ideolojik sınırdaki takılmış kalmışlardır. Birileri süper ihanete gidiyor, diğerleri örgütü içinden çıkılmaz, pratiksiz, kurutucu bir konumda bırakıyorlar. Ve bundan istifade yeni yetme kadrolar, savaşçılar olarak da sizler akıl almaz hatalar yapıyor, düşmanın veremeyeceği zararları başta kendinize vererek çok tehlikeli bir konuma kadar gelebiliyorsunuz. Bu büyük çözümleme gücümüz, kazandığımız irade, sabır belki de PKK'yi ve onun savaşım ordusunu çoktan bin defa yerle bir edebilecek bu tutum ve davranışlarınızın en üstten en alta kadar her düzeyde yıkıcı etkisini önlememi sağlamıştır. Yani herkesin “sırdır, bunu nasıl yaşıyor, nasıl yürütüyorsun” dediği noktayı, kendimi hazırlama gücümle bu sabır mücadelesinin öğrettiklerinin ışığında yürütüyorum.

Gelelim bunun bir parçası olarak kadın yoldaşların adanma gerçeğine; burada özgürlük olayını netleştirdim. Hatta birçok yoldaşın kişiliğini en kahraman kişiliğe ulaştırdık, özellikle kadını sembol olabilecek özelliklere kavuşturduk. Siz belki buna biraz çarpılarak, sersemleyerek bakıyorsunuz. Ama bana göre bu çok önemlidir. Sema yoldaş buna ilim ve öğreti derken, kadın kurtuluş öğretisini kastediyor. Bu öğretiye başvurmadan kadınla herhangi bir alış verişiniz olamaz. Özellikle YAJK somutundaki kadınla ilişkilerneniz mümkün değildir. Fikri Baygeldi kadar yiğitlikle, mütevacızlıkla bu öğretinin erkek boyutunda bir öğren-cisi olmazsanız, sizin için kadın yoktur. Kadın için “ateşin küllerinden

kendini yaratma” deniliyor. Büyük parti kişiliğinde, örgütlülük düzeninde ve büyük yaşam tutkularında arzular da dahil her şeyde büyük bir yenilenme var. Kadının, ona ulaşmadıkça Önderlik gerçeğinde, dolayısıyla tüm insan ilişkilerinde kendini yenilemesi mümkün değildir. Böylesine çok çarpıcı bir noktaya gelinmiştir.

Özgürlük tanrıçası adeta bağlılık istiyor, sadakat istiyor. İşte yurt-severlik sadakati, eşitlik sadakati, güzellik sadakati. Bu sadakati, bu bağlılığı göstermeyenin kadınlığı da, erkekliği de beş para etmez. Bu, soylu yaşamın gerçekleştirilmesidir. Ben tam ulaşamadım diye üzülüyorum. Belirttiğim gibi, ben bunun bir savaşçısıyım. Kendimi sembolize etmiyorum. Bundan da hoşlanmıyorum. Ama savaşçı kurnazlığı benim çok bayıldığım bir noktadır. Böyle sembolleşen veya özgürleşen yaşam taçlanmasına karşı durumunuza çok üzülüyorum. Yetersizliklerle savaşmak benim en gizliden yürüttüğüm bir savaştır. Bu çok kıskanç, çok ilkeli, çok yenilikli bir savaştır. İşte adanmışlığı bu biraz izah ediyor. Güzel kadınlarla düşüp kalkmaktan ziyade, **güzelleşen kadınla, güzelleşen insanla bütün olabilmek benim bir tutkumdur.** Çürümüş yaşam geleneklerinin, çoktan rezil olmuş ahlak kurallarının ne mal olduğunu çözmüş durumdayım. İster tanrı kaynaklı olsun, ister toplumumuzun kendine göre olmazsa olmaz kabilinden gördüğü kurallar olsun, bunları Önderlik gerçeğinde aştık. Daha çok tercih edilen yön, bu işin zaferini sağlamaktır.

Şunu söylemek hiç ayıp değil; ben özgür bir kadın, biraz da güzelleşen bir kadın olsam, beni öldürseler dahi mevcut erkekliği paylaşmam imkansızdır. Hatta nasıl oluyor da özellikle tutsak edilmemiş kızlar bu erkeklerle olabiliyor diyorum? Bu henüz olur diyebildiğim veya yanıtını olumlu verdiğim bir sorgu değildir. Olamaz gibi bir yaklaşımım var ve olamaz da. Dikkat edilirse bu, ideolojinin ayrılmaz bir parçasıdır. Erkek için de benzer bir sonuç çıkarırım. O kocaman erkekliği köleleşme yolunda bir kadında nasıl tüketiyor, hemen her şeylerinin odak noktasına alıyorlar diyorum. Bu en çok yadırgadığım ve utanç duyduğum bir yaklaşımdır. İdeolojimizde buna da çok etkili bir yer verilmiştir.

Geliştirmeye çalıştığım bir husus da, yarışı geliştirmeye kesinlikle devam etmektir. Bu belki insanı çok zorlar, ama halen geliştirilmesi gereken bir yarış türüdür. En güzel heykelleri bile aratmayacak kadar en güzel olan kim; yiğitlik ve güçlülük başta olmak üzere söz ve davranış güzelliği kimde ne kadar gerçekleşiyor diyorum. Böyle bir çabam da var. Bu güzel bir çabadır. Ve tabii ki sizi zorlar. Çünkü bu aynada

kendinizi seyrettiğiniz de ah vah demekten başka bir çareniz kalmıyor. Ama güzellik tanrıçası, tanrısı yolunda olmaktan da vazgeçmiyoruz. Ah vah edeceğinize, bir çare bulun ve doğru yola girin.

Özellikle bu yoldaşların söylediği kadar adanmış, adanması gereken bir kişi olmayabilirim, ama öyle olmaya çalışıyorum. Fikri’de de kendini çarpıcı adama yaşıyor. Değerlilik adına yarışı sürdürmek gerekiyor. Zaten mevcut haliyle beğenilecek hiçbir yanınız yok. Ve bu vesileyle şunu da açıkça belirtmekten geri durmayacağım: Birçok beklentileriniz sizi hayal kırıklığına uğratabilecek. Çünkü Önderlik öğretisinde bunların gerçekleşmesi çok zor. Kızları çok büyük bir yarışa zorladığımız kesin ve zorlamak zorundayım. Çünkü bu büyük utancı, bu büyük zayıflığı ve bu büyük yaşam dışılığı aşmanın başka bir yolu yoktur. Çok sınırlı bir aşma gücünü göstermeniz bu adanmışlığa yol açtığı gibi, bu en büyük kazanımlarından birisidir dememiz de doğrudur ve yerindedir. Artık buna dayanarak yarışı sürdürürseniz, bu değerli yaşam, uğruna bu kadar adanılan yaşam kazanılabilir.

Kadınları kendime çekmek zorundayım. Sanırım bu da birçok soru işareti yaratıyor. Neden bütün kadınların çekim merkezi haline geliyorum. Bu biraz gerekiyor, ben ne yapayım. Kadının bağlanacağı doğru erkek gerçekleşmiyor. Bu konuda kesinlikle kıskanç değilim. Bunu büyük bir sorumluluk, ağır bir görev olarak görüyorum. Bu aşamada kadın cehenneminden kadın cennetine yol almak için yapmam gereken bir iştir. Zaten bu yoldaşlar bunu bildiği için “kendimizi feda etsek de bu yetmez” diyorlar. Sanırım bu noktayı bir vefa, bir bağlılık olarak dile getirmek istiyorlar. Siz erkeklerin yarattığı ağırlığı durdurmak, insan üstü bir çaba ister. Ben bunun ustalığını gösterdim. Siz her gün bunu delmek istiyorsunuz. **Özgür kadının yükselişine karşı geliştirilen haksızlığı, çirkinliği, anlayışsızlığı ve zoraki irade dayatmalarını durduruyorum. Bu çok büyük bir çabadır ve gereklidir. Zaten bu yoldaşlar bana bunu vasiyet ediyorlar. Bunu çokça dile getiriyorlar.**

Düşürücülük rolünüzü oynamayacaksınız. Cinsel açlık da en azından diğer açlık kadar gözü karalığa yol açar. Bunu biliyorum. Bu durum bizim soyumuzda, genelde de günümüz dünyasında bütün sınıf mücadelelerinin emperyalizmin lehinde halledilmesinde en etkili faktör olarak kullanılmıştır. Kadın hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar topyekün sınıf savaşımına karşı sermayenin ve emperyalizmin bulduğu en tehlikeli araç durumuna getirilmiştir. Zilan yoldaş bunu da dile getiriyor. Emperyalizmin kadını kullanmasına çok daha ilkel dönemlerden

kalma ve bu son model baştan çıkarma yollarını eklersek, tutarlı bir sosyalizm savaşçısının bu sorunu çözmeden milim kadar adım atamıyacağı açığa çıkar. “Zaten Lenin’de bu sorunun üstesinden gelememişti. Mao bir küçük burjuva ilişkiye sahip olmaktan kendini alıkoyamamıştı” demesi de bundan ileri geliyor. Bu iş çok zordur.

Kadını düşüren ve düşürülen bir nesne olmaktan çıkarmak bizim savaşımızın en önemli bir yönünü teşkil ediyor. Kadını böyle terbiye etmek zorundayız. Başka türlüünü hiç kimse bizden beklememeli. Kendimi bu konuda cins savaşımının da en yoğunlaşmış ifadesi haline getirdim. Tıpkı ulusal savaşın, tıpkı sosyalizm savaşımının diğer yönüyle eşitlik, özgürlük noktalarında yoğunlaşan o dağ gibi cins savaşımının bir odağı durumundayım. Sosyalizmi ilerleteceksek, ulusal kurtuluştaki çok ciddi engelleri ortadan kaldıracaksak, örgütlemeyi bir yıkılma ve çözülme nedeni olmaktan çıkarıp bir sürükleme nedeni haline getireceksek, cins savaşımının yoğunlaşmış ifadesi olmaktan başka çaremiz yok. Önderlik öğretisinin kadın boyutunda anlaşılması gereken bir yanı da budur. Sema yoldaşın bahsettiği noktada da yine budur. Bu gücü göstermek gerekir. Bu konular bu mektuplarda çok büyük değerlendiriliyor.

Bu, İsa’nın havarilerinde, rahibelerinde görüldüğü gibi ne cinsel perhizle, ne tutkuları uğruna dağları delen Ferhatlarla halledilebilir. Bu konu bunların çok üstünde olmayı gerektiriyor. Daha büyük bir aşamayı, -mektuplarda bu dile getiriliyor- insanüstü olma gibi bir durumu istiyor. Ne yapayım? Böyle bir görev de başa düştüğüne göre elden gelen yapılmak durumundadır. Bu, YAJK’nın oluşumuna ve kadının Önderlikle buluşmasına götürdü. Önceden bunu çok mu istiyordum? Hayır, ama özgürleşme adımları geliştikçe çare olmaktan vazgeçemediğimiz için bu noktaya gelindi. Bu sizleri zorluyor. Zaten hiçbir sorun zorlamadıkça insanı çözüme yaklaştırmaz. Dolayısıyla zorlama kötü bir şey değil, ama çözümsüz bırakırsanız bu çok kötü olur. Zorlanma çözüme işaretir, çözümü yakalamaktır ve ayrıca bir uğraş ister.

Görüldüğü gibi bu iş, insanlıkta ender rastlanan böylesine büyük eylemlerle yanıtını bulurken, bu yoldaşların şahsında daha değişik bir biçimde kendini yakma demeyeceğim de, eritmeye ve giderek ilkenin en ustalıklı güce dönüşmesine yol açıyor. Kadın gücüne dönüşümü çarpıcıdır. Şüphesiz kadın gücü elimizde bir silahtır. Zaten vasiyet ediliyor. Bu silahı çok etkili kullanacağız. Çünkü vatanına, özgürlüğüne, gücüne sahip çıkmayan, bu köhnemiş gücünü en kaba bir cinsellik -ki,

o da ne kadar güçlüdür belli değil- gücüne kadar düşüren bir erkeği yenmek bizim şeref borcumuzdur. Bunu biraz YAJK’la sürdüreceğiz. Bir de düşen, düşüren kadın var. Bunu da yenmeyi “YAJK’la yürüteceğim. Belli bir dönem için bunlar çok gereklidir. Gerektiğinde bir tanrı, tanrıça kadar bu gerçekleştirmeyi sağlayacağız.

Bunları toplumun hafızası almıyorsa ben ne yapayım. Bu toplum sonuna kadar vatansız, sonuna kadar güçsüz, sonuna kadar çirkindir. Bu yönleriyle değer verilecek hiçbir yanı yok. Mevcut erkek ve kadın mevcut düzenin, mevcut statükonun bir parçasıdır. Bunları ne yapacağız? Ağlamaktan, sızlamaktan, çirkinleştirmekten başka hiçbir yanları yok. İşte tanrı, tanrıçanın hükmü bundan sonra başlar. Sen kaybetmiş, çok alçaklarda seyreden bir durumdasın. Buraya yücelikler gerekir. Biz onun bayrağını kaldırıyoruz. Büyüklükleri, çekim güçleri buradadır ve biz de böyle olacağız. Biz köhnemiş değer yargılarına göre hareket etmeyeceğiz. Sema yoldaş, “Başkan APO hakkında ne denirse denilsin, biz kendi yolumuzda yürümeye devam edeceğiz” diyor. Bazıları bizim için yazdıkları şeylerde, kadınlara şöyle yapmaktan tutalım -ki bazıları böyle erkek mi olur diye eleştiriyor- her tür eleştiriye, saldırıya yapıyorlar.

Bu yol, oldukça farklı inişlerle çıkışlarla dolu bir yüceleşme yoludur. İşte kadın için çekim gücü olmak kadar, bir öğreti olacak ve yeni bir ahlakı oluşturacak kadar her şeyin üzerinde duracağız. Cinsi yönden tutalım, onun beynine, duygularına kadar her şeye yeni bir terbiye, yeni bir ahlak, yeni bir ideolojik öğreti olarak yaklaşabiliriz. Neden? Çünkü varolanın yanına yaklaşılabilecek tarafı yok. Bana belki de yapılacak en derin işkence, böylesine bir kadınla birkaç saat geçirmektir. Bundan daha başka ruhumu baskı altına alabilecek bir işkence türü görmüyorum. Ama tersi de biraz doğrudur. Beni sınırsız bir biçimde yaşama çekecek ve savaş da dahil her tür işe koşturacak en güçlü itim gücü nedir? Özgürleşen, güzelleşen kadınla bu yaşam ve savaşta yol almadır. Buna da varım ve daha doğrusu bunu yaratıyorum. Hayallerimi gerçekleştirerek savaş gücümü gerçekleştiriyorum. Bu zor bir iştir. Belki herkesin gücü buna yetmez, ama bu büyük savaşı başka türlü yürütmenin de yolu yoktur.

Üzüldüğüm nokta; çok geri, küçük amaçlı, biraz da bizi taklit eden tarzda “Başkanın yanında da kızlar var, gel sicil amirim ol, mutfak memurum ol, büyük komutana bir şeyler hazırla” biçimindeki yaklaşımlarınızdır. Bu çok ayıptır. Bende bu yok. Hiçbir kadını kendi hizmetimde,

kendi istemimde alıştırma gibi bir amacım olamayacağı gibi, hiçbir kadınla böyle bir ilişkim de olamaz. Hatta gdlerimi tatmin etmede dahi olamaz. Ben bu işte yokum. Ama bir güzelliği geliştirmeye sıra geldiğinde, böylesi bir durum söz konusu olduğunda, büyük bir savaş ustalığıyla hiçbir genel geçer ahlaki ilkeyi dinlemeden ona sızar ve onunla yol almaya çalışırım. Görüldüğü gibi, sonuçları fena değildir. Bu bizi halen bu savaşın en başında tutuyor. Ne kinimizde, ne çalışma aşkımızda azalma vardır. Aynı zamanda düşünce derinliğimizde ve güzel davranışların sahibi olmakta da durum fena değildir. En karşıtlarımız bile uzattıkları dili artık geriye çekiyorlar. Bir güzelliği, çekiciliği kabul ediyorlar. Bu yaptıklarımız bir ağ sonra anlaşılsa da, anlaşılmasa da o kadar önemli değil. nemli olan bizim kendimizi tatmin etmemizdir.

Bu savaş, doğruluğunu ortaya çıkaracak kadar ileri ve seviyeli bir savaştır. Gcnzn bunu kaldıramayacağını biliyorum. Ama bize tanrı hükmü kadar, yücelik hükmü de gereklidir. O çok büyük yaşama saygı denilen noktada tam olarak böyle olmak gerekiyor. Büyük yaşam tutkusundan, öğretisinden vazgeçmem söz konusu bile olamaz. Hepinizden, hatta toplumdandan, halkın kendisinden de vazgeçebilirim, ama bu büyük yaşam tutkumdan, onun öğretisinden vazgeçmem beklenmemelidir. Zaten bunu esas alarak bu büyük savaşı göze aldık. Geriye söylenecek fazla bir söz yok. Bunu daha da kesinleştirecek zaferlere götürmek isteyeceğiz. Bu yoldaşlarımızın büyük bir soğukkanlılıkla, seve seve ilgi duydukları ve gerçekleşmesi için her şeylerini ortaya koydukları yaşam savaşının gereklerini, ister bir önderlik olarak, isterse de sıradan bir askerlik, militanlık olarak hem de çok boyutlu bir şekilde yerine getireceğim. şimdiye kadar yaptıklarımız sözlerimize bağlılığın sınırlı bir örneğidir. Daha fazlasını da daha sonra yapacağız. Kesinlikle sizleri herhangi bir baskı altına almıyor, herhangi bir zorlayıcılığın içine ekmiyoruz. Ancak bu savaşta siz de yer almak istiyorsanız; sorunlarınız -güdüsel olanından turalım düşünsel olanına kadar- ne kadar ağır olursa olsun, sıcak savaşımdan turalım, ruhunuzun derinliğindeki bir acının savaşına kadar hepsinin hal yoluna girmesinin yolu, bu önderlik tarzındaki savaşla btnleşmekten geçiyor. Eğer bunlar en büyük eylemse, düşmanı da en çok korkutansa, sınırsız g, fedakarlık ve cesaret kaynağıysa bununla bu düşman vurulup bu savaş kazanılacaktır. Eğer biz de savaşysak, bunun kazanım tarzından başka bir tarza yer vermeyeceğiz.

Yaşamın güzelleşmesi de bunun taçlanmasıdır. Güzellik tacımız çoktan başımızdan alınmış ve yere çalınmış. Bu savaşla bu tacı tekrar başa geçireceğiz. Zaten başka türlü yaşam öğrenilecek, yanına bile varılamayacak kadar ayaklar altında çürütülmüştür. O halde aşkı da onun savaşımını da bu kadar müthiş veren bu şehitlerimizin huzurunda, doğru olmak kadar olağanüstü irade keskinliğiyle, tarz ustalığı, örgütlülük ve güzellikle yürütülen bu savaşıma hiç olmazsa bundan sonra -madem onların emriyse- bu Önderlik tarzıyla layık olmaya çalışmanız için, mutlaka gücünüzü kusursuz ve iyi ölçüp biçerek şimdiye kadar verdiğiniz zararları telafi etmek kadar, borçlarınızı da ödemeyi bilerek yüklenmenizi dileyeceğim.

Şüphesiz bundan sonra sizlere güç vermeye çalışacağım gibi, sizin de yaklaşımlarınızın güce güç katma temelinde olmasına özen göstermeniz gerektiğini vurgulayacağım. Ve eminim ki, bu yoldaşlarımızın şahsında aldığımız güçle her tür zorluğu aşacağız, özgür yaşamın savaşımını başarıyla vereceğiz ve mutlaka kazanacağız. Bu şehitlerimiz güzel yaşamın gerçek sahipleridir ve ölümsüzleridirler.

30 Haziran 1998

SON SÖZ YERİNE

Kürt çeyrek asrı geçen bir sürede kendini tanıdı tanıyalı, kendi canlarını halklar uğruna gözünü kırpmadan feda eden insanlar gibi olmayı belki başaramadım, ama onların anısının sağlam bir takipçisi olmada da nefes nefese bir yürüyüşü gerçekleştirmekten kendimi geri tutmadım. Dar ağaçlarında sallandırılan, ölüm kusan mermilerin delik deşik ettiği vücutlara saygılı olmak için gücümü çok iyi kullanmaya çalıştım. Ve gelineen noktada sözümde ve eyleyimde ciddiye alınan bir konuma geldim. Bunda en belirleyici etki bu şehitler gerçeğinin ta kendisidir.

Şüphesiz şehitler gerçeği için bunları belirtmek kendi başına yetmiyor. Şehitler bundan ibaret değil. Bir dava takipçiliği ve hatta savaşım-larına bir yere kadar da mesafe aldirmek tam bunları ifade etmez. İçeriğini sorgulamak daha büyük önem taşıyor. Bunlar genelde özgürlük kavramıyla açıklanmak isteniyor. Bu gerçekten çok genel bir kavramdır. Onun nasılı çok daha yakıcıdır ve gerçekleştirmesi de bir o kadar zordur. Şehitlerin birçok takipçisi var. Benden daha fazla kendini adayanlar da var. Ama dikkat edilirse, bazen bunlar bile onları unutturmaktan ve hatta anlamsız bulmaktan ileriye gidemiyorlar. Demek ki takip etmek ve uğruna ölmek yetmiyor, daha başka şeyler gerekiyor. Bu, başka şeylerle içini doldurmaktır. Çünkü hiçbir şahadet çok büyük bir yaşam gayesi ve gerekçesi olmadan gerçekleştirilemez. Bizim biraz da bu zor olanı çözmeye, noksanlığı varsa gidermeye, en ağır bir savaşla da olsa yaşamsallaştırmaya çaba göstermemiz, genelde birçok kişiyle olan farkımızı ortaya koyuyor. Bunu başarmasaydık, şehit değerlerine bağlılık ağırlıklı olarak laf olmaktan öteye gidemeyebilirdi.

Hesap verilmesi en zor olan nokta, kendi kendini sorgulayıp yanıt olmayı sağlama noktasıdır. Şehidin seni fiili olarak denetleyebilecek bir sözü, bir iradesi yoktur. Ama bunun yol açtığı yanılgı, onlar adına istediği keyfi sözü söyleme, işi yapma yanılgısıdır. Bu bizim gerçekliğimizde ağırlıklı olarak tersliğe götürür. Hele kişilerin çok keyfiliği, neredeyse onların ihanetini bile iyi niyetle geliştirir. Bu nedenle iç sorgulama, şehitlik gerçeğinde çok önemlidir. İç sorgulamayı tek kaldığında da geliştirmek ve bunu başarı düzeyine taşımak en zor olanıdır. Bunun gücünü gösterenler azınlıktadır, fakat en değerli olanlardır. Arsız insanlar üzerinde şehidin dili yoktur ve fazla etkili olamaz.

İnsanların en fazla güç aldıkları nokta da, en fazla güç yitirdikleri nokta da bu dili olmayan şehit gerçeği karşısındaki duruşlarıdır. Bunlar bizde sayılamayacak kadar çok, fakat bir o kadar da üzerinde durulması gereken büyüklükler var. Demek ki, bu anlamda şehitlerimiz toplumun içine düşürüldüğü en hastalıklı hallerin tedavisi için bir aşı niteliğindedir. Bu ne demektir? Bu, toplumun gerçek özgür yaşamına kavuşturulmasının ilacının ortaya çıkarılması demektir. Bütün toplum için bizim şehitlerimizin ifade ettiği anlam budur.

ABDULLAH ÖCALAN